ȘTEFAN VLĂDUȚESCU

DAN VALERIU VOINEA ELENA RODICA OPRAN

Neutrosophy, paradoxIsm and communication

ȘTEFAN VLĂDUȚESCU

DAN VALERIU VOINEA **ELENA RODICA OPRAN**

(COORDINATORS)

NEUTROSOPHY, PARADOXISM AND COMMUNICATION

ȘTEFAN VLĂDUȚESCU
DAN VALERIU VOINEA ELENA RODICA OPRAN
(COORDINATORS)

NEUTROSOPHY, PARADOXISM AND COMMUNICATION

Editura SITECH,
Craiova, 2014
Acknowledgment: This work was partially supported by the grant number 33C/2014, awarded in the internal grant competition of the University of Craiova.
This book is homage to Professor Florentin Smarandache, at the 60 years of age.

Editura SITECH face parte din lista editurilor românești de prestigiu, acreditate de fostul CNCSIS, actual CNCS, prin CNATDCU, pentru Panelul 4, care include domeniile: științe juridice, sociologice, politice și administrative, științe ale comunicării, științe militare, informații și ordine publică, științe economice și administrarea afacerilor, științe psihologice, ale educației, educație fizică și sport.

Editura SITECH Craiova, România
Aleea Teatrului, nr. 2, Bloc T1, parter
Tel/fax: 0251/414003
E-mail: editurasitech@yahoo.com; sitech@rdsmail.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României VLĂDUȚESCU, ȘTEFAN
NEUTROSOPHY, PARADOXISM AND COMMUNICATION/ Ștefan Vlăduțescu, Dan Valeriu Voinea, Elena Rodica Opran. - Craiova : Sitech, 2014
Bibliogr.
ISBN 978-606-11-4346-7
I. Florentin Smarandache
II. Dan Valeriu Voinea
III. Elena Rodica Opran

316.77

ISBN 978-606-11-4346-7

Contents

Chapter 1. Inexpugnable logics, the possible of the impossible, a life story!

Mirela Teodorescu

Abstract

Sunt oameni pentru care sunt prea puține lucruri pe care nu știu să le facă, să le abordeze, să le înțeleagă. Sunt oameni cărora le este suficient să se uite la ei pentru că au înțeles semnificația din ochii tăi, sunt oameni pentru care nu ai terminat propoziția rostită și li se dă soluția, sunt... oameni!

Smarandache este un om de știință complet, abordând la cel mai înalt nivel intelectual științele precum logica, matematica, fizica, astronomia, ramurile și diviziunile lor, totul însemnând mișcare, structuri în spațiu și timp, tot universul nostru și pentru că eidetica și noetica lui cuprinde mai departe a ajuns la structuri multiverse (universuri paralele). O lume necunoscută pe care profesorul Smarandache o apropie prin ochii minții, o dorință și o dragoste de cercetare atât de mare încât anual ne dezvăluie alte descoperiri și demonstrează că pe măsură ce Einstein a făcut descoperirile pentru că este curios și, în același timp, ne arată că orice limite poate fi depășită pentru că spiritul este mereu înaintea materiei.

Cuvinte cheie: paradoxism; neutrozofie; geometrie non-euclidiană; viteza superluminală;

1. Introducere

Aplicând sintagma platoniciană acces la Academie - *„Să nu intre aici nimeni ignorant de geometrie!”,* profesorul F. Smarandache ar avea un loc central, fiind un remarcabil filosof, estetician, matematician, fizician, poet, scriitor, jurnalist, chiar inițiator al unui curent literar, numit Paradoxism. Pe baza afirmației contrare a paradoxului, a stărilor logice de fals și adevărat a luat naștere o nouă teorie a Neutrozofiei care planează peste toate științele umane, analizând, interpretând, justificând și elucidând incertitudinea, neutralitatea, dificultatea instabilitatea.

Nu există domeniu care să nu fi fost abordat de el pentru că firea lui este mereu în căutarea unor noi paradoxuri, în căutarea aşezării,

în aşteptarea unei abordări, a unei axiomatizări. Sinergice, modestia exemplară, înclinația magnifică, intuiția excepțională, perseverența, tenacitatea, inteligența se regăsesc și se completează pentru a lansa o nouă idee, o nouă cercetare, o nouă descoperire, o nouă invenție.

Românii au un mare poet, Eminescu, căruia i s-a dedicat o poezie de un alt mare poet, Marin Sorescu, care spune: „Nu era decât o țară frumoasă / Pe malul unei mări, / Unde valurile leagă noduri albe / În barba nepieptănată a unui rege- / Ca ape, ca copacii curgătoare / În care luna își avea un nume simplu / Și mai ales cei care erau cei simpli: cel Bătrân, Ștefan cel Mare, / Sau mai simplu încă: păstori și plugari, / Cine-de-o seară, în preajma focului- / Se plăcea recitând poezii:

„Mielul-Miel" și „Hyperion" și „Al treilea".

Epistola"... Și din moment ce toate acestea / Trebuia să aibă un nume, / Un singur nume, / Se numeau Eminescu", la fel am putea spune că: paradoxism, dragoste pentru știință, neutrozofie, viteză superluminală, geometrii non-euclidiene, logici dialeteiste, universuri paralele, multi-spațiu, timp, teoria numerelor, topologie, inteligență artificială, nu poate înțelege totul, tematică, inteligență artificială. fii înțeles, evadarea dincolo de realitate, o mare dragoste de neam și țară, toate unite, ar trebui să poarte numele Florentin Smarandache.

Regiunea Oltenia, originea omului de știință, de unde își are rădăcinile, este una bogată în personalități, Brâncuși, Sorescu, Gogu Constantinescu, Titulescu, Constantin Rădulescu Motru, Petrache Poenaru, Ion Maiorescu dar și din alte zone, precum Noica, Emil Cioran, Petre Tutea, Solomon Marcus, Grigore Moisil, și mulți alții și-au deschis curaj, cogniție și dorință... rezolva contradictiile. Un destin plin de neașteptat din care apare mereu o nouă esență, rafinată și răpitoare pentru lumea științifică, pentru această lume, reală, pentru că profesorul Smarandache cercetează și scrie nu numai pentru prezent, ci pentru viitor, nu numai pentru această lume, ci și pentru cealaltă paralelă.

2. Dezvoltare

Profesorul Florentin Smarandache s-a născut la Bălcești, jud. Valcea, Romania, a urmat scoala primara la Balcesti, liceul la Craiova si Ramnicu Valcea, a absolvit Facultatea de Matematica si Informatica Universitatea Craiova - Romania, absolvent. A început să lucreze ca programator, în perioada 1982-1984, apoi este profesor cooperant în Maroc, predând matematică în limba franceză (Liceul Sidi El Hassan

Lyoussi din Sefrou). Întors acasă, a continuat activitatea educațională; profesor la Colegiul Nicolae Balcescu din Craiova (1984-1985). În 1986 nu poate obține o viză pentru a părăsi țara pentru a participa la Congresul Internațional al Matematicienilor de la Universitatea din Berkeley (California) și a participa la greva foamei; a publicat o scrisoare de protest în Notices of the American Mathematical Society (Providence, RI) prin care se solicita libera circulație a oamenilor de știință; de soarta lui este interesat dr. Olof G. Tandberg, secretar al Academiei de Stiinte din Stockholm, care l-a sunat de la Bucuresti. În perioada 1986-1988, Inspectoratul Școlar Județean Dolj nu mai acorda un loc de muncă din motive politice, el a fost nevoit să supraviețuiască din predarea la lecții private de matematică. În toamna anului 1988 abia obțin un pașaport turistic în Bulgaria. De aici a trecut în Turcia, unde a cerut azil politic. Are loc în taberele de refugiați politici din Istanbul și Ankara (1988-1990).

Emigrează în Statele Unite în 1990, unde a lucrat ca inginer software la Honeywell Corporation din Phoenix (Arizona), specializat în calculatoare (1990-1995); profesor adjunct de matematică la Pima Community College din Tucson (1995-1997); din 1997 este profesor asistent de matematică la Universitatea din New Mexico (Gallup), este conferențiar în 2003 și profesor în 2008. A obținut un doctorat în matematică (Teoria numerelor) la Universitatea de Stat din Chișinău (1995-1997).

În Statele Unite urmează studii de formare în matematică, informatică și educație la Arizona State University (Tempe) (1991), Pima Community College (Tucson) (1995), University of Phoenix (Tucson) (1996); obține o diplomă de master în informatică; studii postdoctorale la New Mexico State University (Las Cruces) (1998), University of New Mexico (1998, 1999), National Science Foundation (Chautauqua Program, University of Texas, Austin) (1999) și Los Alamos National Laboratory (Educational Networking Support Program) (Gallup) (1999).

Cercetare postdoctorală la Okayama University of Science (Japonia) în perioada 12 decembrie 2013 - 12 ianuarie 2014; Universitatea de Tehnologie Guangdong (Guangzhou, China), 19 mai-14 august 2012; ENSIETA (Școala Națională Superioară de Ingineri), Brest, Franța, 15 mai-22 iulie 2010; și două luni, iunie-iulie 2009, Laboratorul de Cercetare a Forțelor Aeriene din Roma, NY, SUA (sub

Institutul de Tehnologie al Universității de Stat din New York).

3. Cercetarea domeniilor

3.1. Matematică

Care este matematica secolului 21? - se întreabă profesorul Linfan Mao. "Matematica secolului 21 este combinatorizarea cu generalizarea ei pentru matematica clasică, de asemenea rezultatul coerenței matematicii cu cercetarea științifică din secolul 21. În matematica secolului 21 , putem întâlni unele concluzii incorecte în matematica clasică, poate adevărate în acest timp, și chiar o afirmație cu un nou sistem matematic non-clasic, în același timp, este adevărată. Mao: Mathematics of 21st Century-O colecție de lucrări selectate.

„Matematica secolului XXI stârnită de fizica teoretică Teoria multispațială Smarandache”, afirmă Linfan Mao, „este o lucrare de introducere a contextului, abordărilor și rezultatelor apărute în matematica secolului XXI, precum cele ale Big Bang-ului în fizica cosmologică, Smarandache multi-spații, hărți geometrii, hărți spațiale și pseudo-spatiale Smarandache, geometrii, include și discuții pentru unele probleme deschise din fizica teoretică” (Linfan Mao, 2006).

Definiție: O geometrie Smarandache este o geometrie care are cel puțin o axiomă smarandachely negata.

„O axiomă se spune smarandachely negată dacă în același spațiu axioma se comportă diferit (adică validată și invalidată; sau doar invalidată, dar în cel puțin două moduri distincte). Prin urmare, spunem că o axiomă este parțial negata, sau există un grad de negație a unei axiome” conform teoriei lui Smarandache,2011 Ma).

Astfel, ca caz particular, geometriile euclidiene, Lobachevsky-Bolyai-Gauss și riemanniene pot fi unite cu totul, în același spațiu, prin unele geometrii Smarandache. Aceste ultime geometrii pot fi parțial euclidiene și parțial non-euclidiene. Se pare că Geometriile Smarandache sunt legate de Teoria Relativității (pentru că includ geometria Riemanniană într-un subspațiu) și de Universurile Paralele.

Cea mai importantă contribuție a geometriilor Smarandache a fost introducerea gradului de negație a unei axiome (și mai general gradul de negație a unei teoreme, leme, propoziții științifice sau umanistice) care funcționează cumva ca negația în logica fuzzy (cu un grad de adevăr și un grad de falsitate) sau mai general ca negația în logica neutrocoasă, cu arosophi. falsitate și un grad de neutralitate (nici

adevărat, nici fals, dar necunoscut, ambiguu, nedeterminat) [nu numai axiomele geometrice ale lui Enclid, ci orice propoziție științifică sau umanistă în orice domeniu] sau negație parțială a unei axiome (și, în general, negație parțială a unei propoziții științifice sau umaniste în orice domeniu, Linfan, Ma) .

Aceste geometrii conectează multe spații geometrice cu structuri diferite într-un multispațiu eterogen cu multistructură.

În special, o geometrie Smarandache este o astfel de geometrie în care există cel puțin o regulă Smarandachely refuzată, iar o varietate Smarandache (M;A) este o varietate M n-dimensională care acceptă o geometrie Smarandache. Într-o geometrie Smarandache, punctele, liniile, planele, spațiile, triunghiurile, ... se numesc respectiv *s-puncte, s-linii, s-plane, s-spații, s-triunghiuri*, ... pentru a le deosebi de cele din geometria clasică.

Howard Iseri a construit 2-varietățile Smarandache folosind discuri triunghiulare echilaterale pe planul euclidian R^2. O astfel de varietate a devenit realitate prin modelele de hârtie din R_3 pentru cazuri eliptice, euclidiene și hiperbolice. Trebuie remarcat faptul că o varietate Smarandache mai generală , adică *o varietate combinatorică* și o teorie diferențială pe o astfel de varietate au fost construite de Linfan Mao (Iseri, 2006).

Aproape toate geometriile, cum ar fi geometriile pseudo-variete, geometria Finsler, geometriile combinatorii Finsler, geometriile Riemann, geometriile combinatorii Riemann, geometriile Weyl, geometria Kahler sunt cazuri particulare de geometrii Smarandache.[Dr. Linfan Mao, Academia Chineză de Științe, Beijing, PR China, 2005-2011]

Multi-spațiul unifică știința (și alte) domenii; de fapt, întregul univers este un multi-spațiu. Realitatea noastră este atât de evident formată dintr-o unire a multor spații diferite (adică un multi-spațiu, www.gallup.unm.edu/~ smarandache/TRAN SDIS. TXT).

Din păcate, nu există prea multă teorie în spatele „multi-spațiului" (doar unele cercetări făcute despre Geometriile Smarandache, care sunt un tip particular de multi-spațiu format ca uniuni de spații geometrice). Deci, putem uni spațiul la scară nanometrică cu scara noastră mondială și cu scara cosmică, sau putem unifica scara nanometrică neorganică cu scara nanometrică organică și așa mai departe. Domeniul este deschis pentru a dezvolta o teorie multispațială!

(Smarandache, Christianto, Fu Yuhua, Khrapko, Hutchison, 2006)

Din 2002, împreună cu Dr. Jean Dezert de la Office National de Recherches Aeronautiques din Paris, a lucrat în fuziunea informațiilor și a generalizat Teoria Dempster-Shafer la o nouă teorie a fuziunii plauzibile și paradoxiste (Teoria Dezert-Smarandache): http://fs.gallup.unm.edu/DSm.T. În 2004 a proiectat un algoritm pentru Unificarea Teoriilor și regulilor Fuziunii (UFT) utilizat în bioinformatică, robotică, militară.

3.2. Fizică

În mod similar cu trecerea de la Geometria Euclidiană la Geometria Non-Euclidiană, putem trece de la Fizica Subluminală la Fizica Superluminală și mai departe la Fizica Instantanee (călătorie instantanee). În lumina a două experimente consecutive de succes CERN (Organizația Europeană pentru Cercetare Nucleară) cu particule superluminale din toamna anului 2011, credem că aceste două noi domenii de cercetare ar trebui să înceapă să se dezvolte, afirmă profesorul Smarandache (Smarandache, 2014).

O lege fizică are o formă în fizica newtoniană, o altă formă în teoria relativității și o formă diferită la teoria superluminală sau la viteze instantanee (infinite) -conform spectrului Teoriei negării S-.” În primul rând, explică profesorul Smarandache, extindem legile și formulele fizice la călătoriile superluminale și la călătoriile fizice instantanee existente ar trebui să extindem. deplasare subluminală la superluminală și instantanee” (Smarandache, 2014)... „Și în ultimul timp trebuie să găsim o teorie generală care să unească toate teoriile la viteze de lege, viteze relativiste, viteze superluminale și viteze instantanee, ca în teoria S-Multispace Theory” (Smarandache, 2014).

Relativitatea specială a fost universal acceptată. Cu toate acestea, postulatul constanței vitezei luminii a fost contestat continuu de la stabilirea sa atât din teorii, cât și din experimente și se confruntă cu o serie de dificultăți serioase. „Astăzi, în timp ce afirmăm și lăudăm marile triumfuri obținute de Teoria relativității, ar trebui să muncim mai mult pentru a stabili o teorie mai științifică în ceea ce privește Teoria relativității”, este concluzia lucrării Review of the Constancy of the Velocity of Light from Innate Character of Lorentz „Local time”, de către KAIZHE GUO, formulată de profesorul KAIZHE GUOO asupra efectului relativității și Bas CHONGWU GUOO. Lu Jiahong în 1984,

și prin analiza experimentului și teoriei conexe, lucrarea Principiul potențialului câmpului și fenomenul FTL a cercetătorilor CHEN JIANGUO și DONG JINGFENG propune noua concluzie că „viteza luminii poate fi rezultatul suprapunerii neliniare”. Această regulă de suprapunere se bazează pe „Principiul potențialului câmpului”. Cercetătorii declară, din cauza suprapunerii neliniare a vitezei luminii, că fenomenul mai rapid decât lumina (FTL) este posibil. Într-o altă lucrare, Fenomenul superluminal și instantaneu, MI HAIJIANG afirmă că viteza nu poate depăși viteza (maximă) a luminii și că viteza luminii în sine nu este la viteză fixă. „Mișcarea luminii are o perioadă de „excitare”; în spațiul tridimensional, are o „perioadă de mers”. Fotonii de înaltă frecvență „viteză” încet, „frecvența” neutrinilor este relativ mică, deci „accelerează” mai repede”, spune autorul.

„Invariabilitatea vitezei luminii este un efect cantitativ cauzat de schimbarea standardelor spațiu-timp”, afirmă CHANGWEI HU în lucrarea The Superluminal dezvăluie Aplicația Teoriei Relativității. Acolo unde viteza luminii este mai mică, o riglă devine mai scurtă, iar ceasul merge mai încet. Invariabilitatea vitezei luminii este condiționată și se stabilește numai în cadrul staționar de referință. Lumina este o undă eterică (vidul fizic); viteza sa este diferită acolo unde densitatea eterului este diferită; viteza luminii ar putea fi depășită în eter, la fel ca super-sunetul din atmosferă. Întârzierea ecoului radar arată că câmpul gravitațional poate afecta viteza luminii, iar câmpul electric sau magnetic este mai probabil să afecteze viteza luminii, explică autorul [Proceedings of the First International Conference on Superluminal Physics & Instantaneous Physics as New Fields of Research editor Fl. Smarandache. Editura educațională Columbus, Ohio2014]

Pentru a face distincția între „ceas” și „timp”, profesorul Smarandache a propus un *prim experiment* cu diferite tipuri de ceasuri pentru ceasurile GPS, pentru a demonstra că factorii de dilatare și contracție rezultați sunt diferiți de cei obținuți cu ceasul atomic cu cesiu; și un *al doilea experiment* cu diferite compoziții medii pentru a demonstra că ar rezulta grade diferite de deplasări în roșu/blushift și grade diferite de lentilă medie (Smarandache, Fu Yuhua, Zhao Fengjuan, 2013).

În fizică, profesorul Smarandache, de asemenea, întemeiază o serie de paradoxuri (vezi paradoxurile smarandache cuantice), și a luat în considerare posibilitatea unei a treia forme de materie, numită

nematerie, care este o combinație de materie și antimaterie, prezentată la Caltech (American Physical Society Annual Meeting, 2010) și Institute of Atomic Physical Physical Institute (Magureleys, România). "Nemateria se poate combina cu materia și/sau antimateria și rezultatul poate fi oricare dintre aceste trei. O parte din nemateria ar putea fi în forța puternică, deci parte a hadronilor. Am putea găsi semne ale nemateriei în hadroni?" (Smarandache, Christianto, 2008)

În modelul nemateriei putem concepe negravitație, neforță, neenergie etc. Negravitația ar fi un amestec între gravitație și antigravitație (de exemplu, atragerea și respingerea simultană sau alternativă; sau un magnet care schimbă polii + și - frecvent). Unforce. Putem lua în considerare forța pozitivă (în direcția pe care o dorim) și forța negativă (repulsivă, opusă precedentei). Ar putea exista o combinație a ambelor forțe pozitive și negative în același timp, sau alternative pozitive și negative etc. Neenergia ar fi, în mod similar, o combinație între energii pozitive și negative (cum ar fi curentul alternativ (ca), care își inversează periodic direcția într-un circuit și a cărui frecvență, f, este independentă de constantele circuitului). Ar fi posibil să construim un generator de energie alternativă? În concluzie: Conform Dialecticii Universale, unitatea se manifestă în dualitate, iar dualitatea în unitate. „Astfel, nemateria (unitatea) este trăită ca dualitate (materie vs. antimaterie). Negravitația (unitatea) ca dualitate (gravitație vs. antigravitație). Neenergia (unitatea) ca dualitate (energie pozitivă vs. energie negativă) și, astfel, de asemenea... între dualitatea ființei (existenței) vs neantului (antiexistenței) trebuie să fie „neexistență" pură. (R. Davic, 2005, Smarandache, 2005)

3.3. Neutrozofie

În filosofie, profesorul Smarandache a introdus conceptul de „neutrozofie", ca o generalizare a dialecticii lui Hegel, care stă la baza cercetărilor sale în matematică și economie, precum și „logica neutrozofică", „mulțime neutrozofică", „probabilitate neutrozofică", „statistică neutrozofică".

El a generalizat logica neclară, intuitivă, paraconsistentă, multivalentă, dialeteistă la „logica neutrozofică" (de asemenea, în Dicționarul de calcul al lui Denis Howe, Anglia) și, în mod similar, a generalizat mulțimea fuzzy la „mulțimea neutrozofică" (și derivatele sale: „mulțime paraconsistentă", „mulțime paraconsistentă", „mulțime

paraconsistentă”, „mulțime intuidioletică” 'set tautologic') [http://fs.gallup.unm.edu/ebook-Neutrosophics4 .pdf]. El a generalizat-o la logica neutrozofică rafinată, unde T poate fi împărțit în subcomponente T_1 , T_2 , ..., T_p și I în I_1 , I_2 , ..., I_r și F în F_1 , F_2 , ..., F_s , unde $p+r+s = n > 1$. Chiar și mai multe dintre componentele lor: T, $_I$, $_k$, și/sau F_l) ar putea fi mulțimi infinite numărabile sau nenumărabile (Smarandache, 2005).

De asemenea, el a propus o extindere a probabilității clasice și a probabilității imprecise la „probabilitatea neutrozofică”, pe care a definit-o ca un vector tridimensional ale cărui componente sunt submulțimi reale ale intervalului nestandard]-0, 1+[, a introdus măsura neutrozofică și integrala neutrozofică [http://fs.gallup.unm.eduprobsure . f] și, de asemenea, a extins statisticile clasice la statisticile neutrozofice [http://fs.gallup.unm.edu/NeutrosophicStatistics.pdf].

Neutrozofia, apărută în 1995, este o generalizare a dialecticii în filozofie și ia în considerare nu numai o entitate <A> și opusul său <antiA> așa cum o face dialectica, ci și neutralitățile <neutA> dintre acestea. Neutrozofia combină toate aceste trei <A>, <antiA> și <neutA> împreună. Neutrozofia este o metafilozofie. Logica neutrozofică, mulțimea neutrozofică și probabilitatea neutrozofică au, în spatele valorilor clasice ale adevărului și falsului, o a treia componentă numită nedeterminare (sau neutralitate, care nu este nici adevărată, nici falsă, sau este și adevărată și falsă simultan - din nou o combinație de contrarii: adevărat și fals în nedeterminare). Neutrozofia și derivatele sale sunt generalizări ale paradoxismului, care este avangardă în literatură, arte și știință, bazate pe găsirea de lucruri comune la idei opuse (adică combinație de câmpuri contradictorii **) (** Smarandache, 2005 **).**

3.4. Literatură

Profesorul Florentin Smarandache este și un excelent scriitor, paradoxismul literaturii inventate curentă, inițial, cultivată și promovată de el. Este genul de literatură, în care s-a exprimat în perioada totalitară petrecută în România comunistă, pentru a-și transmite gândurile, ideile, luptele. Dacă în știință a cercetat legi, teorii, concepte, a inventat altele noi, a adăugat multe existente, în artă, ca și în știință a studiat și a scos la iveală locurile deosebite ale naturii văzute prin viziunea paradoxistă

Smarandache oferind noi valențe lumii, problemelor, fațetelor, ideilor. Înclinația și energia profesorului Smarandache sunt în creștere, ideile vin în avalanșă și acoperă întregul platou al formelor de exprimare.

Publicații: Din 1970 a început să lucreze la revista școlii. „Aspirații”, și către alte periodice românești și străine (circa 50 științifice și 100 literare). A tradus unele dintre lucrările sale în franceză și engleză, altele au fost traduse în spaniolă, portugheză, italiană, esperanto, rusă, sârbă, japoneză și arabă. Colaborări cu poezii și piese de teatru în 42 de antologii românești, franceze, italiene, americane, indiene și coreene.

Autor prolific, coautor, editor și coeditor a celor 180 de cărți ale a patruzeci de edituri (inclusiv edituri academice și tehnice, publicând lucrări științifice și artistice, cum ar fi Springer Verlag, Pima College Press, Moorhead State University, University of Chișinău, ZayuPress, Haiku etc.) în zece țări și în mai multe site-uri și notițe (în 200 de limbi). LANL / Universitatea Cornell și CERN http://arXiv.org/find și CERN) în matematică (teoria numerelor, geometrie non-euclidiană, logică), fizică, filozofie, literatură (poezie, povestiri, povestiri, un roman, piese de teatru, eseuri, traduceri, interviuri), rebus (pătrate și pictură, puzzle-uri, desene, experimente, artă, colaje). fotografii, computer art) în limba română, franceză și engleză, cuprinzând: formule pentru spirit (începând editorial, în 1981, sub pseudonimul Ovidiu Florentin); Le sens du nonsense, Problemes avec et sans ... problemes !, Fes, Maroc (1983); Antichambres / Antipoésies / Bizarreries, Caen, Franța (1989); NonPoems (poezii de avangardă), Phoenix (1990); Numai probleme, nu soluții!, Chicago (1991); LE PARADOXISME: un Nouveau Mouvement Littéraire, Bergerac, Franța (1992); Zăpadă întunecată, Phoenix (1992); NonNovel, Craiova (1993); MetaHistory (trilogie teatrală), București (1993), care a fost tradusă în limba engleză sub titlul „A Trilogy in pARadOXisM: avant-garde politic dramas” (ZayuPress 2004); Aventuri cu Pacala (teatru pentru copii), Fuga... / jurnal de tabara, Bucuresti (1994); Lucrări adunate, vol. I, II, III, Bucureşti, Chişinău, Oradea (1996, 1997, 2000); Scrieri dezertate (nuvele), Craiova (1997); Paradoxist Distichs, Affinity (traduceri) Norresundby, Danemarca (1998); Întreabă-mă, să te întreb! (interviuri), Targoviste (1999); Outer-Art (artistica albumului), Cântecele mahalalei, în șapte limbi (poezii), Oradea, 2000; Un câmp unificator în logică. / Neutrozofie. Probabilitate

neutrozofică, set neutrozofic, logică neutrozofică și, Rehoboth, SUA (2000). A editat, printre altele: Second International Anthology on Paradoxism (inclusiv 100 writers in the world), Third International Anthology on Paradoxism (paradoxists distichs from 40 poets in the world), Oradea (2000), „Extensica. Fotojurnalul instantaneu din Canton” (Oradea, CJCPCT), „jurnal instantaneu (CJCPCT), „P2012012” (Craiova, Editura Sitech, 2012), „In Vestul Nesălbatic” (Craiova, Editura Sitech, 2013), „Cine râde la urmă e mai încet la minte” (Oradea, Editura Duran's, 2013), „Frate cu meridianele și paralele” (Brux.2 Ad. 1 Oramus, 2013).

Curentul de avangardă fondat de profesorul Florentin Smarandache, numit paradoxism, a apărut ca un protest împotriva totalitarismului și are mulți adepți în lume. Constă în folosirea creării excesive de contradicții, antiteze, antinomii, oximoron, paradoxuri. El a introdus „disticul paradoxist, „disticul tautologic”, „disticul dublu”. Experimentele literare au fost jucate și în drama The Animals Country, unde nu există dialog, iar într-o lume inversată, scenele sunt permutate dând naștere la un miliard de miliarde de reprezentații diferite! Spectacolele sale au fost jucate în România (Teatrul ID Sarbu din Petroșani, Teatrul Thespis din Timișoara), în Germania (Karlsruhe) și Maroc (Casablanca, unde The Animals Country a câștigat un Premiu Special al Juriului Internațional): [http://fs.gallup.unm.edu/a7Paradoxism.htm].

4. Concluzii

Deoarece efectul fluture poate influența planeta („Dacă un fluture își bate aripile în Brazilia, va declanșa un taifun în Texas” – E. Lorentz), de asemenea, descoperirile profesorului Smarandache pot provoca vibrații la scara Universului și la scară multi-vers, deoarece profesorul Smarandache este un călător în timp și spațiu. Progresul și dezvoltarea cunoașterii noastre despre structura, forma și funcția Universului, în adevăratul sens al cuvântului, frumusețea și puterea lui, precum și prezența și misterul său atemporal, în fața cărora chiar și cel mai mare intelect este înspăimântat și umilit, pot izvora doar dintr-o minte neîncătușată combinată cu dorința de a imagina dincolo de granițele impuse de acea autoritate osificată și care devine inevitabil știință sterdă și sterdă, ca știință umilită. (Smarandache, Christianto, Fu Yuhua, R. Khrapko, Hutchison, 2006). „Dezvăluirea secretelor naturii,

astfel încât să vedem cu adevărat „câmpiile luminate de soare extinse, iar noaptea gloria minunată a stelelor veșnice”” („Clancy of the Overflow”) de AB (Banjo) Patterson, necesită mult mai mult decât simpla abilitate tehnică și dexteritate mecanică învățată din cărți și consensul științific este recunoscut de marea consens de istorie. Numai punând întrebări cu îndrăzneală, fără teamă, în ciuda opoziției, și căutând răspunsuri acolo unde cei mai mulți nu au căutat lipsa de curaj și independență de gândire, se poate spera să se descopere singuri. în Physics Journal, http://www.ptep-online.com , (Smarandache, Christianto, Fu Yuhua, R. Khrapko, Hutchison, 2006).

Referințe

[1] Smarandache, F. (2003). Definiții derivate din neutrozofice. *arXiv preprint math/0301340*.

[2] Linfan Mao, 2011, Geometrie combinatorie cu aplicații la teoria câmpului, The Education Publisher Inc

[3] Howard Iseri, 2002, SMARANDACHE MANIFOLDS American Research Press Rehoboth, NM

[4] Florentin Smarandache, V. Christianto, Fu Yuhua, R. Khrapko, J. Hutchison, 2006, Unfolding the Labyrinth: Open Problems in

Fizică, matematică, astrofizică și alte domenii ale științei, Hexis și autori, SUA

[5] Smarandache, 2014, Superluminal and Instantaneous Physics, Education Publisher, Columbus, Ohio.

[6] Kaizhe Guo, Chongwu Guo, 2013, Review of the Constancy of the Velocity of Light from Innate Character of Lorentz „Local time”, Journal of Innovative Research in Engineering and Sciences, iunie 2013.

[7] Florentin Smarandache, Fu Yuhua, Zhao Fengjuan, 2013, Probleme nerezolvate în relativitate specială și generală, educație Publishing, 1313 Chesapeake Avenue, Columbus Ohio 43212, SUA.

[8] Florentin Smarandache, V. Christianto , 2008 , Logica neutrozofică, mecanică ondulatorie și alte povești (lucrări alese 2005-2008)

[9] Davic R., John K., Jordan M., Rabounski D., Borissova L.,Levin B., Panchelyuga V., Shnoll S., Comunicații private cu autorul, iunie-iulie, 2005

[10] Florentin Smarandache, 2005, Verifying Unmatter by Experiments, More Types of Unmatter, and a Quantum Chromodynamics Formula, Progress in Psysics Journal.

[11] Ștefan Vlăduțescu & Florentin Smarandache (2014). Cinci acțiuni de calcul în procesarea informațiilor. *Revista de cercetare în științe sociale și educație,* 2.

[11] Smarandache, Florentin, *Neutrosophy: Neutrosophic Probability, Set, and Logic,* American Research Press, Rehoboth, SUA, 105 p., 1998.

[12] Dezert, Jean, *On a Problem of Autonomous Navigation of an Engine Car* (titlu aproximativ), teză de doctorat, ONERA, Paris, 1990.

[13] Dezert, J., *Towards a new concept of autonomous machine navigation; O legătură între teoria dovezilor și filtrarea asocierii datelor probabilistice,* teza de doctorat, nr. 1393, Universitatea Paris 11, Orsay, Franța, septembrie 1990.

[14] Smarandache, Florentin, 1998, 2000, 2003, 2005, *A Unifying Field in Logics: Neutrosophic Logic,Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability and Statistics,* American Research Press, Rehoboth.

[15] Smarandache, Florentin, & Vlăduțescu, Ștefan (2014). *Emergențe și Incidențe Neutrozofice în Comunicare și Informaţii.* Saarbrucken: Editura Academică LAP Lambert .

[16] Smarandache, F. (2010b). *Logica neutrozofică ca teorie a totul în logică.* În F. Smarandache (Ed.), *Multispace and Multistructure. Neutrosophic Transdisciplinariry (100 Collected Papers of Sciences)* (pp. 525-527). Vol. 4. Hanko: NESP.

[17] Smarandache, F. (2010c). *Cercetarea Neutrozofică Metoda în domeniile științifice și umaniste.* În Smarandache, F. (Ed.), *Multispace and Multistructure. Transdisciplinarie neutrozofice (100 de lucrări colectate de științe)* (pp.732-733). Vol. 4. Hanko: NESP.

[18] Mirela Teodorescu, Vladimir Modrak, Daniela Gîfu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* 24 (2014) 56-65

[19] Ștefan Vlăduțescu, Florentin Smarandache, Daniela GîfU, Alina Țenescu (2014). *Incertitudini de comunicare topică.* Craiova/Columbus: Editura Sitech/Zip.

[20] Mirela Teodorescu, Dan Ionescu, *International Letters of*

Social and Humanistic Sciences 27 (2014) 94-99

[21] Adrian Nicolescu, Mirela Teodorescu (2014). Un câmp unificator în logică. Review Book, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 2(1) (2015) 48-59 ISSN 2300-2697

[22] Stephen J. Crothers, Queensland, Australia în curs de realizare în Jurnalul de fizică, http://www.ptep-online.com

[23] Smarandache, F. (2005). *Un câmp unificator în logică: logica neutrozofică. Neutrozofie, set neutrozofic, probabilitate neutrozofică: logică neutrozofică. Neutrozofie, Multime Neutrozofică, Probabilitate Neutrozofică.* Studiu infinit.

[24] Smarandache, F. (2002). 2002b), Neutrosophy, A New Branch of Philosophy, in Multiple-Valued Logic. Într *-un jurnal internaţional.*

[25] Smarandache, F. Neutrosophy and Neutrozophic Logic. În *prima conferință internațională despre neutrozofie, logică neutrozofică, set, probabilitate și statistică Universitatea din New Mexico, Gallup, NM* (Vol. 87301).

[26] Smarandache, F. (2010). Logica neutrozofică ca teorie a totul în logică. *Multispațiu și Multistructură. Neutrosophic Transdisciplinariry (100 de lucrări colectate de științe),* 525-527.

[27] Florentin Smarandache & Ștefan Vlăduțescu (2014). Convertibilitate universală comunicativă Materie-Energie-Informații. *Revista de cercetare în științe sociale și educație,* 1.

[28] Smarandache, F. (2010). Logica neutrozofică-O generalizare a logicii fuzzy intuiționiste. *Multispațiu și Multistructură. Neutrosophic Transdisciplinarity (100 Collected Papers of Science), 4,* 396.

[29] Dima, IC și Man, M. . Ingineria informatică și informatică în decizia managerială neutrozofică. *Rute neutrozofice de comunicare,* 35.

[30] Rabounski, D., Rabounski, D., Smarandache, F., & Borissova, L. (2005) *Neutrosophic methods in general relativity* (Vol. 10). Studiu infinit.

[31] Smarandache, F., & Liu, F. (2004). *Dialoguri neutrozofice.* Studiu infinit.

[32] Smarandache, F., & Vladutescu, S. (2014). Towards a Practical Communication Intervention. *Revista de Cercetare și*

Intervenție Socială, (46), 243-254.
[33] Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Nicolescu, A. (2014). *Disinformation as an intentional and legal failure of communication.* Current Communication Difficulties, 9.
[34] Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Teodorescu, M. *Communication of uncertainties in Neutrosophy.* Topical Communication Uncertainties, 9.
[35] Vlăduțescu, Ș., Bunăiașu, C. M., & Strungă, A. C. (2015). Decision communication in education management. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* 3, 53-60.
[36] Novak-Marcincin, J., Gîfù, D., & Nicolescu, A. (2014). Standardul axelor în ontologia comunicării. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste.*
[37] Gîfù, D., & Teodorescu, M. Neutrosophic routes in multiverse of communication. *Seturi și sisteme neutrozofice, serie de cărți, voi. 6, 2014,* 81.
[38] Novak-Marcincin, J., Nicolescu, A., & Teodorescu, M. Routes for a Strong Communicational Ontology. *Scrisori internaționale ale*
Științe sociale și umaniste.
[39] Mangra, MG, Cotoc, EA, & Traistaru, A. (2013).
durabilă prin mediu
Implementarea sistemelor de management. *Journal of Studies in Social Sciences*, *6* (1).
[40] Vlăduțescu, Ș. (2014). Comunicarea Adevărului sau Versimilitudinii: Metoda convingătoare sau Metoda persuasivă. *Comunicații în Științe Aplicate, 2* (2).
[41] Pachura, P., & Bunaciu, M. *Procesul de integrare în revizuire științifică-teoretică a managementului.* Dificultăți curente de comunicare, 225
[42] Modrak, V., & Radu, SM *Informatizarea comunicare în negocierea logisticii transporturilor*. Incertitudini de comunicare actuală, 172.
[43] Vlăduțescu, Ș., Bunăiașu, CM, & Strungă, AC (2015). Comunicarea deciziei în educație, management. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste,* (3), 53-60.
[43] Alexandru Constantin Strungă (2014). Semantica lui Osgood

Diferenţial: o revizuire a literaturii române de ştiinţe sociale. *Revista de cercetare în științe sociale și educație* , 1.
[44] Novak-Marcincin, J., Nicolescu, A., & Teodorescu, M. Routes for a Strong Communicational Ontology. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste.*
[44] Răzvan-Alexandru Călin, Amana Evelyne (2014). *Impactul neglijenței manifestat în timpul formării lor profesionale de către viitorii studenți profesori asupra sistemului educațional: un studiu comparativ Camerun-România* . În *Creativitate, Imaginar, Limbă.* Craiova: Sitech.

Capitolul 2. Comunicare și reinterpretare neutrozofică

Florentin Smarandache[1], Ștefan Vlăduțescu[2]
[1]University of New Mexico, Gallup, NM 87301, USA
[2] University of Craiova, 13 A. I. Cuza Street, 200585, Craiova, Romania

Abstract
Studiul se concentrează pe dezvăluirea caracterului predominant neutrozofic al oricărei comunicări și interpretări estetice. (Neutrosofia, o teorie întemeiată de Florentin Smarandache, este o gândire coerentă a neutralităților; diferit de GWF Hegel, neutralitatea este regula, contradicția este excepția; universul nu este un loc al contradicțiilor, ci unul al neutralităților; universul material și semnificativ-simbolic este format predominant din relații de neutralitate). Orice comunicare este însoțită de interpretare; ascuțit, comunicarea estetică, prin caracterul ei puternic ambiguu, forțează interpretarea. Întrucât, datorită înțelegerii, descrierii și explicației, interpretarea gestionează contradicțiile, înțelegerea conflictelor și asperitatea lecturii, interpretarea estetică se dezvăluie ca o interpretare profund neutrozofică.

Comunicarea și interpretarea estetică gestionează predominant neutralitățile, dar contradicțiile.

1. Introducere

Există un demon care reînvie comunicarea ori de câte ori pare

să obosească. Este același demon care declanșează procesul de producție. Este demonul platonic invocat dialogic în discursul lui Socrate. Ulterior, demonul apare în poetica lui Charles Baudelaire. Ei bine, acest demon este instalat la începutul mileniului la orizontul hermeneuticii. Un demon neliniștit ne împinge să înțelegem din ce în ce mai mult. Face ca spiritul de chestionare să-și extindă pretențiile față de limitele sale de înțelegere.

Omul vrea să înțeleagă totul. Când ceva rămâne de neînțeles, el încearcă să înțeleagă neînțelesul. Această încercare ar putea face parte dintr-un destin implacabil de comprehensiune. „Dar scopul nostru în această lume este să căutăm să înțelegem chiar și ceea ce este de neînțeles” (E. Simon, 1998, p. 215). Ambiția vine dintr-o neputință insuportabilă. În plus, se pliază pe tendința interioară spre înțelegere. Spiritul este construit prin înțelegerea universului. În acest scop, nu alocă niciun surplus de energie. Nu este epuizat și nu se deranjează să arate așa. Este felul ei de a fi: cunoașterea este felul ei de a fi. Heidegger a dat un răspuns afirmativ la întrebarea dacă înțelegerea este modul de a fi al ființei umane de fiecare dată când suntem noi înșine. Această teză a Dasein-ului - înțelegere se opune tezei aristotelice inaugurale a ființei umane - cunoaștere. Stagira își începe metafizica: „Toată lumea are dorința de a ști”.

Prin urmare, principala înclinație a ființei istorice este cunoașterea care duce la înțelegere ca incipientă. Cunoașterea prezidează înțelegerea. Impulsul existențial atrage cogitativ perspectiva incluziunii. Odată prinsă ca apariție, înțelegerea creează un nou ideal care devine un mijloc. Cunoașterea nu înfrânge înțelegerea, ci ridică posibilitatea de a o face fără beneficiul ei. Cunoașterea nu putea fi învinsă decât prin propriile sale excese. Totul cade în exces. Boileau a arătat că „a excela în arta ta înseamnă a ieși din ea”. Arta și cunoașterea fără artă pot aluneca în exces: prima în retorica goală, cea din urmă în îndoială, amfibol și paralogism. Poate că cunoștințele nu au surplus, deci excesul nu ar putea avea consecințe. Ceea ce este surplus nu este întotdeauna dăunător, dar semnele că cunoașterea scade în exces sunt acolo: scade cel puțin în unele privințe. Când cunoștințele construiesc premise false, excesul intră în concluzii.

2. Căutarea neutrozofică a mesajului

Știința interpretării, hermeneutica are o dimensiune care se

învelește în imposturi. Pentru a îndepărta mesajul, hermeneutica trebuie să se bazeze pe vorbire. Din păcate sau din fericire, discursul este un produs și o întâlnire (Mihnea Costoiu, Plesu, Arsene, Alesincu & Iancu, 2009; Costoiu, Adamescu, Svasta, Nicola, Pleşu, lancu,... & Tălpuş, 2010). Mesajul reprezintă întâlnirea. Nu tot ceea ce se întâlnește are și vizibilitate. Elementele se unesc, nu se văd. Conștiința interpretativă face jocurile de înțelegere și cunoaștere. Accentele dezechilibratoare atrag idei prin care elementele de substanță sunt expulzate din procesul interpretativ.

Este binecunoscută situația creată de New Criticism, atât ca set de opțiuni comune, cât și ca opțiuni individuale ale membrilor săi generici. În primul rând, Roland Barthes, prin interpretările sale, a adus în dezbatere problema autorului. Prins în provocarea radicalității renunțând la autorial, Picard s-a exprimat ca un spirit învechit. Prin intervenția sa, apărând interpretarea ca explicație a operei prin intențiile autorului și influențele contextului auctorial, Picard a condus lansonismul la respingere. În lupta cu retrogradismul intransigent care părea să împiedice dezvoltarea normală a teoriei interpretării, Roland Barthes scrie în 1968 un articol de o duritate asupra acurateței realității hermeneutice: „La mort de l' auteur”. Bătălia împotriva slăbirii sau eliminării autorului nu este condusă de unul singur. Michel Foucault se alătură lui Barthes care, pe un alt drum decât cel structuralist, ajunge pe câmpul de luptă, ripostând psihanalitic. El nu pune doar la îndoială esența autorului, ci, mai mult, pune la îndoială în mod tendențios autenticitatea autorului care trebuie uzurpat. În articolul „Qu'est -ce qu'un auteur?” (Foucault, 1969), M. Foucault îl distruge pe autor în timp ce-l pune la îndoială; titlul este avanpremiera preventivă a înfăşurării temei autorului, un senator fără drepturi pentru care istoria îşi alege un destin evanescent. Partea comună a temei Barthes - Foucault este progresia la care autorul prinde cu adevărat viață în Evul Mediu târziu. El devine, în timp, un personaj istoric. Renașterea dezvăluie individul din spatele bărbatului. Persoana care scrie ajunge să dobândească, prin incidență, importanța normală în ceea ce privește raționamentul acelei epoci. Romanul realist ridică autorul la statutul de creator al lumii. Decăderea începe cu Nietzsche („Așa a vorbit Zarathustra”) și Proust: prin pulverizarea atotputerniciei auctoriale și a dezinvestirii construirii lumii. Ulterior, autorul devine intersecția vocilor. Odată cu Noul Roman francez și cu structuralismul, se inițiază răsturnarea autorului. Se

folosește „Regele moare”: în epoca sa, acest emisar decisiv al Creatorului este trimis la recuzita retorică a gândirii romanistice. Dacă a existat o etapă în evoluția literaturii în care viața și biografia operei au reprezentat viața și opera autorului, atunci a sosit momentul căderii sale din grație și căderii în timp ce-și face datoria. Nu numai că cade, dar și dispare. Perioada în care autorul și opera sa le interpretează pe fiecare este urmată de o perioadă a tentațiilor autorului de izolare de propria sa producție.

De la identificarea intenției operei cu intenția autorului și până la segregarea ireconciliabilă a celor două, drumul a fost, din punct de vedere al istoriei culturale de 2-3 mii de ani, unul scurt. Dacă priviți lucrurile într-un mod echilibrat, uciderea autorului este un capitol secundar. Acest lucru se datorează faptului că la crearea textului, producătorul nu poate ceda. Discursul, postulează E. Benveniste, este produsul unei instanțe de vorbire care se adună vehicular în jurul unui anumit eu. Chiar și atunci când el produce în felul său, figura spiritului creator traduce un „eu la persoana a treia”. Spiritul creator îl înlocuiește pe bună dreptate pe autor.

Reluând ideea că înlăturarea autorului, complotată fără voie de Nietzsche, Proust (și prin delimitarea eului biografic de eul profund) și Paul Valéry (prin găsirea unei congruențe de neșters între eul profund și eul pur), formează baza post-factum pentru acțiunea cu efecte poetice seducătoare. Înlăturarea autorului înseamnă epuizarea și distrugerea eului pentru generația teoreticianului Barthes. Au avut tendința de a duce la dispariție chiar și curajul de a spune „eu” într-un text. Scopul a fost eliminarea conotațiilor de „ego”. Autorul anilor 60-70 este un om de hârtie, așa cum îl numește F. Flahault. Reacția furioasă este că paradigma muncii, în ceea ce privește creația originală și ireductibilă, este deconstruită și apoi înlocuită cu paradigma text susținută de vorbire și limbaj. Figura autorului a fost încețoșată, iar ieșirea lui din scena interpretării a fost sărbătorită. Moartea autorului și istoria autorului au fost sunate printr-o trompetă. Viața și inspirația scriitorului au fost dezmințite și deconstruite. Contextul producției a fost anihilat. Controversa Barthes - Picard ar trebui văzută ca o încercare de a asasina critica genetică și o configurație a mitului operei fără autor. Valéry este adus să mărturisească că poemul, în acest caz textul, este făcut de la sine. Într-o bătălie, autorul și influența istoriei sale personale cad asupra scrisului.

În absența autorului, percepută ca fiind inutilă pentru opera sa, interpretarea devine fragmentată (Adamescu, Costoiu, Corocăescu, Pleșu, Iancu, Adamescu... & Tălpuș, 2010; Costoiu, Plesu, Isopescu, Soriga, Alesincu & Arsene, 2012). Autorul fiind exclus și ucis, demonul creației dispare. Textul fără scriitor își pierde coerența tradițională. Este în afara istoriei. Nu mărturisește despre evoluția și cunoașterea umană. O replică dură la interpretarea biografică, New Criticism încearcă să citească textul ca fără autor sau ca având unul, dar fără importanță interpretativă. Obiectul de interpretare ajunge să devină orfan. Dezvoltat în fragmente, demonul câștigă în profunzime. „Plazarea în abis” (concept introdus de Lucien Dallenbach) este puterea fragmentului care controlează întregul. Scrierea nu este concepută ca o sinteză, ci ca o reprezentare amplificată a fragmentului. Întregul are toată puterea fragmentului. Analiza nu se încheie prin sinteză. Interpretarea se concentrează pe detalii. O ia ca model și o teoretizează. Fără autor, opera devine teoria unei opere. Proiectul spiritului interpretativ se confirmă într-un fragment. Detaliul lucrat nu permite viziunea întregului. Teoretizarea fragmentului este benefică. Procesele structuraliste, „semanalitice” și psihanalitice investighează profunzimile fragmentului și le ridică la puterea muncii. Exercițiul este respectabil. Câștigul teoretic este admirabil. Printre acestea se remarcă incapacitatea spiritului de interpretare de a păstra analiza nevinovată pe toată durata lucrării. Fragmentul de text nu se poate ridica ca operă, căci nu poate fi opera cuiva: autorul lucrării a decedat lăsând în urmă doar fragmente.

În general, Barthes și Picard nu se pot împăca, deși ar avea motive. Timpul a înmuiat retrogradismul lui Picard. Anii au adus noutatea șocantă a abordării barthesiene asupra dimensiunilor normale.

Luarea istoriei ca aplicație a cogitativului aduce hermeneuticii asumarea unor noi responsabilități. Știm acum că textul are o conștiință care îl face să funcționeze. Este clar că discursul include această conștiință. În plus, stochează conștiința activității discursive. Producția de limbaj prezintă o conștiință coordonată extinsă: o conștiință a textualității și o conștiință a tipului de discurs în curs. Spiritul creator poartă o dublă figurație: în textualizare se face producția discursivă și se face cu conștiința de integrare tipologică a produsului. Spiritul interpretativ pune în valoare experiența asasinarii autorului. Hermeneutica îl întoarce pe producător în discurs. El nu este lumina prin

care să înțelegi și să explice textul. Astfel format, el revine așa cum ar trebui să fie, doar ca acea conștiință producătoare de vorbire.

Discursul are, desigur, un autor care trăiește prin însuși discursul pe care îl produce. Autorul există. El nu trebuie nedreptățit și făcut, prin propria sa biografie, interpretul propriei sale opere. Autorul știe ce scrie, hermeneutistul știe ce a rezultat. Uneori explicit, dar întotdeauna implicit, producătorul introduce în discursul său teoriile sale de producție în curs. În limbajul folosit, autorul introduce scheme și instrucțiuni de interpretare. Cu toate acestea, autorul nu este un hermeneutist privilegiat. Nu trebuie să i se facă nicio favoare. Părerea lui este opinia oricărui interpret. Alegerea lui nu trebuie refuzată, dar nici privilegiată. În interpretarea lor, fiecare are dreptate. Autorul are un adversar formidabil: cititorul de specialitate. Acesta îi subminează autoritatea, avertizându-l că opera ca producție este auctorială, dar opera ca interpretare nu-i mai aparține.

Odată scrisă, lucrarea este în puterea interpretării. În timpul interpretării, doar valoarea ipotezelor este cea care dictează sub ce semnificații sunt extrase / atribuite. În interpretare, criteriul este valorificarea semnificației, înțeleasă ca semnificând potența. În vorbire regăsim intențiile și istoria autorului, biografie și ideologie.

Interpretarea asigură transformarea, prin citire, a discursului în muncă. În această abordare, hermeneutistul nu pleacă de la zero. El se află în situația hermeneutică, iar asta provoacă totul. Situația preexistă interpretarea. Include condițiile pre-producție: intențiile producătorului, interpretarea implicită, conștiința teoretică, generalizările simbolice, modelele, exemplele integrate. Nu include performanța post-productivă a autorului. Situația este permisă hermeneutistului și restrictivă producătorului-autor. În interpretarea propriei lucrări, autorul nu este o persoană de încredere. Hermeneutistul este întotdeauna de încredere.

Limita interpretului este calitatea de autor. Odată scrisă, lucrarea refuză pe cine a produs-o și îl izolează și îl nedreptățește. Niciodată niciun autor nu va oferi cea mai bună interpretare a propriei sale lucrări, dacă o astfel de interpretare există cumva. Autorul nu are un drept de interpretare derivat din dreptul pe care l-a avut anterior de a scrie. La încheierea lucrării, își pierde puterea asupra produsului. Ca interpretare, opera depășește jurisdicția autorală. Lucrarea este pentru autor, ca pentru orice alt hermeneutist, un magazin închis. Ieșind din sală, producătorul discursului pierde, fără să o aibă vreodată, cheia

interpretării.

Cea mai bună interpretare a lucrării este opera în sine. Ea rămâne eternă: și, de asemenea, propria sa interpretare. Autorul își produce opera ca interpretare, toți ceilalți o consumă. Hermeneutistul nu are obligații speciale față de text sau față de producătorul acestuia. La limită, el poate chiar întoarce negativ instrucțiunile de interpretare ale producătorului. De asemenea, poate ignora, chiar răsturna intențiile avansate într-un fel (ca producție sau post-producție) ale autorului. Acolo unde este cazul, elementelor de text li se pot da semnificații care nu se încadrau în portofoliul de ipoteze semnificative cu care autorul a pus textul pentru circuitul de consum. Heidegger apreciază în interpretarea lui Parmenide ideea că hermeneutistul trebuie să recupereze în textul filosofic presupoziţiile şi nuanţele gândirii din primul mesaj. Adevărul este că hermeneutistul nu are nevoie să acopere izolat și autosuficient reconstrucția nuanțelor și ipotezelor ca și cum ar fi primul lector imediat în care textul a fost scris. Dacă ar fi făcut-o, și-ar pierde scopul, neputând sta în afara re-contextualizării discursului cu mijloace istorice hermeneutice de receptare. Hermeneutistul nu poate scăpa din grila de citire a timpului. Experiența lui Heidegger a gândirii grecești este o excepție admirabilă și irepetabilă. La baza ei se află convingerea că traducerea este interpretare. Heidegger pleacă de la propriile sale traduceri-interpretări care diferă substanţial de traducerile autorizate. Traducerile lui sunt, spunem noi, filozofice. Aceste traduceri-interpretări sunt apoi interpretate într-o gândire greacă suspectată. De aici interpretările remarcabile, dar inimitabile. Interpretarea lui Heidegger oferă exemple. Interpretarea sa deschide textele către direcții neașteptate, ducând în mod distructiv și deconstructiv la explozia lor. Hermeneutistul Heidegger se comportă de parcă textul ar fi pus la dispoziție nuanțele și presupunerile la momentul producerii lui. Dar poate cineva să fie lector contemporan cu scrierea unui text acum 2.500 de ani? Încercările interpretative ale lui Heidegger intenţionează să o confirme. Ei chiar fac asta. Din păcate, aceste experiențe hermeneutice închid un drum.

Jean Paulhan, vorbind despre interpretările lui Heidegger și „Sein und Zeit", îl acuză că gândește ca „o piele roșie", ca un sălbatic care nu poate ajunge la abstractizare. Această întârziere a lui Heidegger, s-a argumentat în „La preuve par l'etymology" (1953), se manifestă prin vocabularul său etimologic. Înțelegerea lui Heidegger este etimologică

– deformatoare. Critica lui Paulhan ar fi fost pe deplin justificată dacă abordarea lui Heidegger nu ar fi fost o individualitate atât de puternică atât în vocabular, cât și ca mod de gândire (vezi „siget-ul” lui Heidegger). Adevărul este cu totul altul. Pe măsură ce presupozițiile de producție sunt șterse de timp, textul se întunecă, dovezile se risipesc. Acesta este momentul în care interpretările sunt absolut necesare. Pentru a putea înțelege mesajul filosofic „trebuie, susține P. Hadot, să ne situăm într-un anumit orizont de lectură. Trebuie să știm cum doctrinele filozofice la care se aliniază textele au venit ca justificare sau argumentare a unui mod de viață ales de diferite școli, începând de la pitagoreici”. Școala modelează caracterul filozofic și creează un fel de relație cu maestrul. Operează un mod de viață în care membrii se întâlnesc împreună, gândesc și meditează, trec prin exerciții spirituale. Textele rămase nu ne transmit întregul lor mesaj dacă nu cunoaștem școala și stilul de viață în care se integrează. Fără a intra în orizontul mesajului școlar, textele nu ne vorbesc. Pe lângă doctrina și condiția lor existențială, textele vor apărea orfane. Vor fi într-un fel muți. Nu le vom putea recupera suficient mesajele. Descărcarea mesajului vocal va fi necorespunzătoare. Heidegger crede că mesajul (SAPS) se pierde atunci când traducem texte antice în limbi moderne.

Hermeneutiștii sunt de acord că există o tendință ireprimabilă de a proiecta înțelesuri moderne ale cuvintelor pe texte. Orice lectură este contextuală, situațională, circumstanțială. Nu putem scăpa de la condiționarea timpului prezent. Încercarea de a renunța la perspectiva cogitativă și lingvistică a momentului prezent este sortită eșecului. Hermeneutistul nu poate scăpa cu totul din condiția prezentului. Un orizont gânditor și limbaj pătrunde în fiecare lectură. Heidegger consideră că textul trebuie interpretat în orizontul hermeneutic al momentului producerii lui. Interpretul trebuie pozitionat corect in zona temporala a gandirii productive. Pitagoreii ar trebui interpretați în orizonturile gânditoare și lingvistice ale epocii lor. Mesajul lor poate fi consumat și are sens doar în ceea ce privește intrarea în orizontul consumațional al momentului creator al gândirii productive.

Dându-și seama de imposibilitatea sau cel puțin de arbitraritatea unui astfel de pas în necunoscut, Gadamer (2001) propune o soluție de mediere. Pentru a realiza mesajul filozofic al textelor, hermeneutistul trebuie să construiască o fuziune de orizonturi. El trebuie să medieze prin comutarea orizontului potențial și

presupozițional al textului cu orizontul hermeneutic al existenței sale interpretative. Soluția este fuziunea dintre orizontul vorbirii cu orizontul hermeneutistului. Re-contextualizarea trebuie efectuată ca navetă. Începutul filozofiei este începutul școlii. Alături de Platon și Aristotel, filosofia a devenit filosofia școlii, a impus filozofic un mod de viață și a construit un vocabular tehnic. Acest vocabular avea o notă ezoterică. Gândirea filozofică a fost cea care a creat școala mai degrabă decât vocabularul. În acest sens, răspunsul lui Aristotel dat la scrisoarea lui Alexandru este lămuritor.

Când filosofia a devenit filozofie a școlii și a dobândit un vocabular filozofic, atunci ei, Platon și Aristotel, au avut privilegiul „impus" de ei înșiși în a citi pe bătrâni, în ceea ce privește doctrina lor, ca precursori. Ei nu văd că bătrânii gândesc diferit. Ei nu neagă că aceștia gândesc filozofic: ar însemna să-i individualizeze. Cei doi constată că, pentru a-i anihila, trebuie să-i transforme în precursori. Atitudinea lor este una de absorbție. Filosofia presocratică este absorbită în filosofia lor de școală. Nietzsche este cel care va răspunde acestei atitudini captive scriind: „Nu
au precursori“. Interesați de întărirea proto-cronică a propriului mesaj, Platon și Aristotel fac precursori din predecesori. În proiectul lor discursiv ei ar căpăta subminativ ideea de originalitate non-precursori a filozofilor inaugurali, așa cum îi numește Heidegger. Ei știu că originalitatea are o componentă prioritară și ei nu-i îngăduie ca precursori să fie prea bine începători. originalitatea provine din mesaj și în cadrul propriului mesaj decantează esența puternică a literarului prefilosofic.

Platon și Aristotel deschid paradigma filosofiei ca disciplină care stă la baza filozofiei ca ocupație școlară. Cu ei disciplina structurează școala. Nu se poate, întreabă Heidegger, în acest fel, în beneficiul filosofiei ca disciplină să ne fi pierdut gândirea filozofică grecească presocratică, Heraclit, Parmenide și Anaximandru? Înaintea lui Socrate există o filozofie eminamente orală bazată pe relația profesor-elev, o relație de comunicare directă, filtrată de Platon în scrisul său.

Heidegger îl citește pe Kant într-un mod răsturnat și contra firului. Oamenii spun că Immanuel Kant este un critic de metafizică în sensul că filosoful din Konigsberg ar cere să pună capăt vechii metafizici dogmatice despre care se consideră că nu are legitimitate rațională. Ceea ce spun oamenii este greșit, arată Heidegger în „Kant și

problema metafizicii”: „Critica rațiunii pure” este o lucrare metafizică. Prima propoziție a cărții despre Kant afirmă cel mai clar ce urmărește reflecția asupra lui: „Următoarea investigație își pune sarcina de a interpreta critica lui Kant asupra rațiunii pure ca fundament al metafizicii, de a evidenția problema metafizicii ca o chestiune de ontologie fundamentală”. Dacă este să-l interpretăm pe Kant ca pe un metafizician, această interpretare pe care a oferit-o, cu privire la el, se numește neokantianism. În neokantianism, opera lui Kant apare ca o teorie a cunoașterii. „Critica rațiunii pure” este interpretată ca „teoria experienței” sau chiar ca „teoria științelor pozitive”. Se presupune realitatea științelor și apoi se caută fundamentul lor. Critica nu se limitează la problema unui concept critic al naturii care ar trebui extins printr-un concept critic al istoriei, ci este legată de întrebarea călăuzitoare a metafizicii, ce este ființa? Ne întrebăm dacă în gândirea lui Kant apare întrebarea ființei, venită din Antichitate? Pentru Kant, metafizica este legată de „natura” omului. Ontologia fundamentală, deoarece analiza ontologică a „naturii” umane oferă fundamentul pe care se poate baza metafizica; de aceea este esenţial să „posibilizem” metafizica. Ideea ontologiei fundamentale ca fundament al metafizicii trebuie confirmată într-o interpretare a „Criticii rațiunii pure”, deoarece un fundament al metafizicii nu se poate naște niciodată din nimic, „ci din forța și slăbiciunea unei tradiții care îi prescrie posibilitățile a ceea ce va lua”. Dacă metafizica este natura omului, atunci ea „există în fapt” ca om, adică „s-a dezvoltat întotdeauna într-o formă sau alta”. Un fundament al metafizicii trebuie să se raporteze la „tradiția deja conținută în ea” și să reia sarcina transformată deja îndeplinită o dată. Metafizica (ontologia în sensul larg al cuvântului) se întreabă cu privire la ființa ființei. Este deci o metafizică specială. Într-adevăr, metafizica se întreabă, de la început, cu privire la ființa ființei, pentru a determina ființa ca întreg plecând de la o ființă superioară - ființa supremă sau divinitatea. Când Dumnezeu, în credința creștină, a fost înțeles ca creator al omului și al lumii, metafizica teologică s-a împărțit în trei părți ale specialiștilor metafizici tradiționali (teologia naturală, psihologia, cosmologia). „Revoluția copernicană” făcută de Kant nu are alt scop decât să pună întrebarea referitoare la posibilitatea cunoașterii ontice în funcție de posibilitatea ontologiei în sine. Astfel, în gândirea lui Kant, pentru prima dată de la Platon și Aristotel, metafizica este din nou problematică. Kant a numit transcendentală acea cunoaștere care nu

se ocupă în general de ființă sau obiecte, „ci felul în care cunoaștem obiectele, măsura în care poate fi anterioară”. Cunoașterea transcendentală este cunoașterea ontologică (o sinteză prealabilă în sensul kantian). "Cunoașterea transcendentală nu examinează ființa însăși, ci posibilitatea unei înțelegeri preliminare a ființei, respectiv constituirea ființei ființei. A problematiza posibilitatea ontologiei înseamnă a investiga posibilitatea, adică esența acestei transcendențe de a înțelege ființa, și înseamnă a filozofa transcendent" (Kant, 1994, p.5194). În măsura în care „rațiunea pură” cunoaște principii a priori, filosofia transcendentală este întrebarea despre posibilitatea ontologiei, critica rațiunii pure. În „Critica rațiunii pure” Kant poartă unitatea de esență a transcendenței, punând la îndoială, mereu la un nou nivel, problema unității gândirii și intuiției. Imaginația transcendentală, interpretează Heidegger, se arată a fi, în cele din urmă, rădăcina din care cresc intuiția și gândirea.

În gândirea sa, Kant părăsește - ca metafizică în general - din prezența nemișcată și constantă, dar nu o consideră în caracterul ei temporal complet. Dimpotrivă, timpul este deviat către celălalt moment al transcendenței, către intuiție. Eul pur, conform interpretării care domină peste tot, este în afara sferei oricărei temporalități și plasat în opoziție cu tot ceea ce este timpul.

Eul transcendental nu este înțeles de Kant ca existență faptică, în esență temporală. Astfel Kant repetă greșeala capitală a lui Descartes, care nu a interpretat la nivelul originar sensul ontologic al *sum* in *cogito sum*, ci din perspectiva oferită de metafizica tradițională. În cartea sa despre Kant, Heidegger încearcă să evidențieze „nespusul” din gândirea sa, să prezinte timpul ca o problemă, întrucât ține de transcendența înțelegerii ființei.

Incapacitatea lui Kant de a face vizibile timpul și lumea în originalitatea lor își are rădăcinile în uitarea vremii și a lumii specifice metafizicii. Prin urmare, referitor la modul în care a făcut cercetări în critica sa asupra rațiunii pure, Kant spune că aceasta conține o „metafizică a metafizicii”. Dacă ontologia este concepută ca întrebări referitoare la ființa ființei și, prin urmare, nucleul metafizicii, atunci metafizica metafizicii este fundamentul ontologiei, ontologia fundamentală. În cartea sa despre Kant, Heidegger numește această ontologie fundamentală „metafizica Dasein-ului”. Ideea critică a lui Kant se referă la posibilitatea și modalitățile de a cunoaște și la cât de

mult putem ști. Această idee este în opoziție cu ideea de sistem. Deși abordează sistemul prin cele trei critici, Kant practică sistemul. Pe de altă parte, ideea critică se ridică deasupra metafizicii, vorbind în mod suspect despre posibilitatea ei. Deficiența ideii critice despre metafizică nu oferă imunitate la metafizică. Reflecția critică este incapabilă să salveze critica rațiunii pure de ceea ce critică. Opera fundamentală a lui Kant, care abordează metafizica, ajunge să se transforme într-o metafizică excepțională. Intransigența metafizică a lui Kant este o altă metafizică: intenția auctorială nu are forța necesară realizării practice. Intenția eșuează. Tratamentul apare ca un instrument de întărire a așa-numitelor boli. Heidegger îl privește pe Kant în termeni de metafizică, așa că vede un metafizician. Teza interpretativă a lui Heidegger este că „Critica rațiunii pure” nu se referă la teoria cunoașterii, ci la metafizică. Atrage ca argument ideea exprimată de Kant în „Logicii” sale că metafizica este adevărata filozofie, filozofie unică (Kant, 1970, p. 86). În Kant ne ocupăm de metafizica tradițională. Heidegger, ca hermeneutist, se află în orizontul propriei sale concepții despre metafizică: ontologia este „metafizică garantată” și metafizica trebuie să se rotească în jurul ontologiei. Pentru Kant generalis metafizica (ontologia) este „filozofie transcendentală”. Metafizica lui Kant se află în domeniul transcendental descoperit de Kant și impus filozofiei care a urmat. În ceea ce privește transcendentalul, avem de-a face cu orice altceva decât cu cunoașterea, deoarece spațiul și timpul ca intenții pure depășesc existențialul. Transcendentalul este o ființă. Examinând acest aspect al interpretării lui Heidegger asupra lui Kant, C. Noica arată: „Această întâlnire a conștiinței finite și a ființei însăși este, fără îndoială, proclamată mai mult de Heidegger decât de Kant, care a văzut posibila ridicare a conștientizării la nivel noumenal doar pentru cel moral (în Critica rațiunii practice), sau reflectarea principiului regulativ, pe linia de conștientizare a judecății. „Critica judecății” (C. Noica, 1992, p.105, C. Noica constată, de altfel, ideea că „lumea ar fi o întruchipare, ar fi un gând pe care Heidegger îl atribuie lui Kant” (C. Noica, 1992, p. 106) A urca un treaptă, pentru că orice interpretare este o adecvare a lui. idei, înțelesuri, intenții. Noica este solidară cu Heidegger. Gestul de interpretare vine din inadecvare și intră în infidelitatea atribuită fiecărei interpretări. De fapt, alocarea intențiilor auctoriale face parte din variabilitatea interpretării. Chiar și respinse, intențiile își fac drum prin respingeri la mesajul interpretativ relevant de la nivelul lucrării textului

vorbirii. Mesajul filosofic nu poate comunica fără autor. În absența ideii de producător, mesajul filosofic este izolat de practica filozofică internă pe care o progresează orice discurs filozofic. Mesajul vine dupa. Întâmplându-se astfel, el se leagă ireprimabil de o anumită practică: tăcere, asceză, exercițiu spiritual, ataraxie etc. Dacă nu există nici un fel de autor, discursul este o scrisoare moartă și ostilă.

Autorul nu există ca furnizor de mesaj, ci doar ca producător de discurs. Orice cuvânt despre modul de interpretare a discursului, pentru a trage orice mesaj, orice cuvânt înseamnă un alt discurs de aceeași putere cu orice altă interpretare. „Problema textului se pune pentru cititor”, arată J. Derrida (1997, p. 226). Deci întrebarea nu este pentru autor, decât dacă el consideră un interpret normal ca oricare altul. Mesajul este orfan, nu are autoritate. Doar discursul are unul. Dar hermeneutistul nu poate rămâne într-o raționalitate comunicativă dacă nu investește textul cu un autor iluzoriu. Acest autor pe care hermeneutistul îl proiectează în text este însuși hermeneutistul. În acest fel, hermeneutistul devine autorul adoptiv al discursului și destinatarul mesajului spiritual.

Kant este Kant, adică vorbirea și mesajul kantian. Heidegger este Heidegger chiar și atunci când îl interpretează pe Kant. Noica este Noica atât când îl interpretează pe Kant, cât și când vrea să-și inducă propriul Kant, în mod neanunțat, asupra discursului lui Heidegger. Aceeași dilemă de poziționare a hermeneutistului față de vorbire și mesaj este expusă de J.-P Vernant, descriindu-l ca o „chetie de lectură” (1995, p.100). Cum ar trebui să-l citim pe Hesiod? Asemenea lui V. Goldschmidt, „lovit de efortul de sistematizare” textul hesiodic? Sau ca J. Defradas, pentru care, dimpotrivă, Hesiod „nu are un sistem stabilit și nu se ferește, clasificându-și eroii, să întrerupă procesul de decădere, sau să contemple, „empiric”, așa cum este el, un viitor mai puțin sumbru decât trecutul? În primul caz, arată Vernant, textul este „foarte” interpretat care este analizat la nivelul unei sarcini de sus. o lucrare bogată, complexă și semantică, a unei opere cu un tip propriu de coerență pe care trebuie doar să încercăm să o aflăm. Facilitatea este negata. Se caută, citind cu răbdare, repetată zi de zi, să conștientizeze toate detaliile și, în acelaşi timp, să le integreze mereu în asamblare. contradicții sau neglijență În acest din urmă caz, Hesiodul de jos este „smerit” analizat Ceea ce ne putem cere de interpretare este un lucru: să aibă o bază bună, puterea de a da un sens personal mesajului preluat din

discursul alterității.

Fundamentul provine din ceea ce Gonseth a numit „recunoașterea celuilalt”, din conștiința lucidă a alterității ca mesaj în sine. Dacă mesajul este spus celuilalt, atunci cel mai bun fundament pentru a interpreta discursul alterității este recunoașterea de sine ca altul. Fără a inaugura tradiția interpretărilor filozofice ale celuilalt ca alteritate care spune ceva dar ar fi vrut să spună altceva, Heidegger dă un exemplu că hermeneutistul își poate experimenta „conceptul privat” într-un alt concept privat. O limbă privată este imposibilă. Prin non-imposibilitatea limbajului este vizibil un concept privat. Nu este doar posibil, nu doar probabil. Conceptul privat face parte dintr-o fundație bună. De fapt, hermeneutica face diferența între ceea ce a spus autorul și ceea ce a vrut să spună, este doar o experiență de interpretare. Autorul este o iluzie productivă în ceea ce privește interpretarea. Autorul trăiește în sistemul de așteptări al hermeneutistului. Prin acest „geniu de opoziție” (nu-i spune „geniu malign” ca Descartes) mesajul text este profilat în instanța de interpretare constitutivă. Nu textul are nevoie de un autor, ci de hermeneutistul. Interpretul nu poate fi singur cu discursul. Depășește puterile sale să lase textul să se prezinte fără timp, fără loc, fără intenții, la fel ca adresarea, discursul și mesajul.

3. Concluzie

Cititorul este un interpret pasionat. Dacă ar fi doar o calitate a discursului, interpretabilitatea ar fi răscumpărată, ar fi anihilata. Textul aduce o interpretabilitate, iar hermeneutistul o alta. Din această tensiune a interpretabilităților provine deschiderea și nemurirea operelor valoroase. O lucrare nu moare când nu este citită o vreme pentru a găsi cea mai bună bază. O lucrare moare numai atunci când interpretabilitatea internă, ca rezervă de mesaj, este terminată. Lucrarea moare când nu ne mai vorbește. Lucrările moarte sunt stele reci.

Referințe

Bosun, P., & Grabara, J. (2014). Considerare asupra educației online în România. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste,* (14), 59-65.

Bosun, P., Teodorescu, M., & Teodorescu, B. (2014). Corporate Social Responsibility - Collaborating for the Future. *International Journal of Education and Research*, 2(3).

Bosun, Petre, & Modrak, Vladimir (2014). Using the Delphi method in forecasting tourism activity. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* (14), 66-72.

Bunăiașu, C. M. 2011. *Proiectarea și managementul curriculumului la nivelul organizației școlare.* București: Editura Universitară.

Călin, Alexandru R. (2010). Communication Competences Training for Managers through Role-Play Activities. *Annals of the University of Craiova, Economic Sciences Series, 3.*

Călin, R. A., & Bunăiașu, C. (2010). Communication and Mass-media-from Information to Formation. *Petroleum-Gas University ofPloiesti Bulletin, Educational Sciences Series, 62.*

Cojocaru, D. (2011). Attending parenting education programmes in Romania. The case of the Holt Romania Iasi programme. *Revista de cercetare și intervenție socială,* (32), 140154.

Cojocaru, D. (2013). The Participatory Evaluation of Children in Child Welfare Case Study: The County of Iasi, Romania. *Procedia-Social and Behavioral Sciences, 92,* 192-196.

Cojocaru, D., & Cojocaru, S. (2011). The deprivatization of family and its effects on parenting in Romania. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (33), 209-222.
Cojocaru, D., & Cojocaru, S. (2011). The deprivatization of family and its effects on parenting in Romania. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (33), 209-222.
Cojocaru, S. (2009). Clarifying the theory-based evaluation. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (26), 76-86.

Cojocaru, S. (2010). The appreciative perspective in multicultural relations.*Journal for the Study of Religions and Ideologies, 7*(10), 36-48.

Cojocaru, Ș. (2013). Rhetoric about Vulnerabilities of Childhood in Family Migration. Ad hoc Research and Methodological Errors. *Procedia-Social and Behavioral Sciences, 92,* 202-206.

Cojocaru, Ș., & Cojocaru, D. (2011). Evaluarea Naturalistă a Programelor. Vocea părinților în programele de educație pentru părinți. *Revista Transilvană de Ştiinţe Administrative* .

Cojocaru, Ș., & Sfetcu, L. (2013). Parteneriate în economia socială. *Procedia-Științe sociale și comportamentale, 92,* 197-201.

Cojocaru, S., Sandu, A., & Ponea, S. (2010). Evaluarea

apreciativă a programelor de formare: Studiu de caz: Centrul de consultanță și formare Lumen. *Rapoarte de cercetare socială, 8.*

Colhon, M. (2013). Alinierea lexicală automată între limbile înrudite sintactic slabe. Aplicație pentru engleză și română. În *Inteligența Colectivă Computațională. Tehnologii și aplicații* (pp. 266-275). Springer Berlin Heidelberg.

Colhon, M., & Tandareanu, N. (2010). The inference mechanism in conditional schemas. *Annals of the University of Craiova-Mathematics and Computer Science Series, 37(1),* 55-70.

Counsell, D., & Popova, J. (2000). Career perceptions and strategies in the new market-oriented Bulgaria: an exploratory study. *Career Development International, 5*(7), 360-368.

Dascălu, B. M. (2014). Echivocul imagologic în Caietele lui Emil Cioran. *Studii de Știință și Cultură,* (1), 29-35.

Frunză, M. (2009). Ethical and Legal Aspects of Unrelated Living Donors in Romania. *Journal for the Study of Religions & Ideologies, 8*(22).

Frunză, S. (2011). Individul Relațional în a Societatea construită de comunicare. *Revista Transilvană, 20* (3).

Frunză, S. (2012). Etica minimă și noua configurație a spațiului public. *Jurnal pentru studiul Religii și ideologii, 11* (32).

Frunză, S., Bobb, CV, Frunză, M., & Grad, O. (2010). Donarea de organe fără legătură cu viața altruistă la răscrucea eticii si religie. Un studiu de caz. *Jurnal pentru studiul religiilor și Ideologii,* (27), 3-24.

Gavrilovici, C., & Oprea, L. (2013). Etica clinica, Etica cercetării și etica comunității - Triada morală a societății actuale. *Revista Romana De Bioetica, 11* (3).

Gavrilovici, C., Cojocaru, D., & Astarastoae, V. (2012). Despre autonomie, vulnerabilitate și fragilitate.

Gavriluță, N. (2012). Știința și religia în mentalitatea New Age. *Jurnalul European de Știință și Teologie, 8* (3), 65-71.

Grabara, J., Kolcun, M., & Kot, S. (2014). Rolul sistemelor informatice în logistica transporturilor. *Jurnalul Internațional de Educație și Cercetare,* 2(2).

Hristea, F., & Colhon, M. (2012). Alimentarea cunoștințelor sintactice versus semantice la un algoritm de dezambiguizare a sensului

cuvântului nesupravegheat, bazat pe un model Naïve Bayes. *Fundamenta Informaticae* , *119* (1), 61-86.

Maior, GC, & Matei, M. (2005). Regiunea Mării Negre într-o Europă extinsă: schimbarea tiparelor, schimbarea politicii. *Mediterranean Quarterly, 16* (1), 33-51.

Olimid, AP *Promovarea democrației în țările post-comuniste* . Congruență între istoric.

Otovescu, D. (2006). *Sociologie generală.* Editura Beladi, Craiova.

Pintea, A. (2013). Intertextualitatea, dialogismul și construcția socială a discursului jurnalistic. *Studia Universitatis Petru Maior-Philologia* , (15).

Popova, J. (2013). Atitudini și premise pentru constituirea unei identități culturale integrate în regiunea transfrontalieră româno-bulgară de-a lungul Dunării. *Revista de Studii și Cercetări Dunării, -3* (1).

Bajdor, P., & Grabara, I. (2014). Rolul fluxurilor sistemului informațional în îndeplinirea comenzilor individuale ale clienților. *Journal of Studies in Social Sciences, 7* (2).

Sălcudean, M. (2009). *Tudor Arghezi: discursul polemic.* Iași: Institutul European.

Sandu, A., & Caras, A. (2013). Practică filozofică și bunăstare socială Consiliere și supraveghere a eticii. *Practică filozofică: Journal of the American Philosophical Practitioners Association (American Philosophical Practitioners Association), 8* (3).

Sandu, A., & Ponea, S. (2010). „Construcționismul social ca paradigmă semiotică. O abordare analitică a creativității sociale”. *InventicaA 2010.*

Siminică, Marian, & Traistaru, Aurelia (2013). Învățare autodirijată în educația economică. *Jurnalul Internațional de Educație și Cercetare* , 1(12).

Smarandache, F. (1999). Un câmp unificator în logică: logica neutrozofică. *Filosofie,* 1-141.

Smarandache, F. (2002). Neutrozofia, o nouă ramură a filosofiei. LOGICĂ *CU VALORI MULTIPLE , 8(3),* 297-384.

Smarandache, F. (2003). Definiții derivate din neutrozofice. *arXiv preprint math/0301340.*

Smarandache, F. (2005). *Un câmp unificator în logică: logica neutrosofică. Neutrozofie, Multime Neutrozofică, Probabilitate*

Neutrozofică. Studiu infinit.

Smarandache, F. (2010a). *Strategie pe operatori T, I, F. O infrastructură kernel în logică neutrozofică.* În F. Smarandache (Ed.), *Multispace and Multistructure. Neutrosophic Transdisciplinariry (100 Collected Papers of Sciences)* (p. 414 419). Vol. 4. Hanko: NESP.

Smarandache, F. (2010c). *The Neutrosophic Research Method in Scientific and Humanistic Fields.* In F. Smarandache (Ed.), *Multispace and Multistructure. Neutrosophic Transdisciplinariry (100 Collected Papers of Sciences)* (pp. 732733). Vol. 4. Hanko: NESP.

Smarandache, F., & Păroiu, T. (2012). *Neutrosofia ca reflectare a realității neconvenționale*. Craiova: Editura Sitech. Ștefan, M., Bunăiașu, C., & Strungă, A. 2012. Academic learning- from control and s sytematic assistance to autonomy. *Procedia- Social and Behavioral Sciences, 33,* 243-247.

Stoica, D. S. (2004). *Comunicare publică. Relații publice.* Iași, Editura Universității Al. I. Cuza.

Stoica, D. S. (2007). Political Correctness and Wooden Language. *Revista Transilvană de Științe ale Comunicării, 5,* 60-64.

Strunga, A. C., & Bunaiasu, C. M. (2013). The Investigation of the Curricular Preferences of the Students from the Primary and Preschool Pedagogy Specialization. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (40), 61-77.

Traistaru, Aurelia, & Avram, Marioara (2014). A computational line of comprehension of account. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* 13, 79-88.

Vlăduțescu, Ș. (2014). Comunicare convingătoare și comunicare persuasivă. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste*, (15), 164-170.

Vlăduțescu, Ș. (2013). Membranele de comunicare. *Jurnalul Ştiinţific European, 9,* 32.

Vlăduțescu, Ș. (2013). O completare a tradițiilor Matrix-Standard-RT Craig, indus de transformarea membranei de comunicare ca câmp în comunicare ca a-Membrana Universului. *American International Journal of Contemporary Research, 3* (10).

Ștefan Vlăduțescu, Florentin Smarandache (2014). *Codurile de comunicare: codul verbal și codurile nonverbale* . În *Creativitate,*

Imaginar, Limbă. Craiova: Sitech.

Xenia Negrea (2014). Libertate de opinie, libertate de pamflet și „prezumția de creativitate”. In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

Elena Rodica Opran (2014). Titlul de presă și ansamblul redacțional. Paratextul jurnalistic. In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

Claudiu Marian Bunăiașu (2014). *Dezvoltarea competențelor de relaționare și comunicare didactică, în cazul viitorilor profesori pentru învățământul primar și preșcolar.* In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

Alexandru Constantin Strungă (2014). *Optimization of students' professional practicum and eInternship.* In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

Răzvan-Alexandru Călin, Amana Evelyne (2014). *L'impact de la negligence manifestee au cours de leur formation professionnelle par les etudiants futurs professeurs sur le systeme educatif: etude comparative Cameroun-Roumanie.* In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

Negrea, X. (2009). Jurnalistul român: deziderate și interpretari. *Revista de Stiinte Politice,* (24).

Opran, Elena Rodica (2014). The press title as micronarration. *Journal of Romanian Literary Studies,* 4, 121-127.

Voinea, D. V. (2011). Extinderea dreptului de vot la 16 ani - responsabilizarea tinerilor sau încurajarea imaturitatii. *Revista de Stiinte Politice.*

Unguru, E., Ponea, S., Sandu, A., & Cojocaru, S. (2010). Analysis of professional competencies in social services supervision. *Social Research Reports,* (17), 3-56.

Chapter 3. Social capital in social networks

Ella Magdalena Ciupercă[1], Ștefan Vlăduțescu[2]
[1] Academia Națională de Informații ”Mihai Viteazul”
[2] Universitatea din Craiova, str. AI Cuza 13, 200585, Craiova

1. Sensibilizarea în *era informației*

Potrivit lui Albert Bressand (1996, p. 112) în era informațională, conceptul de comunicare „a devenit prea strâns”, prin urmare, pentru a vorbi despre universul informațional ar fi mai bine să folosim conceptul de „relație”. De altfel, ideea de a trece de la comunicarea relațională a fost expusă anterior de autorul menționat într-o carte scrisă împreună cu Catherine Distler (1995). Comunicarea furnizează, facilitează, întărește, extinde, loiează, destabilizaază sau legitimează o relație.

Comunicarea se reduce la mesaj și produs. Comunicarea în rețea este concepută ca „mașină relațională/ mașini relaționale” care este ca „un ensemble de moyens (infrastructură) et de règles (infrastructuri) permetant aux acteurs qui y ont accès d'entreprendre et de mener à bien des projets communs dès lors que ceux-ci sont conformes aux attentes et usages communs (infoculture)”/ un set de resurse (infrastructură) și reguli (infrastructură) comune care permit accesul la un actor comun (infrastructură) sunt în concordanță cu practicile și așteptările comune" (Bressand și Distler, 1995, p. 12). Cu toate acestea, nu ocupă locul central în societatea noastră, deoarece nu are funcția de mașină de relații. Comunicarea este doar un element al unui „ingineri de relații" care implică rețele de comunicare. Ideea de inginerie a relațiilor este implicită în modelul rețelei contemporane care subliniază exemplul Kasera. N. Narang și S. Narang (2006, p. 2) afirmă că „o rețea de comunicații poate fi privită ca o interconectare a entităților comunicante”.

Înțelegerea organizațiilor ca rețele permite detectarea și exploatarea caracteristicilor relevante în teorie și practică socială. Și un argument reciproc este valabil: o perspectivă de rețea - o organizație face vizibile caracteristicile rețelelor în general. De exemplu, atributele de organizare găsite în toate rețelele. Întrucât „Infrastructura pe patru niveluri a unei organizații virtuale (în ordinea descrescătoare a ierarhiei) sunt: colaborarea, conversația, comunicarea și conexiunea” (Gammack

& Poon, 2001, p. 216), rețelele și organizațiile sociale sunt corpuri, mașini de comunicare, constituind în combinația contactului, cu un contract și o conivență (Bressand, 1916, p. 216). Perspectiva creată de Bressand și Distler (2005) este de a face vizibilă mișcarea comunicării monolitice în rețeaua de comunicații. Noua conformație este comunicativă în creșterea importanței relației. Sub presiunea unei relații care depășește și o face doar o componentă, comunicarea monolitică este devalorizată. Relațiile care conectează rețeaua, comunicațiile monolitice se ridică deasupra fiecărei comunicări. Noul tip de relație face ca rețeaua comunicațională să funcționeze ca o mașină de relații. În ordine, rețeaua de relații și comunicațiile nu sunt monolitice. Rețelele de comunicații apar ca „economia relațiilor". Contractul este privit ca „un set în relație cu informațiile. Contractul poate fi expres sau implicit; este întotdeauna o combinație a celor două forme" (Bressand, 1996, p. 113). Este cea pe care o realizează cu eficiența tehnologiilor informaționale în creștere. Acordul este „esențial pentru comunicare". În rețea, devine complex. Mărimea contractuală a rețelei în sine se bazează pe un pachet de contracte între radiodifuzori, companii de software și industriile de producție media. Cea de-a treia parte a relației tripticului poate părea ca fiind consumabilă, ideea că relația ar putea reduce mașina de contacte și contracte, deoarece rețeaua de relații are funcția de a declanșa și de a conduce, și nu de a gestiona o relație de tranzit. „Rețeaua de comunicare nu există cu adevărat decât dacă relațiile sale se bazează pe valori și obiective comune și dacă permite interlocutorilor să se ocupe de orice situație în care regulile contractuale nu sunt suficiente pentru stăpâni" (Bressand, 1996, p. 114). În această privință, există o conivență în orice relație, fie ea limitată efemer, o conivență fără de care relația care nu poate fi o întâlnire de minți, o întâlnire a două sau mai multe voințe a două sau mai multe persoane. Pe această a treia componentă este sprijinirea dezvoltării Internetului ca o rețea de rețele.

F. Capra (2002, p. 93) notează că sistemele sociale își autogenerează rețelele de comunicare, „Sistemele sociale vii (...) sunt rețele de comunicații autogeneratoare". În cartea sa „Communication Power", Manuel Castells (2009) definește rețelele sociale ca fiind structuri de comunicare „rețelele sunt structuri complexe de comunicare construite în jurul unui set de obiective care asigură simultan unitatea scopului și flexibilitatea execuției prin adaptabilitatea lor la mediul de

operare" (Castells, 2009, p. 26). Această definiție este firească în contextul rețelelor, teza fundamentală a cărții, de altfel, robustă augmentată, și este: „Puterea de comunicare este în centrul structurii și dinamicii societății" (Castells, 2009, p 41).

Ideea nucleară este că rețelele sociale sunt fundamentul comunicării. Rețelele sociale sunt, înainte de toate, sisteme de comunicare cu structuri bine definite și prioritizate corespunzător. În cadrul acestora, agenții (actorii) au statuete și îndeplinesc roluri pe care rețeaua însăși le generează. Indiferent dacă vrea sau nu, fiecare individ al lumii face parte din mai multe rețele sociale. Până și societatea actuală este o rețea de rețele. Rețelele de comunicații sunt sensuri de transmisie prin circuit. Ele constau din comunicatori și relații de comunicare între ei. Acești comunicatori călătoresc prin universurile relațiilor personale. Rețelele de comunicare se bazează pe relații de comunicare consistente, coezive și unificate. O rețea de comunicații este un sistem funcțional de generare, atenuare, mobilizare comună și circulație a semnificațiilor. In concordanta cu configuratia geometrica a circuitului de comunicatie, reteaua poate capata forme diferite.

2. Tipuri de „rețele de comunicații"

Cu precursori precum Georg Simmel și F. Moreno, cercetarea științifică a „rețelelor de comunicații" a început în anii 1940 ai secolului trecut. Printre pionieri și fondatori, îi includem și pe Kurt Lewin și studentul său, Alex Bavelas. Înainte de 1950, Alex Bavelas a făcut „Laboratorul de rețele de grup". Aici au fost inițiate formulele binecunoscute ale rețelelor experimentale pe grupe de 5 subiecți.

Pentru a studia rețelele, HJ Leavitt a constituit 20 de grupe de 5 subiecți și le-a dat să rezolve anumite sarcini. Din modulul de radiografie cum au interacționat grupurile de 5. Leavitt întreabă, cum a procedat anterior A. Bavelas, „modele de comunicare" (Bavelas, 1950, p. 725). Modelele de interacțiune comunicativă l-au condus pe HJ Leavitt la validarea a 4 arhetipuri de rețele. Deși cele 5 grupuri au fost artificiale, el a concluzionat că și un set de grupuri naturale prezintă aceleași patru posibilități de configurare prototip ca o rețea. Cele 4 forme constante sunt: „lanț", „Y", „stea", „cerc" (Leavitt, 1951, p. 39). Cele două extreme sunt „lanț" și „cerc". Rețelele aparținând acestor tipuri prezintă atribute marcate de opoziție: „cercul, o extremă este activă, fără lider, neorganizat, neregulat și totuși se bucură de membrii

săi. Steaua, la cealaltă extremă, este mai puțin activă, are un lider distinct, este bine și stabil organizat, este mai puțin neregulat și totuși nesatisfăcător pentru majoritatea membrilor săi.

Cele patru arhetipuri sunt delimitate ca tandem „cerc” și „lanț” sunt rețele orizontale, „Y” și „stea” sunt rețele verticale. În rețelele orizontale, relațiile interne sunt egalitare. În schimb, în acel tip vertical, funcționarea este ierarhică, iar relațiile organizaționale sunt subordonate. Cercul este tipul de rețea în care democrația este acasă. Aici, liderul este un facilitator al activităților de grup, iar membrii participă la sarcini vizibile și gratuite. Problema este că, după cum arată Leavitt, „cercul” „nu a arătat nicio organizare operațională consistentă” (Leavitt, 1951, p. 42). „Lanțul” este un stil de condus mediu „laissez-faire”. Rețelele verticale ale lui „Y” păstrează elemente pronunțate ale democrației, dar funcționează ierarhic. Rețelele sunt virtualizate de „stea” (acestea sunt numite și „roată”). Sunt paradigme autoritare și management de către o singură persoană. Pe de altă parte, se subliniază că rețelele orizontale, nu structurate robuste, sunt expuse pericolului de dezintegrare. În special, rețelele „în lanț” prezintă tendințe majore de întrerupere operațională. Rețelele de tip „Star” sunt numite de Zlate Mielu drept „X”. Ea arată că „X” este tipic pentru grupurile în care se practică conducerea autoritara” (Zlate, 2004, p. 509).

În funcție de conținuturile semnificative din fluxurile rețelelor de comunicații, unele rețele geometrice s-au modificat. Astfel, o rețea de comunicații este o secvență în lanț de rețea. Într-o astfel de rețea, o persoană face parte din două secvențe: secvența de achiziție și secvența de transmisie. Dacă nodul - persoană distorsionează semnificațiile (informații despre mesaj), acesta va deveni o barieră de rețea. Formatul „stelei” este specific grupurilor cu ierarhii puternice. Aici este rețeaua piramidală. Rețelele sunt numite și rețele piramidale îmbinate. O rețea foarte eficientă este rețeaua de tip echipă. În aceasta, comunicarea nod - persoane este interdependentă și reciprocă. În concordanța bazată pe etică, se poate vorbi de „rețele de comunicații formale” și „rețele de comunicații emergente” (Monge & Contractor, 2003, p. 9).

În general, aceste rețele pure prototip sunt rareori văzute în mediul comunicațional. Rețelele de comunicații de configurare sunt în majoritatea cazurilor mixte.

Lumea de astăzi a devenit o rețea de rețele, actori fie ei statali sau non-statali, sunt interconectați. Conectivitatea este un tip de rețea

difuză și extinsă. O conectivitate îmbunătățită înseamnă mai multe conexiuni și, potențial, realizarea de legături mai mari. Un actor activ sau economic cu un astfel de profil este mai bine plasat pe piață și are profituri mai mari. După cum arată Thomas Homer-Dixon, „lumea noastră conectată ne-a oferit mari beneficii", „o conectivitate mai mare permite companiilor profituri mai mari și oferă societății modalități mai bune de a combina diverse idei, abilități și resurse" (Homer-Dixon, 2005).

3. Caracteristicile comunicării în rețea

Într-o rețea de socializare, o mare importanță este scopul comunicării, direcția mesajelor, adică tranzacțiile de capital. Cu alte cuvinte, trebuie să comunicăm eficient, deoarece grupul ar putea fi astfel organizat încât informațiile să ajungă la toți membrii sau doar la unii dintre ei.

Structura de comunicare este alcătuită din toate rețelele sociale utilizate la un moment dat și arată starea reală și comunicarea de grup în diversele sale secvențe funcționale, dar în sensul că mesajele circulă în rețea.

Prin urmare, diferența dintre rețelele de comunicații și structurile de comunicație este că rețeaua indică că toate canalele disponibile sunt posibile, virtuale, iar în structura sa, toate canalele sunt utilizate în realitate. Diferența este de la posibil la real. Structura retrospectivă a rețelei este definită ca o prioritate.

Fiecare rețea socială are o structură internă. Structurile de comunicare ulterioare, structurile rețelelor sociale pot fi:

1) structurile omogene (fiecare membru al grupului poate comunica cu toți ceilalți, poate aduna informații pentru el, le transmite altora);

2) structurile centralizate (un singur individ poate centraliza informațiile inițiale, deduce soluția, o comunică celorlalți);

3) structurile intermediare (nici omogene, nici centralizate, ele pot include doi centralizatori și un al treilea membru, care este exclus de la cunoașterea rezultatului).

Între rețele și structurile de comunicație există legături foarte strânse, ceea ce înseamnă că grupurile formate în anumite tipuri de rețele pot aborda sarcina prin rezolvarea diferitelor tipuri de structuri.

Între rețele și structurile de comunicare întâlnim raporturi coincidente (rețelelor centralizate le corespund structuri centralizate;

pentru cele omogene - structuri omogene) și necoincidență (într-o rețea omogenă subiecții pot decide să lucreze în structură centralizată, ca urmare, se va alege o persoană centrală, în timp ce persoanele periferice vor fi excluse de la comunicare).

Principalele elemente care favorizează în crearea unui curent de opinie într-o rețea de socializare online este disponibilitatea unui segment substanțial al comunității de a fi informat printr-un intermediar, prin analogie cu modelul „comunicare în doi pași", fondat de Paul F. Lazarsfeld și Elihu Katz (1955). Conform acestui model, influența mass-media este selectivă: depinde de opiniile unei rețele preexistente de receptori ai relațiilor interpersonale care sunt permeabili, în special ideile liderilor de opinie. În consecință, efectele mass-media nu sunt directe, ci sunt filtrate și limitate de receptor. La fel de importantă este și luarea în considerare a evitării tendinței unora de a susține o opinie diferită decât cea dominantă este de teamă să devină nepopulară și izolată sau să fie pedepsită public, așa cum o teorie postulează „spirala tăcerii" (Noelle-Neumann, 1984), care arată că media tradițională nu reflectă toate opiniile în public, ci doar un „fragment" autorizat. Cei care împărtășesc punctele de vedere ale majorului „legitim" le simt și le exprimă, cei care nu le împărtășesc se retrag din discuție și nu acționează pe baza convingerilor lor pentru a nu fi marginalizați sau chiar excluși, astfel încât majoritatea publicului este de fapt o percepție a unui consens artificial.

În plus, un rol cheie în determinarea ratei de diseminare a ideilor îl are pe membrii rețelei să se concentreze asupra evenimentelor impuse ca fiind deosebit de importante în detrimentul altora prin diseminarea actualizării persistente și continue a știrilor referitoare la acestea (teoria „stabilirii agendei" ME McCombs & DL Shaw, 1972). Mass-media nu este un transmițător pasiv de informații despre evenimentele politice, ci participă activ la construcția politică și socială a sensului vieții, sunt agenți activi care selectează, interpretează, evidențiază și uneori chiar distorsionează fluxul de informații. Presa adaugă propria interpretare sau viziune de perspectivă asupra evenimentelor politice, înainte de a le transmite, formează convingerile politice ale publicului, dar au capacitatea de a influența factorii de decizie, de a stabili, inclusiv pe aceștia, ordinea de prioritate.

4. Capitalul social în rețelele sociale

Ideea de capital social datează din 1651, când Hobbes în „Leviathan" spunea „a avea prieteni înseamnă a avea putere". Autorii fac o distincție între resursele sociale și cele politice atunci când deține un individ și sugerează că nivelul de viață al unei persoane depinde de resursele de care dispune. Weber a folosit a doua idee în analiza sa asupra inegalităților sociale, argumentând că indivizii își pot îmbunătăți nivelul de trai prin posesie cu trei tipuri de resurse: economice, politice și simbolice (Degenne & Forse, 1999). Resursele economice guvernează șansele unei persoane de a avea acces la bunăstare. Din punct de vedere materialist, aceasta înseamnă, evident, că veniturile și proprietățile sunt distribuite inegal în societate. Resursele simbolice guvernează accesul la distincțiile sociale, cum ar fi prestigiul; guvernează un venit de la locul de muncă care acționează, dar și un anumit grad de prestigiu social și accesul politicii la resursele de putere. Venitul, prestigiul și puterea determină statutul social sau poziția pe scara socială. Există scale pentru măsurarea acestor trei resurse, dar potrivirea nu este automată. Cel mai puternic om nu este neapărat cel mai bogat, iar locurile de muncă cu prestigiu scăzut generează venituri de invidiat. Cu toate acestea, nu putem spune că cele trei variabile sunt independente.

În termeni neo-weberiani, fiecare dintre aceste resurse este o formă de capital. Există resurse pe care oamenii le pot investi și cheltui. De asemenea, indivizii pot împărtăși resurse economice, politice și simbolice, chiar dacă doar resursele economice sunt echivalente cu numerar. De asemenea, poate investi într-o resursă pentru a crește valoarea celorlalte două. Deși Weber nu precizează acest lucru, capitalul social este supus acelorași reguli. Total diferită de alte forme de capital social este rețeaua personală a unui individ și oportunitățile sale de a accesa resursele care rulează în acea rețea (de exemplu, informații), cu capacitatea de a îmbunătăți alte forme de capital. După cum sugerează Pierre Bourdieu (1980), capitalul social poate crește semnificativ capitalul uman și educația.

De obicei, conceptul de capital social presupune că acțiunea socială este îndreptată către un scop care necesită cooperare sau competiție din partea altor actori. Din acest punct de vedere, capitalul social presupune așteptări și obligații reciproce între indivizi. Dacă A îi cere lui B o favoare într-o relație de încredere reciprocă, A datorat lui B

se poate considera o favoare. B va trebui în sfârșit să ramburseze. Capitalul său este suma tuturor favorurilor deținute de fiecare B din rețeaua sa. Acest argument presupune că indivizii acționează nu numai asupra eficienței relațiilor trecute sau a acțiunilor prezente, ci și ca returnare viitoare a capitalului care operează în prezent.

Capitalul unui individ este mai mult decât numărul de oameni pe care îi cunosc. Revenind la Hobbes, puterea unei persoane este să aibă prieteni mai puternici decât să aibă mulți prieteni. Capitalul social poate fi limitat la relația directă. În unele cazuri, valoarea unui prieten nu este dată în informațiile pe care le dețin, ci în informațiile pe care le puteți accesa prin intermediul rețelei sale. Dacă legăturile slabe sunt la fel de valoroase pe cât se consideră, este pentru că sunt mai eficiente decât legăturile puternice în ceea ce privește accesul la alte rețele. Așadar, apreciem că capitalul nu reduce volumul contactelor (relațiilor), deoarece nu toate au aceeași valoare. Această valoare depinde de caracteristicile structurale ale relațiilor.

Relațiile sociale pot fi pozitive sau negative, de solidaritate sau de conflict. Relațiile de solidaritate comunitară își au originea determinată de sentimentul de apartenență la valori comune sau de asociativitate. Sociabilitatea se opune conflictului, iar capitalul social este un anumit tip de sociabilitate productivă sau eficientă.

Dacă relațiile sociale reduc costurile de tranzacție între parteneri sau permit conversia unor forme de capital potențial utile în alte forme mai potrivite contextului, atunci sociabilitatea este productivă. Prietenia dintre oameni este o formă de socializare a spațiului privat. Încrederea strategică între parteneri, bazată pe experiență și informații partajate, este o interacțiune semi-privată, iar asociațiile sunt forme de sociabilitate în public. Atitudinile de toleranță, acceptarea și diversitatea atitudinilor morale ale străinilor sunt forme de sociabilitate.

Sociabilitatea poate fi împărțită în două forme dominante: socializarea interpersonală și sociabilitatea în relațiile cu instituțiile. Sociabilitatea interpersonală se bazează pe rețelele sociale ale individului și pe tipul de efecte ale **capitalului social** mai ușor de identificat decât pentru instituțiile centrate pe sociabilitate. De exemplu, antreprenorii sunt oameni care au atât capital fizic, cât și capital uman și capital relațional.

Rețele, încredere și cooperare sunt termenii cei mai des folosiți

atunci când vine vorba de capital. Rețelele sociale se bazează pe informație, putere și control. Legături sau rețele sociale și norme de reciprocitate asociate capitalului de bază. Capitalul social poate fi definit ca stoc sau suprapunere formală și rețele sociale informale pe care individul le folosește pentru a produce și a aloca bunuri și servicii. Poate coopera în beneficiul reciproc al individului pentru realizarea de bunuri publice sau, dimpotrivă, în detrimentul interesului public. Rețelele pot fi folosite atât pentru a construi, cât și pentru a distruge viața socială, pentru caritate și sprijin, dar și pentru activități mafiote, trafic de persoane, droguri și prostituție.

Capitalul social depinde de capacitatea actorilor individuali de a-și asigura beneficii în virtutea apartenenței lor la rețelele sociale . De fapt, se discută despre resursele disponibile prin conexiuni sociale sau despre structurile sociale care permit accesul la această resursă. Cu cât este mai mare numărul și structurile potențiale pe care le puteți accesa pentru a obține beneficii, cu atât mai multe relații sau stocuri de capital sunt disponibile pentru oricine.

Capitalul relațiilor individuale include diverse tipuri de rețele sociale: pentru deficiențele instituțiilor funcționale, prietenie, afaceri, interese profesionale sau agrement. Criteriile de identificare a rețelelor sociale depind de categorii de interes: economic, politic, religios sau migrație. În realitate, **nu există capital pur, ci capital social bazat pe structura relațiilor umane, informații și cunoștințe care le permit oamenilor să rezolve probleme.**

Analiza rețelelor sociale se concentrează pe descoperirea tiparelor pentru interacțiunile umane. Structurile sociale sunt atât de vizibile, iar mișcările și contactele unui individ nu sunt întâmplătoare, ci urmează un model de bază. Analiștii de rețea cred că viața unui bărbat depinde în mare măsură de modul în care individul a legat conexiunile sociale dezordonate. Succesul sau eșecul depind de modelul pe care companiile sau organizațiile își bazează structura internă și conexiunile cu alte organizații.

5. Competența socială și prezența în rețeaua socială

Cel puțin în măsura în care se integrează într-o rețea de socializare, actorul social este un om competent din punct de vedere social. Competența socială este asigurarea succesului unei persoane în societate, permițând producerea efectelor dorite asupra unor congeneri.

Fiecare actor social se caracterizează prin atribute (deprinderi, abilități, dobândiri, atitudini, dispoziții, obiceiuri) și sarcini (seturi de sarcini care decurg din roluri impuse obiectiv sau autoasumate) iar relațiile cu acestea, este definită ca un nod în rețeaua socială.

Tematica comunicării obiceiurilor sociale pe ținte specifice, de exemplu, îl determină pe celălalt să vorbească mai mult, să-și dea cu părerea, să se râdă sau să pună în evidență. Actorii sociali fac acest lucru prin diferite strategii și tactici, manevre sau stratageme: adresarea de întrebări, adresarea cuvintelor dure, atragerea sau excluderea din conversație, descalificarea etc. Cu toate acestea, problemele sociale și efectele observate și corectează orice fel de lucru pentru a deveni mai eficient. Interacțiunea socială bazată pe învățarea socială are o structură care include obiectivele celor care interacționează, performanța comportamentului social, răspunsurile la comportament și modul de obținere a feedback-ului.

Competența socială a fost folosită inițial pentru a descrie comportamentele și abilitățile necesare pentru adaptarea socială adecvată a copiilor, dar ulterior s-a remarcat că aceasta este o definiție simplistă deoarece existența competenței sociale este la fel de importantă indiferent de vârsta unei persoane. Este adevărat că, în funcție de momentul sau contextul la care ne referim, compoziția competenței sociale poate fi diferită. De exemplu, același comportament, cum ar fi timiditatea sau agresivitatea, poate avea semnificații diferite în situații specifice. Agresivitatea unui boxer este binevenită, deoarece timiditatea unui călugăr face o impresie bună. Situația ar fi inversată, dar dezastruoasă pentru persoanele în cauză.

Competența socială este un termen folosit pentru a descrie eficiența socială a individului, capacitatea de a stabili și menține relații interpersonale satisfăcătoare cu ceilalți și de a evita tratamentul negativ din partea celorlalți. Petre Iluț (1997, p. 12), discută despre domeniul „competenței psiho-sociale” a indivizilor format din „spațiul familial, locul de muncă, școala, locurile publice și alte instituții formale și informale” arătând că, fiecare în domeniul său de expertiză, chiar și indivizii obișnuiți se comportă ca „mici oameni de știință”.

Prin urmare, **abilitățile sociale** sunt *modele* de comportament social care conferă indivizi competenți din punct de vedere social, indivizi care nu reușesc să producă efectele dorite asupra celorlalți (Moscovici, 1994/1998). Hayes (1998) le definește ca fiind

comportamente orientate spre obiective utilizate în interacțiunile față în față care pot provoca o stare dezirabilă. Sunt folosiți termeni similari, cum ar fi: abilități interactive, abilități sociale, achiziții sociale.

Competența socială este dependentă de factori precum aptitudinile sociale, inteligența socială (capacitatea de a descifra corect situațiile sociale) și încrederea în sine: prezența sau lipsa acesteia ne permite să valorificăm calitățile potrivite, să ne punem în lumină sau personalitatea.

Competența socială poate fi influențată de contextul social, ceea ce înseamnă că o mare importanță este corelată între abilitățile individuale și caracteristicile celorlalți. Un individ tăcut și studios poate demonstra incompetență socială într-un grup de neliniştiţi și extrovertiți, dar își poate găsi cu ușurință un loc într-un mediu cu preocupări similare, alcătuit din oameni care prețuiesc liniștea și respectă reciproc obiceiurile.

Abilitățile sociale se formează încă din copilărie, influențate de modul în care „alții semnificativi" se referă la viitorii adulți. Dacă în primii ani părinții sunt principala sursă de sprijin emoțional și social, atunci grupurile de prieteni încep să joace un rol din ce în ce mai important în dezvoltarea persoanei. Împreună cu colegii de la grădiniță sau școala primară, copilul se angajează în jocuri imaginare în care se obișnuiește să-și asume rolul altcuiva (celebrul joc „medic", „mama și tata", etc.), astfel încât să reușească să privească lucrurile dintr-o altă perspectivă, să înțeleagă într-o lumină socială mai largă convențiile și regulile culturii căreia îi aparține. În plus, menținerea relațiilor cu un grup de prieteni presupune multă negociere și colaborare care vor fi exerciții utile vieții de adult. Astfel, prieteniile din copilărie și adolescență servesc drept antrenament pentru viitoarele relații interpersonale, învățându-i pe copii despre importanța reciprocității și a familiarității, calități incontestabile necesare pentru relațiile interpersonale eficiente ca adult, inclusiv romanticii și munca. Dacă relația este plină de afecțiune maternă, ea favorizează dezvoltarea populară a adulților, o disciplină foarte autoritară și punitivă duce la non-popularitate. De asemenea, respingerea de către grupul de prieteni în copilărie poate duce la deficiențe în dezvoltarea competenței sociale. Astfel de copii vor deveni, mai ales singuri, anxioși; vor dezvolta puțină încredere în ei înșiși și nu vor putea practica un comportament adaptativ, ceea ce le va spori excluderea.

Studiile specialiștilor susțin aceste afirmații. Măsurarea competenței sociale la cel mai înalt nivel popular înregistrat pentru copii. Sunt prietenoși, cooperanți și gata să se angajeze într-o discuție, dezinteresați și buni colegi de echipă. Ei pot păstra calmul într-o situație conflictuală și și-au dezvoltat capacitatea de a rezolva probleme. Pentru a se alătura unui grup, folosind strategii, astfel de comentarii în timp util asupra lucrării, care este în desfășurare și să solicite permisiunea de a se alătura altora.

Dimpotrivă, copiii neglijați sau respinși de alții se află în această situație din cauza comportamentului lor agresiv și ridicat, isteric sau egoist pe care îi enervează pe alții sau pentru că a fi foarte pasiv sau foarte timid nu se simte confortabil printre alții. Ei pot avea dificultăți în dezvoltarea abilităților sociale de fapt că, la maturitate, poate rămâne un adult dependent, imatur, depresiv, instabil emoțional, singur, cu stimă de sine scăzută sau mai puțin mulțumit de situația lor socială în comparație cu ceilalți. Desigur, percepția a ceea ce înseamnă a fi popular sau respins de un grup poate fi foarte diferită de la un individ la altul. Unii oameni pot fi mulțumiți de unul sau doi prieteni, în timp ce pentru alții o astfel de situație poate părea inacceptabilă.

Studiul abilităților sociale după diferite criterii a evidențiat o serie de diferențe între indivizi (Moscovici, 1998). Un astfel de criteriu este, de exemplu, bărbații un scor mai mare la asertivitate, oglindind comportamentul nonverbal în general, această trăsătură (tonul autoritar, vocea puternică rupe numeroase etc.). Femeile au obținut scoruri mai mari în ceea ce privește cooperarea, empatia și capacitatea de mulțumire și abilități de cooperare de exprimare verbală și non-verbală. Aspectele competenței sociale cresc odată cu vârsta. Cele mai mari acumulări se produc în timp ce tinerii care și-au terminat studiile, dobândesc viața de adult. Acum este momentul în care trebuie să întemeiezi o familie, apar copii și trebuie să-și asiguri propriul trai și familie. Serviciul este o gamă diversificată de interacțiuni care sunt necesare pentru o interacțiune eficientă cu persoane de diferite vârste, cu niveluri de pregătire diferite, cu preferințe și sensibilități diferite (spre deosebire de perioada școlară când majoritatea prietenilor și colegilor au arătat multe asemănări cu individ și, prin urmare, relaționarea a fost ușoară).

În ceea ce privește stratificarea socială, adulții din clasa de mijloc, mai ales pentru că des întâlniți în rândul profesiilor lor (medici, profesori, avocați etc.), se exprimă mai blând, mai ușor în relații și țin

cont de opiniile celorlalți într-o măsură mai mare. Imitația socială și copiii lor au o mai mare înțelegere socială, empatie și sunt mai satisfăcători.

Numărul și vârsta fraților și surorilor afectează dezvoltarea abilităților sociale. Este interesant și oarecum contraintuitiv faptul că frații mai mari și copiii înșiși sunt mai independenți de părinți, în timp ce cu cât numărul de frați este mai mare gradul de extraversie scade, probabil datorită faptului că acești copii sunt mai puțin dispuși să intre în relații cu alți copii și să exerseze ca abilități sociale (deoarece deja tovarăși de joacă în familie).

În literatura de specialitate interesul cercetătorilor a oscilat între studiile interesate doar de comportamentul observabil, de ceea ce spun și fac actorii, și ochii strălucitori, scuturarea capului etc. (Duncan & Fiske, 1977), și luarea în considerare a proceselor cognitive care ghidează comportamentul (Bales, 1950).

Competența socială propusă de Argyle (1969) presupune că fiecare secvență de comportament care apare în interacțiunea socială poate fi privită ca un motor de operare a unei game de abilități. În fiecare situație socială, țintele individuale, care vă sugerează, vor încerca să își adapteze comportamentul la cealaltă parte. Acest model evidențiază importanța feedback-ului, a percepției semnalelor de la covorbitorul și a capacității indivizilor de a identifica acțiuni corective eficiente. De exemplu, știu că nu toate întrebările deschise îi determină pe oameni să vorbească mai mult, iar cele închise (da-nu) mai puțin.

În cadrul abordării tranzacționale, interacțiunea socială poate fi văzută ca urmare a căreia fiecare actor își dorește un anumit rezultat. Leary (1957) consideră că oamenii sunt motivați să se comporte față de ceilalți pentru a atrage un comportament complementar propriu. De exemplu, cei cu comportament autocratic se comportă astfel încât oamenii să fie ascultători. Thibault și Kelley (1959) au adoptat abordarea tranzacțională și susțin că oamenii care doresc să servească voluntar în unele relații atâta timp cât sunt mulțumiți din punct de vedere cost-beneficiu. Potrivit unei opinii larg răspândite, secretul constă în schimbul social oferă celorlalți ceea ce este mai valoros pentru ei și mai puțin costisitor pentru noi să primim ceea ce este valoros pentru noi, dar mai puțin costisitor pentru ei.

Goffman (1959) și Mangham (1978) au folosit drama ca metaforă pentru a descrie și explica o gamă largă de interacțiuni.

Goffman vorbește despre un spectacol pe care îl oferim unui public și consideră că portretul unei persoane este determinat de modul în care este evaluat de public. Fiecare persoană dorește să-i controleze pe ceilalți și, prin urmare, încearcă să definească situația așa cum îi convine. Influențarea situației se face printr-un comportament care dă impresia că actorul va acționa voluntar în conformitate cu propriile planuri ale partidului său.

Sternberg, Conway, Ketron și Bernstein (1981) au cerut unor subiecți să enumere anumite comportamente pe care le considerau inteligență normală (cu problemele ei cunoscute: verbal-abstract și practic) și absența. Analiza aprecierilor oferite de aceștia a relevat un factor de competență socială care include următoarele comportamente pe care autorii le-au considerat prototip: acceptarea celorlalți așa cum sunt și pentru ceea ce își recunosc greșelile, exprimarea interesului pentru lume în general punctualitatea la întâlniri, prezența conștiinței sociale, reflecția înainte de a vorbi și de a acționa, manifestarea curiozității celorlalți, a judeca curiozitatea celorlalți, judecarea altora, a judeca. evaluarea corectă a importanței informațiilor în relațiile cu o problemă socială sensibilitate obișnuită față de nevoile și dorințele celorlalți, sinceritate și onestitate față de sine și față de ceilalți și expresii sociale de interes pentru viitorul apropiat.

Toate acestea au apărut în mod constant în evaluările competențelor sociale făcute de subiecții obișnuiți. Repetarea studiului cu subiecți recrutați de la specialiști în inteligența socială nu a scos la iveală nicio altă dimensiune care apare constant în aprecierile acestora.

Un studiu similar a fost realizat de Kosmitzki și John (1993). Acești autori au întocmit o listă de 18 trăsături care, în opinia lor, descriu cel mai bine conținutul abilităților sociale ale unui individ. Ulterior, subiecților li s-a cerut să evalueze cum a fost enumerată fiecare dintre trăsăturile necesare. Astfel, următoarele fațete prototip pentru investigarea conceptului: o înțelegere profundă a gândurilor, sentimentelor și intențiilor celorlalți, capacitatea de a relaționa cu ceilalți, deținerea unei cunoștințe solide despre legile și regulile relațiilor umane, capacitatea de a accepta opiniile celorlalți, adaptarea perfectă la noile situații sociale, cordialitate și afecțiune în relațiile cu ceilalți și deschiderea în relațiile cu ceilalți, idei și valori noi experiențe.

O altă cercetare similară realizată de Schneider, Ackerman și Kanfer (1996) a găsit șapte componente ale competenței sociale, și

anume extraversia, cordialitatea în relațiile cu ceilalți, influența socială, intuiția socială, onestitatea în relațiile cu ceilalți, adecvarea socială și adaptabilitatea la relațiile sociale.

Majoritatea dimensiunilor identificate ale competenței sociale de tip interpersonal an tradițional se regăsesc și în relațiile sociale online, astfel încât prezența acesteia în rețeaua socială este asociată cu un anumit nivel de competență socială.

În versiunea sa de „afirmare de sine” asertivă, învățarea poate fi rezumată așa cum arată Cottraux J. (1999, p. 7) în șapte mesaje cheie:

1. să ne facem respectați de ceilalți;
2. pentru a ne afirma drepturile;
3. să nu cauți mereu să fii iubit de toată lumea;
4. să avem o imagine pozitivă despre noi înșine;
5. să lupte activ împotriva depresiei;
6. a se confrunta cu ceilalti;
7. a nu prioritiza eșecul, important fiind să ne afirmăm.

Asertivitatea se manifesta prin diverse coduri si subcoduri, folosind elemente verbale si extraverbale. În centrul său strategic se află cererea verbală care, pentru a fi productivă, influentă și eficientă, trebuie să fie convingătoare. Acest eveniment de comunicare digitală trebuie să fie analog congruent, adică formularea verbală este confirmată de elemente extraverbale: mimica, gestual somatic, kinestezic etc.

Gratificarea și sprijinul reprezintă „cheia prieteniei și a atracției interpersonale” (Argyle, 1998, p. 79). Aceste abilități sunt expuse prin canale verbale și extraverbale, inclusiv laudă, aprobare, acceptare, consimțământ, încurajare, validare, confirmare, simpatie, zâmbet, înclinare a capului, atingere și intonație. Prin rate și forță, consolidarea lor se face prin diferite tipuri de recompense: cadouri, cadouri, mese, bacșișuri etc. oferind informații. Prin aceste abilități se obțin în situații sociale reale efecte precum: creșterea atracției, creșterea influenței și relațiile de sprijin. Sprijinul poate fi verbal (laudă, consimțământ, încurajare, aprobare), nonverbal (zâmbet, tonul vocii, atingere) sau material (cadou, invitație la cină, sfaturi sau furnizare de informații).

Pe scurt, gratificarea și sprijinul constă în:

-I-ajutându-i pe ceilalți într-o relație sau situație

-I- creșterea atracției pentru *ego-ul personal,*

-I- cresterea influentei atunci cand suportul este in concordanta cu comportamentul dorit.

Se desfășoară diferite tipuri de relații în dezvoltarea diferitelor reguli și principii care, dacă nu sunt respectate, distorsionează relațiile și, la limita lor, le blochează. Relația de prietenie îi exemplifica pe M. Argyle și M. Henderson (1985, p. 31), solicitați să nu trădeze confidențe, prietenii să nu fie criticați în public și să nu se invidieze reciproc relațiile.

Dacă autoasertivitatea și abilitățile sociale sunt prezentări sociale care vizează subiectul, dacă vreo condiție este adaptarea la fiecare abilitate socială, gratificarea, solicitudinea, sprijinul, bunătatea și empatia sunt abilități sociale necesare pentru nevoia în relațiile unul cu celălalt.

Comunicarea non-verbală : *feedback-ul* și percepția dependentă în mare măsură a semnalelor nonverbale. În general, expresia non-verbală include, unde a abilităților sociale, expresii faciale diferite, privirea intensă, apropiere mai mare, voce mai puternică, mai ascuțită, mai expresivă, mai multe gesturi îndreptate către ceilalți decât despre el etc. De asemenea, este important ca semnalele nonverbale să fie corect decodate de către ceilalți.

Jurisdicția semilingvistică arătată de Charaudeau (1983, p. 86) are trei componente: situațională, lingvistică și discursivă. Este capacitatea de a produce mesaje lingvistice în discursurile de comunicare adaptate situației de comunicare. Competența situațională este ansamblul de cunoștințe despre enunțuri lingvistice codificate ca „reprezentând practicile lor sociale ale unei comunități, datele ritualurilor stabilite și socio-lingvistice" serviciu religios, ora de clasă etc. Ulterior, situația specifică este configurată situația de comunicare în rețelele sociale.

Competența modală este, după AJ Greimas și J. Courtes (1993, p. 54), „o organizare ierarhică a modalităților, de exemplu," a vrea să facă „sau" a trebui să facă", determinând un „să facă" sau un „a ști ce să facă". „Competența perifrastică este definită AI Meltchouk și AK Zolkovski (1975) ca fiind capacitatea de a găsi corespondențe între „schemele de limbaj interiorizate și referent invariant" (apud Dospinescu, 1999, p. 328). Potrivit lui J.-B. Grize (1990, p. 94), există o altă competență logică și o altă enciclopatică logică a limbajului. Retorică-pragmatică înseamnă vorbire personală Competența

enciclopedică este despre ceea ce trebuie să știi în mod obligatoriu despre arbitri. „competență interacțională”, constând din perspective reciproce (cunoașterea realității sociale), formele normale (repertoriul cognitiv comun), subrutinele (înțelegerea care apare în ciuda ambiguităților, ambiguității), reflexivitate (validarea contextului discursului în derulare prin alocarea și gestionarea semnelor nonverbale), cuvinte descriptive (repertoriul comun de familiaritate cu sensul creează).

Comunicarea verbală este un alt punct central al abilităților sociale. Abilitățile profesionale, în special acele profesii care necesită interacțiune cu ceilalți, includ abilitățile verbale necesare. Este semnificativă în acest sens persoanele inepte din punct de vedere social caracterizate printr-o conversație foarte proastă.

Competența comunicativă este capacitatea de a comunica cu vorbitori abstracti pentru a atinge anumite scopuri, cu interese diferite și motive diferite și subiecte mobile, conform regulilor situației de comunicare, adică luând în considerare toți factorii simultani. Puterea este în repertoriul scopurilor, numărului de tipuri de interlocutori, regulilor de comunicare în diferite situații (situații mai stricte pentru biserici, magazine, vizite etc.). Dell Hymes (1973) folosește conceptul de competență comunicativă în sensul codului limbajului de regulă și nu așa cum sugerează Habermas, scopul universalurilor pragmatice (Habermas, 1983, p. 226). Competența de comunicare este, după cum a spus Habermas, capacitatea de a avea o discuție despre puncte de vedere diferite. O formă de competență comunicativă este competența lingvistică. După cum spunea TA Van Dijk (1972, p. 315), competența lingvistică acoperă atât capacitatea de a produce și înțelege un număr infinit de propoziții și texte, bazate pe un număr finit de reguli, cât și cunoașterea infinită a tipurilor de text care pot fi utilizate și în anumite situații.

Pentru ca expresiile verbale să fie acceptabile pentru ceilalți, trebuie să respecte niște reguli: să se raporteze la ceea ce le precede, să furnizeze suficiente informații clare, dar nu foarte multe. De asemenea, este important ca interlocutorii, mai ales dacă urmăriți să faceți acest lucru acceptabil sau să simpatizeze, să adapteze fiecare stil verbal schimbând vocea, fluxul, limbajul etc. (Giles & Coupland, 1991).

În competenţa de comunicare şi interculturală manifestată efectiv, ea reprezintă „capacitatea de a înţelege acţiuni determinate

cultural şi de a realiza, astfel încât, uneori, să poată fi înţeleasă şi acceptată de membrii culturii străine" (Baur, 1990, p. 199).

Empatia, cooperarea și atenția față de celălalt individ reprezintă capacități esențiale pentru buna funcționare a competenței sociale. Empatia este capacitatea de a percepe realitatea celuilalt, de a se supune situației celuilalt (Chung, 1999, p. 58), este o formă emoțională de înțelegere și cooperare. A fi empatic înseamnă a împărtăși sentimente și a înțelege unul altuia punctul de vedere, chiar și atunci când nu ești de acord cu el. Cooperarea constă în a ține cont de obiectivele celorlalți și de propriile obiective, comportamentul fiind adaptat în vederea atingerii diferitelor scopuri (Argyle, 1991, p 18). Este esențial pentru orice relație interpersonală autentică ca un semn de încredere în autodezvăluirea informațiilor personale care are loc. Există cazuri excepționale care au cea mai pertinentă regulă și cooperare și consens că, în ciuda faptului că petrec mult timp cu prietenii, unii indivizi se simt singuri, deoarece conversația lor nu este suficientă pentru a fi intimă. Numeroase probleme privind abilitățile sociale derivă din lipsa de cooperare esențială pentru buna desfășurare a vieții sociale. Atenția acordată celorlalți este de o importanță crucială în multe domenii ale vieții sociale. De exemplu, un bun lider trebuie să fie capabil să-i convingă pe subalterni, să se consulte și să facă concesii pentru ca obiectivele principale ale fiecărei părți să fie atinse.

O strategie foarte utilă pentru o mai bună adaptare a persoanei în societate este găsirea unei „nișe" pentru caracteristicile sociale potrivite. Interacțiunea cu grupuri mai mici, mai structurate, cu trăsături similare cu cele ale persoanei poate duce la relații interpersonale pozitive, iar comunitățile online nu reușesc să ofere astfel de interese specializate.

Prezentarea sinelui ca țintă pare deosebit de importantă pentru stima de sine a celor aflați în interacțiune, precum și pentru stabilirea unui nivel legitim de conduită care modelează relațiile interpersonale. Argyle consideră că „rolul și statutul fiecărui individ trebuie negociate și acceptate" (Argyle, 1998, p. 83). Prezentarea în sine este un comportament menit să influențeze modul în care suntem văzuți de ceilalți. Exprimarea cuvântului său pretinzând rolul și statutul are efecte negative asupra celorlalți, fiind în general batjocorit cu scuze, regrete și explicații actuale. Prezentarea în sine reprezintă formule verbale indirecte optime și comunicare analogică (îmbrăcăminte, aspect, accent,

intonație, maniere), se bazează pe imaginea de sine (ca ansamblu de opinii, convingeri pe care un individ le are despre sine și despre rolul, profesia, clasa socială și apartenența sa) și se întinde până la stima de sine, ca limită a expresiei individului însuși își păstrează o părere bună despre sine. Exagerările în plus sau în minus pentru prezentarea în sine se reflectă în jenă, rușine și anxietate care arată cuiva în anumite situații sociale. Rușine rezultată din atenția îndreptată asupra ei înșiși și de teama de a nu fi încruntat de societate. Prezentarea indispensabilă oricărei relații apropiate este în general „progresiv și reciproc" și are loc în conversație.

Referințe

Duncan, S. & Fiske, WD (1977). *Interacțiune față în față: cercetare, metode și teorie.* Mahwah, NJ: Erlbaum.

Argyle, M. (1969). *Interacțiunea socială.* Londra: Methuen.

Bales, RF (1950). *Analiza procesului de interacțiune.* Cambridge: Addison. Wesley.

Degenne, A., & Forse M. (1994). *Vă prezentăm rețeaua de socializare.* Londra: Sage Publications.

Capra, F. (2002). *Conexiunile Ascunse.* Londra: Harper Collins.

Castells, M. (2009). *Puterea de comunicare* . Oxford Presa universitară.

Ciupercă, C. (coord.) (2012) *Site-urile de socializare.* București: Editura ANIMV.

Ciupercă, E. M. (2009). *Psihosociologia vieții cotidiene.* București: Editura ANIMV.

Ciupercă, E. M., Ciupercă, C. & Niță, C., (2010). Importanța rețelelor de socializare pentru serviciile de informații. În *Intelligence pentru sec. XXI: Analiză și decizie strategică într-un mediu de securitate complex*. București: Editura ANIMV.

Ciupercă, E. M., Ciupercă, C., Niță, C. & Stoica, M. (2011). *Rolul rețelelor de socializare pe Internet în modelarea comportamentelor.* București: Editura ANIMV.

Cojocaru, Ș. (2005). *Metode apreciative în asistența socială: ancheta, supervizarea și managementul de caz.* Iași : Editura Polirom.

Cojocaru, S. (2009). Clarifying the theory-based evaluation. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (26), 76-86.

Cojocaru, S., & Bragaru, C. (2012). Using Appreciative

Inquiry to Change Perceptions Concerning the Satisfaction of Organization Members' Needs. *Transylvanian Review of Administrative Sciences E, 35,* 62-77.

Cojocaru, S., Bragaru, C., & Ciuchi, O. M. (2012). The Role of Language in Constructing Social Realities. The Appreciative

Inquiry and the Reconstruction of Organisational Ideology. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* 36, 31-43.

Coman, M. (2004). *Introducere în sistemul mass-media*. Iași: Editura Polirom. *Comunitare Pozitive*, (4), 616-641.

Gammack, J. & Poon, S. (2001). Knowledge and Teamwork in the Virtual Organizations. In S. Barnes, B. Hunt (Eds.), *E-commerce and V-business: business models for global success*. Butterworth Heinemanm.

Baur, R. S. (1990). *Super learning and Suggestopadie*. Munich: Langenscheidt.

Nicolescu, A. (2014). The role of decentralization in the Romanian public administration system: analysis, theory and models. *Revista de Științe Politice. Revue des Sciences Politiques,* 34.

Negrea, X. (2012). Communism in the Romanian Press during the Economic Crisis. *Revista de Stiinte Politice.*

Negrea, X. (2009). Jurnalistul român: deziderate și interpretari. *Revista de Stiinte Politice,* (24).

Bratu, Elena Rodica (2013). *Tipologia titlurilor jurnalistice*. In *Comunicare, identitate, comparatism.* Craiova: Editura Universitaria.

Voinea, D. V. (2011). Extinderea dreptului de vot la 16 anti-responsabilizarea tinerilor sau încurajarea maturității. *Revista de Stiinte Politice.*

Gherheș, V. (2008). *Comunicare mediată și comunități virtuale.* Timișoara, Editura Artpress.

Hymes, D. (1973). Toward Linguistic Competence.*Texas Working Papers in Sociolinguistics*, 16, 11-23.

Bavelas, A. (1950). Communication Patterns in Task-Oriented Group. *Journal of the Acoustical Society of America*, 22(6), 725-730.

Vlăduțescu, Ș. (2014). Uncertainty Communication Status. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* (10), 100-106.

Smarandache, F., & Vladutescu, S. (2014). Towards a

Practical Communication Intervention. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (46), 243-254.

Strunga, A. C., & Bunaiasu, C. M. (2013). The Investigation of the Curricular Preferences of Students from Primary and Preschool Pedagogy Specialization. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (40), 61-77.

Vlăduțescu, Ș., Bunăiașu, C. M., & Strungă, A. C. Decision communication in education management. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* (3), 53-60.

Bunăiașu, C. M., & Strungă, A. C. (2013). A Potential Methodological Tool in Order to Plan the Curriculum in School. *Procedia-Social and Behavioral Sciences, 76,* 140-145.

Bosun, P., Tenescu, A., & Dima, IC (2014). Gestionarea stocurilor informaționale și e-logistică a unei companii de turism. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste,* (16), 75-85.

Țenescu, A. (2009). Comunicare, sens, discurs. *Craiova: Editura Universitaria.*

Greimas, A.-J. & Courtés, J. (1993). *Sémiotique. Dictionnaire raisonné de la théorie du langage* . Paris: Hachette.

Kasera, S., Narang, N. și Narang, S. (2006). *Rețea de comunicații.* New York: McGraw Hill.

Leavitt, HJ (1951). Unele efecte ale anumitor modele de comunicare asupra performanței grupului. *Jurnal de psihologie anormală și socială* , 38-50.

Mangam, IL (1978). *Interacțiuni și intervenții în organizații* . New York: Wiley.

Vlăduțescu, Ș. (2013). Comunicarea membranelor. *Jurnalul Științific European, 9,* 32.

Vlăduțescu, Ș. (2013). O completare a matricei tradițiilor - Standard-RT Craig, indusă de transformarea membranei de comunicare ca câmp în comunicare ca a-Membrana Universului. *American International Journal of Contemporary Research, 3* (10).

Monge, PR & Contractor, N. (2003). *Teorii ale rețelelor de comunicații.* Oxford: Oxford University Press.

Niță, C. & Ciupercă, C. (2011a). Adaptarea instituțională a serviciilor de informații la evoluția rețelelor de socializare. În *Adaptarea a serviciilor de informații la schimbările mediului strategic,*

București: Editura DGIA.

Niță, C.,& Ciupercă, C. (2011b). Social networking și acțiune socială. În *Putere și cunoaștere: intelligence în era informațională.* București: Editura ANIMV.

Otovescu, Dumitru, Păsătoiu, Florin & Petcu, Radu (2010). *Grupurile social-umane.* In D. Otovescu (Ed.), *Tratat de Sociologie Generală.* Craiova: Editura Beladi.

Sandu, A. S. (2011). Appreciative Philosophy.Toward a Constructionist Approach. *Journal for the Study of Religions and Ideologies,* 10(28).

Scott, J. (2011). *Conceptualizarea lumii sociale.* Cambridge University Press.

Noelle-Neumann, E. (1984). *Spirala tăcerii: Opinia publică, pielea noastră socială* . Chicago: University of Chicago Press.

McCombs, ME & Shaw, DL (1972). Funcția de stabilire a agendei a mass-media. *Public Opinion Quarterly,* 36, 176-187.

Dospinescu, V. (1999). *Semiotică și discurs didactic.* București: Editura Didactică și Pedagogică.

Sternberg, RJ, Conway, BE, Ketron, JL & Bernstein, M. (1981). Concepția oamenilor despre inteligență. *Journal of Personality and Social Psychology,* 41, 37-55.

Bressand, A. (1996). La communication en reseaux. *Mediaspouvoirs* , 4, 110-115.

Vlăduțescu, Ș. (2014). Comunicare convingătoare și comunicare persuasivă. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste,* (15), 164-170.

Bressand, A. & Distler, C. (1995). *La planete relationelle* . Paris: Flammarion.

Hayes, N. (1998). *Bazele Psihologiei* . (ediția a II-a). Londra: Thomas Nelson.

Lazarsfeld, PF, & Katz, E. (1955). *Influența personală.* Glancoe, IL: Presă gratuită.

Moscovici, S. (1998). Conștiința socială și istoria ei. *Culture & Psychology,* 4, 411-429.

Kosmitzki, C. & John, OP (1993). Utilizarea implicită a concepțiilor explicite despre inteligența socială. *Personalitate și diferențe individuale,* 15, 11-23.

Schneider, RJ, Ackerman, PL & Kanfer, R. (1996). A acționa cu

înțelepciune în relațiile umane: Explorarea dimensiunilor competenței sociale. *Personalitate și psihologie socială,* 21, 469-481.

Cottraux, J. (1999). Prefață. În C. Cungi. *Cum să ne afirmăm.* Iași: Editura Polirom.

Grize, JB (1990). *Logique și limbaj.* Geneve: Ophrys.

Hymes, D. (1973). Spre competența lingvistică. *Documente de lucru din Texas în sociolingvistică,* 16, 11-23.

Negrea, X. (2009). Jurnalistul român: deziderate și interpretari. *Revista de Stiinte Politice,* (24).

Opran, Elena Rodica (2014). The press title as micro-narration. *Journal of Romanian Literary Studies,* 4, 121-127.

Vlăduțescu, Ș. (2013). Message as Fundamental Discursive Commitment of Communication. *Journal of Studies in Social Sciences, 5*(2).

Vlăduțescu, Ș. (2013). The communication membranes. *European Scientific Journal, 9,* 32.

Xenia Negrea (2014). Libertate de opinie, libertate de pamflet și „prezumția de creativitate". In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

Elena Rodica Opran (2014). Titlul de presă și ansamblul redacțional. Paratextul jurnalistic. In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

Claudiu Marian Bunăiașu (2014). *Dezvoltarea competențelor de relaționare și comunicare didactică, în cazul viitorilor profesori pentru învățământul primar și preșcolar.* In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

Vlăduțescu, Ș. (2013). A Completion to the Traditions Matrix-Standard-RT Craig, Induced by the Transformation of Communication-as-a-FieldMembrane in Communication- as-a-Universe Membrane. *American International Journal of Contemporary Research, 3*(10).

Novak-Marcincin, J., Gîfu, D., & Nicolescu, A. (2014). Standardul axelor în ontologia comunicării. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* 30(2), 176-183.

Nicolescu, A. (2014). Rolul descentralizării în sistemul administrației publice românești: analiză, teorie și modele. *Revista de Științe Politice. Revue des Sciences Politiques,* 34.

Giles, H. & Coupland, N. (1991). *Limbaj: Contexte și consecințe.* Pacific Grove, CA: Brooks/Cole.

Homer-Dixon, T. (2005). Prinși în conexiunile noastre. *The New York Times*, 13 august 2005.

Capitolul 4. Retorica politică în alegeri

Daniela Gîfu
Faculty of Computer Science, “Alexandru Ioan Cuza” University of Iași, Romania
Center for Advanced Research in Applied Informatics, University of Craiova, Romania

Abstract. *Acest studiu descrie un instrument de identificare a tonurilor retorice predominante în discursurile electorale (aici campania prezidențială din 2014 în România), în special din presa scrisă. Aplicația, abreviată PDA, permite o interpretare rapidă și robustă a limbajului electoral, necesitând o abordare interdisciplinară. Subliniind componenta retorică la nivel de vorbire, alegătorii se identifică cu candidatul, care devine personificarea așteptărilor lor comune. Diversitatea retorică este o problemă importantă pentru primirea mesajului, datorită eterogenității auditorilor. Această investigație își propune să ofere sprijin specialiștilor în științe politice, analiștilor politici, sociologilor și personalului electoral, fiind de ajutor în principal în interpretarea campaniilor electorale, precum și mass-media, în intenția lor de a evalua reacțiile față de evoluțiile din scena politică.*

Cuvinte cheie: retorică discursivă, clase semantice, resurse, alegeri, presa scrisă.

1. Introducere

Motivația acestui studiu se bazează pe nevoia de obiectivitate în interpretarea discursului electoral, situat la intersecția spațiului politic, a spațiului public și a spațiului comunicațional (Wolton, 1998), precum și pe necesitatea de a măsura în ce măsură și în ce mod un discurs poate influența receptorul său direct. Cu alte cuvinte, acest studiu evidențiază relevanța și înțelegerea formelor de comunicare, surprinse de presa scrisă în context electoral. A interpreta corect un fenomen electoral înseamnă a înțelege cum funcționează retorica. Acest tip de abordare trece de la persuasiune la estetică, fiind „arta invenției, alegerea și

ornamentele expresie convenabilă care poate servi la convingere" (Quintilian, 1971).

În primul rând trebuie să luăm în considerare evenimentele trecute. Fiecare eveniment electoral „este o acțiune care tinde întotdeauna să modifice o condiție preexistentă" (Perelman și Tyteca, 1970: 72).

În al doilea rând, un discurs electoral îl putem considera un „agresor", deoarece promovează și susține programele și valorile unui grup de putere, capabil să răspundă intereselor alegătorului. Alegătorii cer de la politicieni mintea deschisă a logicienilor, meditația profundă a filosofilor, expresia metaforică a poeților, memoria strălucitoare a juriștilor, vocea pătrunzătoare a tragedianilor și, aș spune, gesturile unui actor celebru. (Cicero, 1973: 51).

În al treilea rând, presupunerea de bază în analiza discursului este că orice text nu este doar un șir de semne plasate aleatoriu. Orice grup de semne este organizat ierarhic, semnele pot defini diverse relații informaționale și de interacțiune (Fox, 1987).

Având în vedere comunicarea lui Haberma, domeniul public intră din ce în ce mai mult sub controlul intereselor private de afaceri, fie prin *forme directe și interactive,* precum telefonul sau internetul, fie prin *mijloace de comunicare de masă,* controlate central, precum audiovizualul și presa scrisă. Abaterea în ceea ce privește regulile de construcție poate fi, pe de o parte, deliberată, astfel încât să atingă scopuri retorice sau estetice specifice, sau, pe de altă parte, poate fi o expresie a caracteristicilor sociale și cognitive ale celor care folosesc limbajul precum „limitările memoriei, aspectele strategice ale producției de vorbire" (van Dijk, 1972: 14).

În prezent, NLP *(Natural Language Processing)* dovedește aplicabilitatea tehnologiilor create de specialiștii IT în sfera științelor sociale și umane (SSU) de cea mai mare importanță (Cristea, Tufiș, 2002: 211-234). Ca și în acest caz, în ceea ce privește procesarea textului, SSU beneficiază de faptul că cercetătorii pot folosi aceste tehnologii în interpretarea limbajului și înțelegerea contextului discursiv.

Printre multe atribute pe care le are discursul politic în presa scrisă (adică editorialele), ne-a interesat lexicul și interpretarea lui într-o serie de coordonate semantice. Obiectivul final al acestui studiu este dezvoltarea unui cadru de calcul capabil să ofere cercetătorilor din mass-media, științe politice, analiștilor politici, publicului larg

(interesat să-și consolideze opțiunile înainte de alegeri) și, de ce nu, chiar și politicienilor înșiși, posibilitatea de a măsura diferiți parametri ai unui discurs politic scris. O parte din această cercetare, așa cum este raportată în (Gifu, 2010, 2011, 2012, 2013), s-a concentrat pe acest tip de validare umană.

Această lucrare este structurată după cum urmează. Secțiunea 2 descrie pe scurt funcționalitatea software-ului și resursele asociate pentru limba română. Apoi, secțiunea 3 discută două exemple preluate din campania prezidențială din 2014 din România, în ceea ce privește presa scrisă, iar secțiunea 4 prezintă câteva concluzii și lucrări viitoare.

2. Lucrări anterioare

Analiza de acest tip nu este nouă. LIWC-2007, de exemplu, face un tip similar de investigație asupra textelor. Dar acest software pe care l-am dezvoltat, PDA[1] *(Public Discourse Analyzer)*, în timp ce copiază unele caracteristici din LIWC-2007, include multe funcționalități noi. Oferă posibilitatea de a analiza eficient corpuri mari de text și de a le caracteriza cantitativ și calitativ, rezultatele trebuind să fie cât mai apropiate de analiza făcută de un expert uman. Sistemul oferă o perspectivă globală asupra discursului politic, precum și una punctuală. Un aspect al software-ului prezentat aici atinge o funcționalitate lexico-semantică, care are unele asemănări cu abordarea utilizată în LIWC (Pennebaker, JW et al., 2001). Există, totuși, diferențe importante între cele două platforme. LIWC-2007 [2]este, practic, numărătoarea cuvintelor și contoarele de creștere asociate cu clasele lor semantice declarate. În lexic, cuvintele pot fi date după forma lor lungă, ca șir complet de caractere, sau prescurtate, caz în care semnul plasat într-o poziție terminală, joacă rolul jolly joker universal, înlocuind orice caracter. Pentru fiecare text din intrare, LIWC produce un set de tabele, fiecare afișând aparițiile cuvântului ca exemple ale claselor semantice definite în lexic, ca valori subunitare. Pentru fiecare clasă semantică, o astfel de valoare este calculată ca numărul de apariții ale cuvintelor corespunzătoare acelei clase împărțit la numărul total de cuvinte din text. Rămâne în mâinile utilizatorului să interpreteze aceste cifre. Și nu există suport pentru luarea în considerare a expresiilor lexicale.

[1] http://nlptools.info.uaic.ro/Resources.jsp
[2] www.liwc.net

Software-ul PDA realizează lematizarea cuvintelor. Acesta este motivul pentru care lexicul poate fi declarat acum ca o colecție de leme având categoriile POS: verb, substantiv, adjectiv și adverb. După cum s-a văzut, omitem pronumele, numeralele, prepozițiile și conjuncțiile, considerate a fi goale din punct de vedere semantic.

O intrare a lexicului are forma:

<lemă> <POS> <listă-sem> (1)

unde <sem-list> este o listă de clase semantice.

Public Discourse Analyzer

PDA

Since 2013

Public Discourse Analyzer - o aplicație web pentru analiza semantică a discursurilor publice.

Documentație PDA:

PDA.pdf

Chișinău IIS2013:

IISPDA.pdf

Acasă Cum se poate folosi Cum funcționează Despre autor

Text | Upload fișier text | Preluați text din baza de date

de acord cu mine, sunt convins ca Romania va avea in 2018 ce sarbatori. Haideti sa nu il stricam si sa ne gandim si la fratii nostri de peste tot. Vorbesc cu milioanele de romani cu care m-am intalnit si la Dorohoi, la Resita, Cernauti, Chisinau, in toate orasele si comunele din aceasta tara, le spun ca dupa zece ani de dezbinare Romania are o sansa extraordinara sa mearga in directia buna, sa reparam nedreptatile de atunci, Romania are nevoie de dialog si liniste, vreau sa nu mai vad ura si atacurile la familie si la persoana candidatului, am vazut si de la dl Iohannis in ultima perioada. Stiu ce am de facut, am 42 de ani, de la 18 ani lucrez si invat pentru aceasta tara. Imi doresc ca mama mea si bunica mea, pensionare aici, sa poata trai intr-o tara normla, copiii mei care traiesc aici sa poate trai aici si peste zece ani.

Alege o opțiune: Analiza discurs

Vezi rezultat

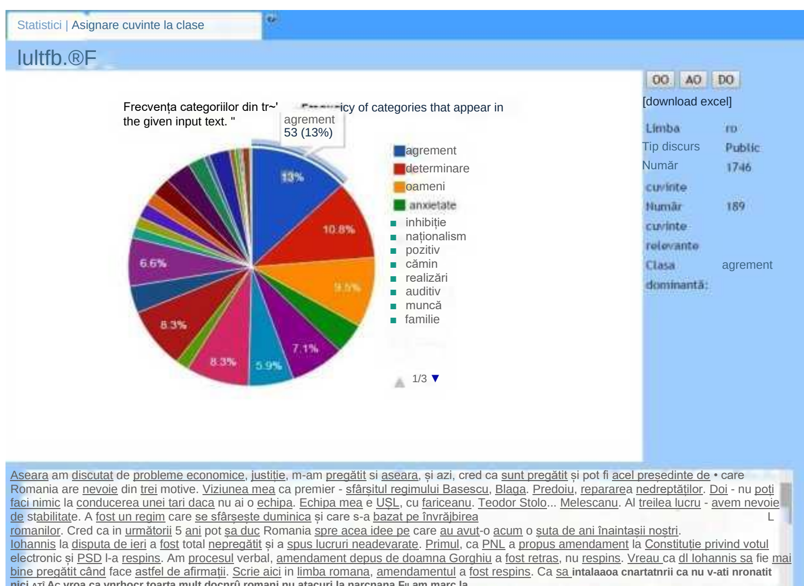

Fig. 1. The session work in PDA

Aceasta înseamnă că aceeași lemă poate apărea cu mai mult de un POS și, dacă este necesar, cu interpretări semantice diferite. Utilizatorul are posibilitatea de a defini fie o intrare ca o <lemă><POS><sem-list> triplă.

A doua gamă de diferențe între cele două platforme rămâne în interfața cu utilizatorul. În PDA, utilizatorul dispune de o interfață interactivă ușoară, oferind o mulțime de servicii: deschiderea unui fișier în diferite formate (.txt, .doc, .docx, .pdf), modificarea/editarea și salvarea textului, funcții de anulare/refacere, funcții de editare a lexicului etc. Apoi, meniurile oferă o gamă întreagă de funcții de vizualizare a ieșirii și până la reprezentări grafice, de la reprezentări tabulare, scriere. Figura 1 prezintă un instantaneu al interfeței în timpul unei sesiuni de lucru.

În cele din urmă, o altă dezvoltare importantă a fost includerea unei colecții de formule care pot fi folosite pentru a face studii comparative între diferite subiecte. În secțiunea 3 vom prezenta un exemplu.

Lexiconul PDA conține acum peste 10.000 de leme și 33 de clase

semantice prezentate în Tabelul 1. De exemplu, clasa socială include un grup mare de cuvinte care denotă procese sociale, inclusiv toate pronumele personale care nu sunt de persoana întâi-singular, precum și verbe care sugerează interacțiunea umană (vorbând, împărtășind), cum ar fi: *președinție, eveniment, sărbătoare.* Lucrăm acum pentru a popula mai mult lexicul importând cuvintele cu încărcătură emoțională din DEX-online [3]. Clasele semantice din PDA sunt parțial plasate într-o ierarhie.

Tabelul 1. Cele 33 de clase semantice incluse în prezent în pachetul PDA

Cod	Clasele	Descriere și exemple
1	jura	Cuvinte care dăunează reputației cuiva: *la naiba, prost etc.*
2	social	Cuvinte despre accesorii sociale: *președinție,*

[3] DEX-online este cel mai mare dicționar online public pentru România.

		alegeri etc. Conține următoarele 3 clase.
3	familial	*clan, rudă etc.*
4	prieteni	*tovarăș, colegi etc.*
5	oameni	*adulte, cetățeni etc.*
6	emoţional	Cuvinte cu efect emoțional: *abuzat, entuziasm, etc*. Conține următoarele 2 clase.
7	pozitiv	Cuvinte cu efect pozitiv: *frumos, popular etc.*
8	negativ	Cuvinte cu efect negativ: *agresiv, cinic etc.* Conține următoarele 3 clase.
9	anxietate	*umpy, suspicios etc.*
10	furie	*ofensator, irascibil etc.*
11	tristeţe	*alarmant, trist etc.*
12	raţional	Cuvinte explicative: *inventiv, admisibil etc.* Conține următoarele 5 clase.
13	intuiţie	*explicativ, decisiv etc.*
14	determina	*deductiv, inventiv etc.*
15	nesigur	*confuz, ambiguu etc.*
16	anumit	*precis, absolut etc.*
17	inhibiţie	*bâlbâială, ezitant etc.*
18	perceptiv	Cuvinte legate de percepții: *auzi, observă, flexibil , etc*. Conține următoarele 3 clase.
19	vedea	*tară, incandescentă etc.*
20	auzi	*acustic, răspicat etc.*
21	simt	*ascuțit, gustos etc.*
22	sexual	Cuvinte cu o tonalitate sexuală: *cățea, fierbinte etc.*
23	lucru	Cuvinte specifice muncii: *consilier, organizare etc.*
24	realizări	Cuvinte care dezvăluie realizări umane: *premiu, aptitudini etc.*
25	eșecuri	Cuvinte care dezvăluie erori umane: *greșeală, neîmplinire etc.*
26	agrement	Cuvinte din domeniul recreativ: *dans, camping etc.*
27	acasă	Cuvinte legate de casă: *cameră, pod etc.*

28	financial	Words related to economy and finance: *wealth, account, etc.*
29	religion	Words with a religious tonality: *Bible, God, etc.*
30	nationalism	Words with a patriotism tonality: *nation, Independence, etc.*
31	moderation	Words with a moderate tonality: *well, good, etc.*
32	firmness	Words expressed firmly: *confident, firm, etc.*
33	spectacular	Words expressed sensational: *sensational, brilliant, etc.*

A special section of the lexicon includes expressions. An expresia este definită ca o secvență:

<root-list> => <sem-list> (2)

unde <root-list> este o listă de rădăcini de cuvinte, prin urmare fiecare urmată opțional de semnul „*”. Deoarece, în principiu, o rădăcină poate fi și o valoare numerică și clasele semantice din <sem-list> sunt indicate prin numere, pentru a separa secțiunea rădăcini de secțiunea categorii semantice a trebuit să punem un semn special (=>). De fiecare dată când o secvență de cuvinte care se potrivește cu <root-list> este recunoscută în text, contoarele asociate cu clasele semantice din <sem-list> sunt mărite.

Există o clasificare ierarhică a claselor parțiale exprimată, după cum se vede, în XML:

```
<clasele>

<class name="social" id="2"/>

<class name="family" id="3" parent="2"/>

<class name="prieteni" id="4" parent="2"/>

<class name="people" id="5" parent="2"/>

</classs>
```

Clasa socială are trei subclase: familie, prieteni și oameni. Aceeași situație pentru clasele emoționale, raționale, pozitive și negative.

De exemplu:

lemei , sunt atribuite următoarele clase: 2 = social, 3 = familial .

Ori de câte ori cuvântul sau o variantă a cuvântului este detectată în fișierul de intrare, toate cele trei contoare, corespunzătoare claselor menționate, sunt incrementate. În ordinea cuvintelor, lexicul atribuit primei clase este o sumă a tuturor cuvintelor/rădăcinilor din subclase.

Cele 33 de clase semantice incluse acum in PDA au fost selectate pentru a se potrivi optim cu necesitatile de interpretare a discursului politic al campaniei prezidentiale a Romaniei, in 2014. De asemenea, utilizatorul poate defini dupa bunul plac aceste clase si lexicul asociat.

3. Alegerile prezidențiale din România din 2014

Articolele din ziare sunt o oglindă a societății contemporane, pentru a reevalua rapid viața social-politică. Orice text politic poate crea inconveniente sau poate deveni util unui grup de putere al momentului.

Pentru elaborarea concluziilor preliminare asupra procesului alegerilor prezidențiale, desfășurat în perioada 3-14 noiembrie 2014 (al 2 -lea tur al campaniei electorale) în România, am colectat, stocat și prelucrat electronic texte politice [4].

În esență, programul primește intrarea dintr-un fișier și numără aparițiile cuvintelor aparținând claselor sale definite. Utilizatorul poate observa direct clasele semantice menționate (și frecvențele corespunzătoare), întrucât cuvintele aparținând unei clase selectate apar subliniate cu o culoare în ecranul din stânga. Utilizatorul poate alege un tip de reprezentare grafică („funcție”, „plăcintă” sau „coloane”), care oferă percepții vizuale intuitive pe baza cărora interpretarea datelor

[4] Editoriale, publicate de trei publicații naționale și discursuri politice (în formă orală și scrisă), aparținând a doi candidați la funcția de președinte.

discursului poate fi realizată mai convenabil.

PDA oferă o bibliotecă de funcții comparative, cu 2 până la n fluxuri de date de intrare diferite, $n \in N$, unde N este un set de numere naturale. Un flux poate fi fie un ziar, fie o singură abordare discursivă pe o anumită temă, livrată la un anumit moment în timp de autorul urmărit.

Pentru a exemplifica, prezentăm mai jos două cazuri în două reprezentări grafice diferite:

1. În fig. 2 vedem un tip de grafic care evidențiază caracteristicile discursive predominante ale unuia dintre cele trei cotidiene monitorizate. În acest exemplu analizăm diferențele comparative între „x” zilnic și media celorlalte două cotidiene („y”, „z”). Am numit acest tip de analiză „unu la doi”, așa cum este dat de Formula (3), inclusă în Biblioteca de funcții matematice PDA:

$f_{x,y,z} = medie(x) -$ ~~$y) + medie(z)$~~ ' y	(3)

unde *x, y* și *z* sunt trei fluxuri; *medie (x), medie (y)* și *medie (z)* sunt frecvențele medii ale lui *x, y* și *z* pe întregul flux, iar diferența este calculată pentru fiecare clasă selectată. Deoarece o diferență poate duce la valori atât pozitive, cât și negative, aceste grafice ar trebui să se arate după cum urmează: valorile de deasupra axei orizontale sunt cele care predomină la *x zilnic față de y* zilnic și z zilnic , iar cele de sub axa orizontală arată proeminența inversă. O valoare zero indică egalitate. Experiența noastră arată că o

valoare absolută a diferenței sub pragul de 0,5% ar trebui considerată irelevantă și, prin urmare, ignorată în interpretare.

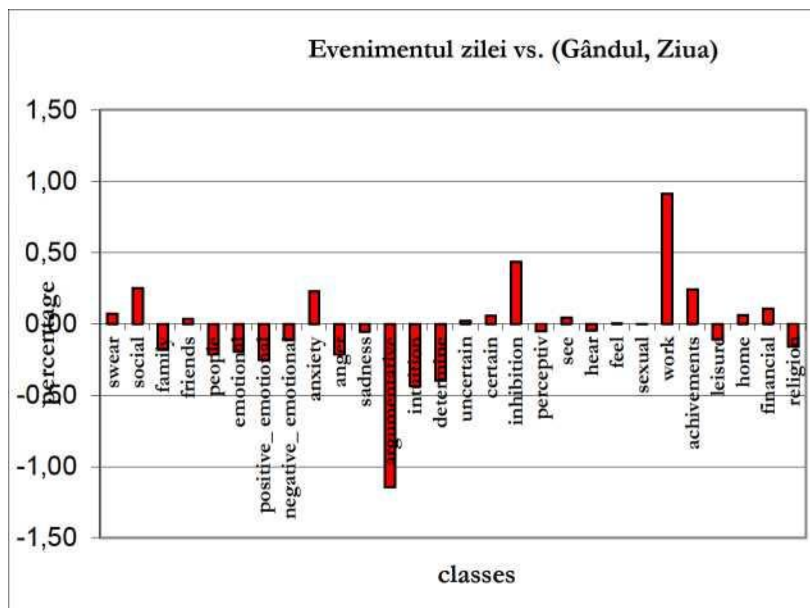

Fig. 2. Diferențele medii de frecvență pentru fiecare clasă după prelucrarea editorialelor (al doilea tur), între ziare: *Evenimentul zilei* versus *Gândul* & *Ziua*.

Așadar, reprezentarea grafică din Fig. 2, în care *Evenimentul zilei* (deasupra axei Ox) este comparată cu *Gândul* & *Ziua* (sub axa Ox), trebuie interpretată astfel: Intervențiile discursive *Evenimentul zilei* au un interes mai mult față de aspectele muncitoare (clasa muncitoare) decât *Gândul* și *Ziua* împreună, care aveau un punct de vedere al clasei argumentative.

2. În fig. 3 vedem un tip de grafic care evidențiază caracteristicile discursive predominante ale unuia dintre cei doi candidați la președinție, rămas în al doilea tur de alegeri. În acest exemplu analizăm diferențele comparative dintre candidații „x” și „y”. Am numit acest tip de analiză „unu-la-unu”, așa cum este dat de Formula

(4), inclusă, de asemenea, în Biblioteca de funcții matematice PDA: de asemenea:

$$D'iff x_y = medie(x) - medie(y) \quad (4)$$

unde *x* și *y* sunt două fluxuri; *medie(x)* și *medie(y)* sunt frecvențele medii ale lui *x* și *y* pe întregul flux, iar diferența este calculată pentru fiecare clasă selectată. Deoarece o diferență poate duce la valori atât pozitive, cât și negative, acest grafic special ar trebui să se arate după cum urmează: valorile de deasupra axei orizontale sunt cele care predomină la candidatul *x* față de candidatul *y* , iar cele de sub axa orizontală arată proeminența inversă. O valoare zero indică egalitate.

Pentru a exemplifica, prezentăm mai jos un grafic cu două fluxuri de date, reprezentând discursurile politice dintre cei doi candidați la președinție rămași în cursa electorală, al doilea tur de vot.

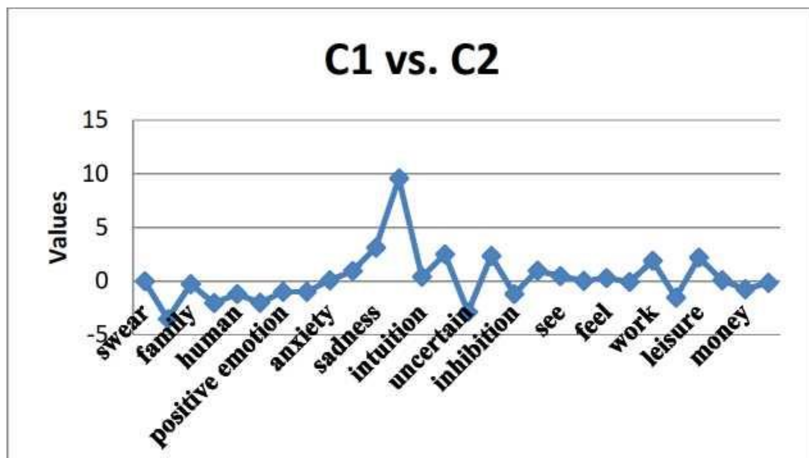

Fig. 3. The average differences in the frequencies for each class after processing the texts from debates (second tour), between first candidate versus the second candidate.

Așadar, reprezentarea grafică din Fig. 3, în care candidatul 1 (C1) (deasupra axei Ox), este comparat cu candidatul 2 (C2) (sub axa Ox), ar trebui interpretată astfel: intervențiile discursive ale lui C1 sunt

mult mai raționale decât ale lui C2, prin urmare atingând direct bunul simț uman, fiind, de asemenea, mai degrabă atins (cauza socială, C2) de probleme sociale clasa) și avea o atitudine emoțională (clasa emoțională).

Multe dintre concluziile găsite de program au fost confirmate de comentatorii politici. Mai mult, programul a contribuit și la conturarea unor trăsături distinctive care au adus o viziune nouă, și uneori chiar neașteptată, asupra caracteristicilor discursive ale candidaților la președinție, ale editorialiștilor și, nu în ultimul rând, ale alegătorilor români, la sfârșitul anului 2014.

4. Concluzii și discuții

În prezent, domeniul NLP a atins o maturitate științifică și tehnologică care îl face util în activitățile desfășurate de cercetătorii din domeniile socio-umanității.

Această metodă are o serie de caracteristici care o fac atractivă ca instrument de sprijinire a campaniilor politice. De asemenea, poate fi adaptat rapid la noi domenii și la noi limbi, în timp ce interfața sa este ușor de utilizat și oferă o gamă bună de funcționalități utile. Programul ajută la conturarea trăsăturilor distinctive care aduc o viziune nouă, și uneori chiar neașteptată, asupra caracteristicilor discursive ale autorului politic sau ale editorialiştilor.

În viitor, intenția noastră este să includem un modul de dezambiguizare a sensului cuvântului pentru a determina sensurile corecte, în context, ale acelor cuvinte care sunt ambigue între diferitele clase semantice aparținând lexicului, sau între clasele din lexic și din afara lexicului (caz în care acestea nu ar trebui să fie numărate). De asemenea, intenționăm să aliniem clasele semantice din PDA cu WordNet [5]pentru limbile care acceptă acest tip de resursă lingvistică.

Acknowledgments:

This work was published with the support of the ERASMUS MUNDUS Project EMERGE (Erasmus Mundus European Mobility with Neighbouring ReGion in the East), Action 2 - Strand 1 (20092013), Grant Agreement no. 2011-2576/001-001-EMA2, (Lot 8: Moldova,

[5] http://wordnet.princeton.edu/

Ukraine, Belarus), funded by the European Union.

References

Cicero. 1973. *Opere alese*, vol. II, Ed. Univers, București, p. 51.

Cristea, D., Tufiș, D. 2002. *The Romanian Linguistic Resources and information technologies applied to Romanian language.* In Ichim, Ofelia, Olariu, Florin Teodor, *Identitatea limbii și literaturii române în perspectiva globalizării*. Academia Română, Institutul de Filologie Română „A. Philippide”, Iași: Trinitas, pp. 211-234.

Fox, B. A. 1987. *Discourse structure and anaphora. Written and conversational English.* Cambridge: Cambridge University Press.

Gîfu, D. 2010. *The Discourse of the Print Press and the Violence of Symbols. Analysis of an election campaign*. PhD thesis. Faculty of Philosophy and Political Studies, “Alexandru Ioan Cuza” University of Iași.

M. G. Mangra, M. Stanciu, G. I. Mangra, *Revista Academiei Fortelor Terestre* 15(1) (2010).

Ștefan Vlăduțescu, *American International Journal of Contemporary Research* 3(10) (2013).

A. Sandu (2009). *Tehnici afirmativ-apreciative. O sociopedagogie a succesului.* Lumen.

Ștefan Vlăduțescu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 10 (2014) 100-106.

Gîfu, D. și Cristea, D. 2011. *Computational Techniques in Political Language Processing: AnaDiP-2011* in Communications in Computer and Information Science, vol. 185 CCIS, Issue PART 2, pp. 188-195, JJ Park, LT Yang, and C. Lee (Eds.) Springer-Verlag Berlin Heidelberg.

Florentin Smarandache & Ștefan Vlăduțescu (2014). Communicative Universal Convertibility Matter-Energy- Information. *SocialSciences and Education Research Review,* 1. Gîfu, D. 2012. *Political Text Categorization* in Humanities and Social Sciences Review, Vol. 1, No. 3, Rhode Island, USA. Smarandache, F., & Vladutescu, S. (2014). Towards a Practical Communication Intervention. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (46), 243-254.

Ștefan Vlăduțescu (2014). Imposing the communication situation through language. *Analele Universității din Craiova. Seria Științe Filologice. Lingvistică,* (1-2), 336-343.

Ștefan Vlăduțescu, Florentin Smarandache (2014). *Codurile de comunicare: codul verbal și codurile nonverbale* . În *Creativitate, Imaginar, Limbă.* Craiova: Sitech.

Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Nicolescu, A. (2014). *Dezinformarea ca eșec intenționat și legal al comunicării.* Dificultăți curente de comunicare, 9.

Gîfu, D. 2013. *Analiza discursului politic italian. Opinie și sentiment* în International Journal of Communication Research, vol. 3(1), ianuarie/martie 2013, p. 40-52.

Pennebaker, JW, Francis, ME, Booth, RJ 2001. *Linguistic Inquiry and Word Count - LIWC200.* Mahwah, NJ: Erlbaum Publishers *(* www.erlbaum.com) .

Perelman, C. și Olbrechts-Tyteca, L. 1972. *Traité de l'argumentation* , Éd. al Institutului de Sociologie de l'Université Libre de Bruxelles, p. 72.

Quintilian, MF 1971. *Institutio Oratoria,* II, XV, 21, Leipzig BSB, Bibliotheca Scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana.

Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Teodorescu, M. *Comunicarea incertitudinilor în Neutrozofie.* Incertitudini de comunicare actuală, 9.

Vlăduțescu, Ș., Bunăiașu, CM, & Strungă, AC (2015). Comunicarea deciziei în managementul educației. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste,* 3, 53-60.

Ștefan Vlăduțescu & Florentin Smarandache (2014). Cinci acțiuni de calcul în procesarea informațiilor. *Revista de cercetare în științe sociale și educație,* 2.

Stevenson, N. 1995. *Understanding Media Cultures: Social Theory and Mass Communication,* Londra: Sage.

van Dijk, T A. 1972. *Textual Structures of News in the Press. Note de lucru.* Universitatea din Amsterdam, Departamentul de Studii Literare Generale, Secția de Studii Discursale

Wolton, D. 1995. *Les contradictions de la communication politique*. Paris: CNRS Editions.

Elena Rodica Opran (2014). Titlul de presă și ansamblul redactional. Paratextul jurnalistic. In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

Claudiu Marian Bunăiașu (2014). *Dezvoltarea competențelor de relaționare și comunicare didactică, în cazul viitorilor profesori*

pentru învățământul primar și preșcolar. In *Creativity, Imaginary, Language*. Craiova: Sitech.

Alexandru Constantin Strungă (2014). *Optimizarea practicării profesionale a studenților și eStage.* În *Creativitate, Imaginar, Limbă.* Craiova: Sitech.

Nicolescu, A., Teodorescu, M., & Gîfu, D. (2015). Arhitectura comunicării politice juridice . *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste,* 1(1), 21-31.

Capitolul 5. Principiile fundamentale ale dreptului internațional al mediului văzute prin ochiul neutrozofiei

Adrian Nicolescu
Şcoala Doctorală a Universităţii din Craiova, doctorand

Abstract

Studiul reprezintă o aplicare a teoriei neutrozofice a distinsului profesor româno-american, Florentin Smarandache. Etimologic, neutrozofia provine din francezul „neutre” (< latină neuter, neutru) și din grecescul „Sophia” (deprindere, înțelepciune), adică cunoașterea gândirii neutre.

Neutrozofia, ca știință nou-născută, o nouă ramură a filosofiei, studiază originea, natura și domeniul de aplicare a neutralităților, precum și interacțiunile lor cu diferite spectre ideaționale. Poate fi definit ca incidenta aplicarii unei legi, a unei axiome, a unei idei, a unei constructii conceptuale acreditate asupra unui fenomen neclar, nedeterminat, in contradictie cu scopul de a-l face inteligibil. Mai bine spus, Teoria Fundamentală a Neutrozofiei afirmă că fiecare idee <A> tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei <Non-A> - ca stare de echilibru, iar asta nu face decât să dovedească utilitatea neutrozofiei în studiul dreptului în general, și al dreptului mediului în special, deoarece acesta din urmă trebuie să se ocupe de cazuri de poluare, în care ambele părți au tendința de a fi dificil de stabilit, de fapt. denaturează adevărul, generând versiuni <A> și non <A> ale aceluiași fapt.

Rezultă că în ceea ce privește evaluarea încălcării principiilor fundamentale ale dreptului internațional al mediului, pentru îmbunătățire, se poate realiza o încadrare a principiului prevenirii, precauției și poluatorul plătește în criterii neutrozofice.

Datorită conștientizării constante în ultimele decenii asupra problemelor de mediu, s-a vorbit mult despre principiile menționate mai sus, de cele mai multe ori persoane lipsite de esența pură care se află sub ele, și de aceea studiul de față este menit să scoată la suprafață date indubitabile.

Cuvinte cheie : principii, neutrozofie, dreptul mediului, drept

internațional

1. Introducere

În ultimele decenii, se poate observa cu ușurință un interes esențial, o prioritate și o protecție a mediului în creștere la nivel local, regional și global, manifestat prin apariția unui număr mare de tratate și convenții internaționale, decizii și directive comunitare, dar și prin implementarea acestor reguli comunitare la nivel național.

În contextul actual, se poate afirma că răspunderea atât în dreptul internațional, cât și în dreptul comunitar se află într-o perioadă de cristalizare, atât în ceea ce privește reglementarea, cât și în ceea ce privește jurisprudența. Iată de ce autorul consideră, citându-l pe profesorul Florentin Smarandache, care la rândul său a parafrazat celebrul adagiu al lui Protagoras (Omul este măsura tuturor lucrurilor), că „Neutralitatea este unitatea de măsură a tuturor lucrurilor" (Smarandache, 2005). Și asta datorită faptului că contradicția și neutralitatea sunt esența naturii și exemple în acest sens pot fi găsite oriunde, inclusiv într-o analiză a principiilor dreptului internațional al mediului.

2. Principiul prevenirii

Principiul prevenirii ca principiu-cheie în dreptul internațional al mediului are ca premisă-situație conștientizarea națională și internațională a faptului că este mai important să se prevină acțiunile de daune aduse naturii decât să se repare paguba, uneori imposibilă. Pentru Comunitatea Europeană, mediul reprezintă ansamblul elementelor, care în complexitatea relațiilor lor constituie cadrul, împrejurimile și condițiile vieții oamenilor, așa cum sunt sau cum sunt percepuți (Prieur, 1991, p. 2).

În dreptul internațional al mediului, a vehiculat punctul de vedere (Kiss & Beurier, 2004, p. 147) că principiul declanșării prevenției are loc odată cu sentința Tribunalului Arbitral din 11 martie 1941 în cauza Trail Smelter, când s-a decis că turnatoria trebuie să se abțină pe viitor de la a provoca pagube în statul Washington prin emisiile sale. In acest caz, Dominion of Canada a fost tras la raspundere pentru prejudiciul cauzat de evacuarea poluantilor in atmosfera unei topitii, deoarece era de datoria acestuia sa se asigure ca aceasta este exploatata in conformitate cu obligatiile asumate de dreptul

international al oricarui stat, astfel fiind stabilita obligatia permanenta de a proteja alte state impotriva actelor prejudiciabile ale persoanelor aflate sub controlul acestuia:,,,... Curtea nu are dreptul de a-i folosi in asa fel incat statul nu are dreptul de a folosi sau nu-si permite folosirea. vătămare cauzată de fum sau bunuri la alte persoane care se află acolo, dacă este vorba de consecințe grave și dacă daunele sunt dovedite cu dovezi clare și convingătoare. '

Decizia mai sus citată a fost interpretată în literatura de specialitate ca existența statutară a unei norme de drept internațional care impune statelor obligația de a preveni poluarea transfrontalieră sau de a-și folosi teritoriul pentru a aduce prejudicii altora. Mai mult, a fost tradus ulterior în Principiul 21 din Declarația Conferinței ONU privind Mediul Uman de la Stockholm (Kiss & Beurier, 2004, p. 34), următoarele: (...) Statele au, în conformitate cu Carta Națiunilor Unite și cu principiile dreptului internațional, dreptul suveran de a-și exploata propriile resurse în cadrul politicilor de control sau de a-și asigura propriile resurse de mediu, în temeiul competențelor proprii, de a-și desfășura activități de control sau responsabilitate de mediu. să nu provoace daune mediului înconjurător al altor state sau al zonelor dincolo de limitele jurisdicției naționale.

În termeni neutrozofici, paragraful de mai sus prezintă evoluția unei idei de la <A> la <Non-A> și apoi la <Anti-A>, chiar dacă „Între <A> și <NonA> nu există nicio distincție clară, nici o frontieră exactă” (Smarandache, 2005), întrucât nimeni nu poate discerne unde se termină cu adevărat și <Non-A>.

În general, în ceea ce privește dreptul internațional, principiul prevenirii este prezent în numeroase acorduri bilaterale și multilaterale menite să protejeze mediul, precum evaluarea impactului asupra mediului în context transfrontalier, protecția râurilor, managementul deșeurilor, mediul marin, climă, biodiversitate, stratul de ozon sau Antarctica.

În ceea ce privește sensul și conținutul principiului, iluminator este verbul însuși „a preveni” care înseamnă „a avansa”, „a întâmpina probleme“, „a avertiza”, „a atrage atenția cuiva” (Black & Waltemberge, 1960, p. 510) ceea ce a condus la afirmarea (Sadeleer, 1999, p. 510) că metoda de combatere a activităților depinzând de 1199, p. mediu, prevenirea poate îmbrăca diferite forme: prevenirea ofensivă, prevenirea activă, prevenirea pasivă Acesta este doar un exemplu de

Metode de studiu neutrozofice, printre care se regăsesc: matematizare (logică neutrozofică, probabilitate neutrozofică și statistică, dualitate), generalizare, complementaritate, contradicție, paradox, intertautologie, combinație, intertautologie, ahorism, ahorism. transdisciplinaritate, bineînțeles, cu accent pe reinterpretare, transdisciplinaritate și lingvistice, deoarece acestea sunt cele utilizate.

Extrapolând clasificarea menționată mai sus, putem spune că prevenirea ofensivă este absolută în măsura în care prejudiciul produs este îngreunat de măsuri prohibitive. Caracteristică pentru prevenirea ofensivă este determinarea autorităților publice de a dispune încetarea activităților suspectate a fi dăunătoare, această formă de prevenire înscriindu-se în sensul verbului „a preveni", „a înainta", „a merge să întâmpine probleme" (Sadeller, 1999, p. 119).

Prevenirea pasivă ia forma avertismentului, manifestându-se în general prin implementarea unor mijloace care sunt puse la dispoziția autorităților publice astfel încât să le ajute să realizeze o politică preventivă, și anume prin impunerea unor obligații precum: obligația de a declara anumite activități, de a informa consumatorii cu privire la calitatea mediului înconjurător a produselor și serviciilor, de a stabili praguri de calitate, activități de control și supraveghere. Într-o dimensiune mai informativă decât intervenționistă, această abordare ar trebui să permită autorităților să fie informate pentru a lua măsurile adecvate la momentul oportun.

Prevenția activă, ca punte între prevenirea pasivă și cea ofensivă, combină trăsăturile celorlalte două tipuri de prevenire, încadrându-se în sensul de încărcare frontală și avertizare împotriva apariției daunelor mediului. Această a treia formă de prevenire necesită o intervenție viguroasă a autorităților publice în ceea ce privește controlul, reglementarea, intervenția și limitarea poluării la niveluri acceptabile (Sadeller, 1999, p. 119). Prin determinarea nivelului de la care se epuizează posibilitățile de absorbție în mediul receptor, sau prin autorizarea activităților dăunătoare mediului prin respectarea limitelor dincolo de care deteriorarea mediului este inacceptabilă, se realizează prevenirea activă. Evacuările autorizate nu trebuie să depășească nivelul stipulat în prealabil. Principiul prevenirii a apărut în vastul domeniu al dreptului mediului alături de alte principii fundamentale precum principiul poluatorul plătește și principiul precauției.

3. Principiul precauției

În ceea ce privește geneza și evoluția principiului precauției, se știe că prima sa apariție implicită internațională se află în Declarația finală a primei Conferințe pentru Protecția Mării Nordului, în care statele riverane ale Mării Nordului se declară, conștiente că daunele aduse mediului marin pot fi ireversibile sau reparabile doar cu costuri considerabile și perioade lungi și că, în consecință, nu ar trebui să se aștepte să acționeze înainte de a se așteaptă dovezi ale unor state de coastă. prima Conferinţă pentru Protecţia Mării Nordului, 1948).

Principiul precauției continuă să se afirme timid la sfârșitul deceniului al 9-lea în cadrul mai multor convenții internaționale privind protecția mediului marin și a căilor navigabile, (Londra, Helsinki, Paris), fără a fi formulat și definit satisfăcător. Ulterior, s-a extins destul de repede la alte forme de poluare: poluarea aerului și a solului și, mai târziu, a fost proclamată drept principiu general al mediului de către organizațiile specializate ale ONU și a fost consacrată universal în timpul Conferinței pentru Mediu și Dezvoltare de la Rio de Janeiro, unde este menționată în Declarația din 13 iunie 1992 ca instrument legal de neconstracție a mediului. Conferința de la Rio de Janeiro a declanșat o serie de preluări de principiu în majoritatea documentelor internaționale bilaterale și multilaterale privind protecția mediului. Astfel, în opinia unor autori, principiul precauției este considerat o regulă cutumiară (Loroumet, 1995, p. 183), în timp ce alții îl integrează în domeniul cvasi-juridic al așa-numitului ,,soft-law" (Sadeleer, 1999, p. 138)

Desigur, cele două principii discutate mai sus, deși similare ca conținut, pot fi ușor diferențiate folosind criteriul conștientizării riscului care este prezent în diferite grade. Astfel, conceptul de risc din principiul prevenirii se referă la riscuri al căror curs de la cauză la efect este cunoscut, spre deosebire de riscurile incidente principiului precauției care sunt necunoscute. Prevenirea presupune atât evaluarea riscurilor pentru evitarea pericolelor, cât și acțiuni bazate pe cunoașterea situației actuale, pentru a preveni degradarea mediului. Principiul prevenirii necesită acțiuni în cazurile care provoacă poluare sau degradare și activități de limitare a efectelor factorilor de mediu distructivi sau nocivi. (Sadeleer, 1999: 106 135).

Comparația menționată mai sus este caracteristică modului de gândire neutrozofic care privește conceptele vechi, sistemele din mai

multe unghiuri diferite și arată că o idee, care este adevărată într-un anumit sistem referențial, poate fi falsă în altul și invers. Mai mult, încearcă să facă pace în războiul ideilor și să facă război în ideile pașnice.

În același sens s-a afirmat și în Declarația ministerială a celei de-a doua Conferințe privind protecția Mării Nordului, unde s-a declarat la punctul XVI.1 că principiul precauției se aplică, atunci când există motive de a crede că o deteriorare sau efecte adverse asupra resurselor vii ale mării sunt susceptibile să fie cauzate de astfel de substanțe periculoase, chiar dacă nu există dovezi științifice care să stabilească o legătură de cauzalitate între emisie și efect. "

Potrivit profesorilor francezi Genevieve Viney și Philippe Kourilski, principiul precauției este atitudinea pe care trebuie să o ia oricine ia o decizie asupra unei activități care poate fi presupusă, în mod rezonabil, care prezintă un pericol grav pentru generațiile actuale și viitoare sau pentru mediu. Acești oameni, în special autoritățile publice, trebuie să acorde prioritate imperativelor de sănătate și siguranță ale libertăților economice (...) și să reducă riscul la un nivel acceptabil pentru un cost suportabil, economic (Kourilski & Viney, 2000, p. 216).

4. Principiul poluatorul plătește

Principiul „poluatorul plătește” „cere ca poluatorul să suporte costurile atât pentru realizarea măsurilor de prevenire a poluării, pentru remedii, cât și pentru acoperirea daunelor cauzate de poluare” (Sadeleer, 1999, p. 50; Kiss & Beurier, 2004, p. 144; Dutu, 2004, pp. 1264-1264).

În Europa, OCDE și CEE, s-a afirmat adesea că principiul poluatorul plătește suportă costurile sociale implicate în lupta împotriva poluării mediului de către cel responsabil de producerea unei astfel de poluări. Subvențiile primite de la stat pentru a ajuta investițiile financiare în reducerea poluării sunt contrare principiului „poluatorul plătește” (Birnie & Boyle, 2002, p. 92; Dutu, 2004, p. 136). În timp ce principiul poluatorul plătește necesită acoperirea completă a efectelor poluării, principiul prevenirii presupune o serie de acțiuni pentru prevenirea degradării mediului, prin evaluarea riscurilor pentru evitarea pericolelor și acțiuni bazate pe cunoașterea situației actuale. Astfel, aceasta este expresia Legii dezarticulației unite, ca lege a științei folosită de neutrozofie, ceea ce înseamnă că există puțină distincție între

„bine” și „rău” și că raționalul și iraționalul lucrează împreună neseparat, precum și conștiința și inconștiența în mod similar.

În conformitate cu Recomandarea Consiliului CE din 7 noiembrie 1974, prin poluator trebuie să se înțeleagă o persoană care, în mod direct sau indirect, provoacă daune mediului sau creează condiții care conduc la astfel de pagube.” Noțiunea de poluare a fost definită în Directiva 96/61/CE din 24 septembrie 1996 ca „introducerea, direct sau indirect, de căldură, zgomot sau apă prin activitatea umană, prin zgomot sau prin vibrații. sol, susceptibil să afecteze sănătatea umană sau mediul înconjurător, să aducă daune bunurilor, să afecteze sau să împiedice utilizarea mediului în scopuri recreative sau alte utilizări ale acestuia.”

În dreptul comunitar, principiul poluatorul plătește a fost inclus în Actul Unic European din 1987 (articolul 130 R), Tratatul de la Maastricht din 1992 (art.130R alin. 2), Tratatul de la Amsterdam din 1997 (art. 174 alin. 2). Acceptarea de către opinia internațională a principiului „poluatorul plătește” s-a consolidat în anii ’80 și s-a manifestat prin înscrierea acestuia în numeroase acorduri internaționale (de exemplu, Convenția pentru protecția mediului marin al Atlanticului de Nord-Est, semnată la Paus, 22 septembrie 1992, prevede că, părțile contractante vor aplica principiul poluatorului plătește în conformitate cu măsurile preventive și de reducere a costurilor care rezultă din polluare. suportate de poluator"). De asemenea, a fost consacrat în mod expres prin Convenția de la Helsinki, ținută la 17 martie 1992, privind efectele transfrontaliere ale accidentelor transfrontaliere.

5. Concluzii

În concluzie, încălcarea obligațiilor internaționale privind protecția mediului (indiferent de originea lor uzuală sau convențională) a unui principiu general al dreptului mediului va declanșa, în anumite condiții, răspunderea internațională a statelor. Totuși, uneori se poate dovedi înșelător, dacă nu imposibil să tragem pe cineva la răspundere pentru daunele aduse mediului, mai ales că, în termeni neutrozofici, se pot distinge cu ușurință între două tipuri principale de adevăr: adevărul adevărat și adevărul fals, în afară de nuanțele intermediare ale adevărului. Același lucru este valabil și pentru falsitate: falsitatea adevărată și falsitatea falsă, pe lângă nuanțele intermediare ale falsității.

Acesta este momentul în care intervine neutrozofia, făcând mai ușor să discerneți <A> de <Non-A> sau <A'>, prin această demonstrare

că neutrozofia poate fi utilă în orice studiu, inclusiv în cel al principiilor fundamentale ale dreptului internațional al mediului, și anume principiul prevenirii, precauției și principiul poluatorul plătește.

Referințe

Prieur, M. (1991). *Dreptul mediului.* Dalloz.

Beurier, JP, & Kiss, A. (2010). *Dreptul internațional al mediului.* Etudes internationales, Pedone, Paris.

Trailer Smelter Case (Canada/Statele Unite), Tribunalul Arbitral, Washington, 11 martie 1941, în International Environmental Law Report, Nr.1.

Black, O., & Waltemberge, V. (1960). *Dicționar etimologic.* Paris: PUF

De Sadeleer, N. (1999). *Poluatorul plătește, principiile de prevenire și de precauție: un eseu despre geneza și domeniul juridic al unor principii ale dreptului mediului.* Bruxelles: Zgomotos. Declaratia finala a primei Conferinte asupra Marii Nordului, Bremen, 1948.

Florentin Smarandache & Ștefan Vlăduțescu (2014). Convertibilitate universală comunicativă Materie-Energie-Informații. *Revista de cercetare în științe sociale și educație,* 1.

Loroumet, Christian (1995). *Drept civil. Introducere în studiul dreptului civil.* Paris: Economica.

Kourilsky, P., & Viney, G. (2000). *Principiul precauției (The).* Odile Jacob.

Birnie, P. W., & Boyle, A. E. (2002). *International law and the environment.* Second edition. New York: Oxford University Press.

Duțu, M. (2004). *Dreptul internațional al mediului.* Editura Economică.

Duțu, M. (2005). *Principii și instituții fundamentale de drept comunitar al mediului.* Editura Economică, București.

Duțu, M. (2008). *Dreptul mediului.* Beck.

Smarandache, F., & Vladutescu, S. (2014). Towards a Practical Communication Intervention. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (46), 243-254.

Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Nicolescu, A. (2014). *Dezinformarea ca eșec intenționat și legal al comunicării.* Dificultăți curente de comunicare, 9.

Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Teodorescu, M.

Comunicarea incertitudinilor în Neutrozofie. Incertitudini de comunicare actuală, 9.

Vlăduțescu, Ș., Bunăiașu, CM, & Strungă, AC (2015). Comunicarea deciziei în managementul educației. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste,* 3, 53-60.

Ștefan Vlăduțescu & Florentin Smarandache (2014). Cinci acțiuni de calcul în procesarea informațiilor. *Revista de cercetare în științe sociale și educație,* 2.

Smarandache, F. (2005). *A Unifying Field in Logics: Neutrosophic Logic. Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability: Neutrsophic Logic. Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability.* Infinite Study.

Nicolescu, A., & Teodorescu, M. (2015). A Unifying Field in Logics. Book Review. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* 2(1), 48-59.

Ștefan Cojocaru (2005). *Metode apreciative în asistența socială: ancheta, supervizarea, studiul de caz.* Polirom.

Rabounski, D., Rabounski, D., Smarandache, F., & Borissova, L. (2005). *Neutrosophic methods in general relativity* (Vol. 10). Infinite Study.

Smarandache, F., & Liu, F. (2004). *Neutrosophic dialogues.* Infinite Study.

M. G. Mangra, M. Stanciu, G. I. Mangra, *Revista Academiei Fortelor Terestre* 15(1) (2010).

Ștefan Vlăduțescu, *American International Journal of Contemporary Research* 3(10) (2013).

A. Sandu (2009). *Tehnici afirmativ-apreciative. O sociopedagogie a succesului.* Lumen.

Ștefan Vlăduțescu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 10 (2014) 100-106.

Smarandache, F. (2003). Definitions derived from neutrosophics. *arXiv preprint math/0301340.*

Chapter 6. Neutral nucleus of the poetry of Ioan Alexandru

Mihaela-Gabriela Păun
Universitatea din București, Școala Doctorală de Litere, doctorand

Abstract:

Studiul este o aplicare a teoriei neutro-neutrozofice a lui Florentin Smarandache asupra poeziei lui Ioan Alexandru.

În opera lui Ioan Alexandru există o infinitate de ambivalențe, de asemenea se pare că primează obsesia nemuririi și a absolutului. Poezia izvorăște dintr-un suflet dominat de o emoție negativă care estompează creația pentru a o distruge, dar în felul acesta trăiește altfel prin cuvintele pline de o afecțiune iluzorie, existentă. El caută un punct de referință care să-i permită definirea propriei anxietăți manifestată într-un spațiu nedeterminat, pe care îl numește „Rișeuri" și care poate fi identificat cu viața, moartea, bucuria sau durerea spirituală și purificatoare, sau destinul omului genial care le adună pe toate.

În poezia sa, Ioan Alexandru creează o nouă direcție: „În calea de a fi, prin sacrificiul de a fi", un mod de a exista prin a nu exista. El caută un simț care să-i permită, pe de o parte, unirea celor mai mari sisteme ale minții umane, iar pe de altă parte, să faciliteze ridicarea la absolut. Se dezvăluie o imagine a neutralității materialului în neant, „un cataclism la scară universală", simultan cu un timp și contemplație în ascensiune.

Cuvinte cheie : existent-nu există, risipă, emoție negativă, nucleu neutrozofic, poezie

1. O figură inovatoare în literatura română

Suflet neliniştit şi profetic, Ioan Alexandru oferă în poezia sa un lirism reflex, având o tonalitate gravă, deseori deschis spre fabulositate şi somnilocvenţă. Tendința la ambiguitate a textului liric, realizată printr-un profund proces de tropologie, conferă originalitate discursului liric în care totul este loial

meditație filosofică, poezia fiind în concepția autorului „un act de cunoaștere a Universului" (I. Itu, 1994, p. 208). Hotărâtă să creeze noua

poezie, căutând materialul ei elementar, nefolosind detalii compromise, deşertăciunea demiurgică intră în scenă, spargând trapele elementelor, scoţându-le din origini, lăsându-le deformate şi pure. În opinia lui Piru, „poetul are intuiția unui spațiu plin de uriașe confuzii ale vieții pe care o poate simți „germinarea" ei. S-a vorbit despre aceste viziuni, înființate în universul său poetic , cu volumul său „Viața între timp", despre natura expresionistă, descoperită prin Blaga, sau printr-o asimilare a poeziei noastre populare, din tehnicile de incantare și de incantare prezente aici, prin tehnicile de incantare și de deformare. stilizarea și aglomerarea imaginilor, prin enumerare" (Al. Piru, 1975, p. 358). În contextul noilor achiziții contemporane se poate spune că această „confuzie, neliniște, este specifică științei neutralităților și conceptului de neutrozofie lansat de Florentin Smarandache. În opera lui Ioan Alexandru există o infinitate de ambivalențe, de asemenea se pare că obsesia nemuririi și a absolutului prevalează. Acesta se vede cu volumul lui Iadul deschis, din volumul Iadului". motto: „Fac ceva care mi se pare mai aproape de moarte decât de eroare, de viața umană decât de limba lui, care uneori poate fi o trădare de fapte" și o epigrafă din Shakespeare: „Din disperarea mea se naște o viață nouă" (I. Alexandru) adică poetul nu creează, ci distruge, dar în felul acesta trăiește în alt fel decât prin iluzia existenței, care nu dă decât prin iluzia existenței „O viață nouă". echivalent cu viața însăși – adică nemurirea, dacă aceasta este privită din perspectiva morții" (Al. Piru, 1975, p. 362). Arzând din dorința de a găsi modalitatea revelatoare a adevărului, necesară descifrarii forțelor Universului, ca orice creator, poetul începe cu „o disperare puternică, bănuind totul, frică de forțele nevăzute care acționează în Univers și având dorința puternică de a descoperi în „Iadul discutabil" al existenței, semnele sale, poetul său, este un blestem aproape în toată luciditatea. inuman: ochi uriaș care luminează spațiile întunecate și descoperă în rodul Universului, viermele care acționează liniștit și viclean" (E. Simion, 1965, p. 231). În acest sens „imaginația păstrează o teamă uriașă față de formele degradate ale materialului, în așa fel încât Universul pare dominat de o adunare a spiritelor, foarte ostilă ființei umane" (E. Simion, 1965, p. 231). Poetul se dovedește a fi posesorul unei conștiințe condamnate, specifică poeților moderni, manifestată prin „predarea oricărui compromis în procesul recunoașterii, cu frica de tot ceea ce este static și degradat, artificial, refuzând să descrie spațiile idilice. Universul său este plin de reptile și șobolani, viermi ai Iadului care găuresc, stelele și umplu lemnul uriaș,

stele, umplu lemnul. cu frică locuitorii Pământului Refuzul acceptării evidentului este actul primordial al oricărei cunoștințe” (E. Simion, 1965, p. 231).

Deși are o privire „pură” asupra Universului, poetul speculează în ceea ce privește lumea, „un imens semn de întrebare”, chiar dacă ipotezele religioase nu sunt acceptate. De aceea „prin ochiul său proaspăt, caracteristic vitalității originare, realul pare ca o greutate continuă care definește simplificarea radicală a marilor mituri ca locuri concentrate de energie. Apare ideea morții ca un act de determinare supremă; dar privind prin absolut, moartea și viața sunt egale prin fatalitatea dialecticii necunoscute, (M. 1918, p. 1918).

Poetul estompează granițele dintre lume și eul poetic pentru a se include în interiorul lucrurilor, punând capăt creației poetice prin divinizarea cuvântului și simplificarea discursului liric. În acest sens, Zoe Dumitrescu-Bușulenga în „Poezia lui Ioan Alexandru”, spune: „ceea ce urmărește acest veghetor, care vrea să dea oamenilor mesajul luminii și iubirii care purifică și înalță, este să dea cuvântului său modestia de a-și dezvălui adevărata forță și valoare de logos, accentuându-i caracterul de psalm; după cum spune el însuși, poezia nespus de bucurie, „psalm fără bucurie” având puterea sabiei care răsună liniștit și nevăzut prin vălul ființei fără a-l „rupe”, iar din acesta și din alte nuclee minuscule de artă poetică se creează tot mai convingătoare ideea unei poezii ca *res sacra'* (Z. Dumitrescu-Bușulenga, 1981, p. 11: Poezia în sensul poetic este „confesiunea” în sensul poetic). „Glasul meu, sfânt și glas părintesc/ Întins cu greutate printre câmpul tău/ Fiul meu, un amurg întreg îți voi lăsa/ Să ardă în carnea lui și să te plângă în gura lui” (I. Alexandru, *Imne,* p. 11) Ca moștenire, creația alexandrină se afirmă într-o „o expresie neglijată, ci se ridică în viziunea lor neîntreruptă, ci se ridică în viziune. imperialismul supunând tuturor regulilor coșmarului [...] cea mai mare prezumție este de a considera urâțenia mereu expresivă și notând improvizație și mulțumindu-se uneori cu prima notație”, observă Cornel Regman în „Selecție din selecție” (C. Regman, 1972, p. 115). Și mai spune că „Ioan Alexandru rămâne încă un poet al viziunilor grave, gata să-și asume datoria pentru întreaga vină a lumii. „Suprerealist” pentru el este doar credința că neliniștea înseamnă și poezie, prin efortul minim de a zgâria totul pe hârtie (C. Regman, 1972, p. 215).

Descoperind lumea în esența ei absurdă, poetul devine un cunoscător, „profund derutat, interogând lumea grosier. Maturitatea și experiența îl

fac să încline către o resemnare specifică, către cele mai profunde simțuri ale lucrurilor”, este opinia lui Vlad Pohila în „Adevărul literar și artistic” (V. Pohila, 2000, p. 7). Era oare Ioan Alexandru conștient de faptul că în spațiul dintre teluric și celest există o infinitate de elemente neutrosfice? Și oare tocmai acest lucru l-a condus către propriile sale adâncimi de ființă?

Oricum, observăm că printr-o varietate de teme, poeții pledează pentru revenirea la tradiție, la Universul rustic, în care se oglindește viața, nașterea, moartea și dragostea de țară- marcate de civilizația arhaică și eroismul anonim. De asemenea, pune în valoare miturile autohtone și misterul lucrurilor naturale, reflecția, etica, comunicarea cu natura, cunoașterea și descoperirea esenței. În acest sens, I. Alexandru „folosește modalități artistice specifice unui lirism meditativ, neinițiat, patetic, un amestec de realism și utopie, o ambiguitate de imagine, o tonalitate gravă, solemnă, manifestând tendința de decodificare, valorificând un animism folcloric cu finalitate filosofică [.] manifestă preferințe pentru o tendință de proiectare a unui limbaj arposal; a țării în timp și spațiu mitic” (C. Barboi, 1983, p. 128).

2. Poezie, origine, nostalgie

Pentru Ioan Alexandru poezia este un act unic care își revendică originea în credințele populare, într-o filozofie a sensului folclorică, plurivalentă, în spiritualitatea unui anumit topos capabil să transfere ființa în timpuri și spații inițiale. Nu are ritm sau rimă, iar forma sa nu dezvăluie capacitatea de a combina cuvinte, ci arta de a ghici izvorul care îi poate da o identitate, și care permite ridicarea terestru la cosmic. Încercând să definească poezia și să frece în ordinea posibilă a materialului prin gândire și voință, el afirmă: „Asist la lume, spion și voință/ În spatele legilor decenței”. Dar există o vibrație intensă a spiritului pietrelor și copacilor care au un destin terifiant ca al omului. În realitate, poetul caută un punct de referință care să-i permită să-și definească propria neliniște. Linia erotică a lui Ioan Alexandru se dezvăluie printr-un lirism grațios și muzical: „Ardent ești sub coaja cireșului/ Și nedormit și nu râzi de mine/ Și prea mult dezvelit de genunchi/ Un psalm trecând ochelari, se aude”. Aici se impune forța inacțiunii, ca principiu negativ care acționează în Univers (Angelescu, 1999).

În volumul „Viața între timp” se cultivă un spirit arhaic, original, autohton, în care „totul intră în meditație: materialul în stare

de agregare sau dizolvare, anxietățile vârstei, momentele erotice, misterul fiziologic, succesiunea anotimpurilor, practica ascuțită a timpului," (1965, p. 196). În acest context, „îndoiala" favorizează contemplarea. În creația sa, poetul aplică principiul potrivit căruia „în spatele lucrurilor obscure se află o realitate mai profundă a existenței, că lumea vegetală își are ființa, la care poetul trebuie să ajungă", remarcă Eugen Simion pentru că „a descoperi sufletul Universului mineral, constituie actul poetic decisiv" (E. Simion, 1965, p. 226). Singularitatea creației sale nu se datorează doar originalității limbajului, ci o aderență la „un anumit spațiu și timp", a spiritualității rurale, ardeleene", pledând pentru revenirea la „izvoare, împotriva „bolii secolului" (intelectualizarea poeziei) și în formarea unei gândiri poetice împreună cu viața simplă a oamenilor și a lucrurilor *, p.* 1972x, p. 1972x. Alexandru spune: „Ceea ce este caracteristic Ardealului vine din puterea muncii, răbdarea și tenacitatea unui număr imens de locuitori. Acești oameni chiar creează tradiție. Și este imposibil de înțeles din afară [...] pentru că durata nu vine din cuvinte, ci din fapte tăcute și din conștiința lucrului împlinit [...] dacă nu se face, toate celelalte sunt absurde" *(Gazeta literară,* 1966, p. 3). Apoi, discursul său declarativ: „Vin din strămoșul străvechi de chantări/ vin din strămoși ardeleani", pretinsă în corul antic al bisericii antice. originea În acest sens, Alexandru Ruja în „Poemul arhetipului. Ritualul psalmului: Ioan Alexandru" afirmă: „Ochiul ține în urmă cu timpul, privirea coboară adânc în trecut, glasul i se stinge de sânge" (Al. Ruja, 1986, p. 252.) (vezi și Angelescu, 1999; Boldea, 2012). Acest trecut venind din tată în fiu, care se integrează în ordinea tuturor generațiilor reale, din tată în fiu, în ordinea tuturor generațiilor. acest ciclu al vieții și al morții: „Ma las înapoi cu tremurul meu/ În amețeala lumii încăpățânate/ Până se întunecă peste noi/ Și cobor din nou din lampă/ În amintirea lumii/ Să ascult de mii de ani aceeași poveste/ De la tată la fiu/ Aceleași valuri înșelătoare/ Tăiind malurile somnului" [...] când cimitirul este plin de cealaltă parte/ de cealaltă parte a mormântului meu începutul mormântului al bunicului meu mai mare/ Al bătrânului Mayer/ Peste cel mai bătrân/ Preotul bătrân/ Peste preotul mai mare/ Satul bătrân/ Pe satul meu arhaic". Venită într-un anumit stadiu de epuizare, lumea alexandrină renaşte din origini ca pasărea Phoenix din cenuşă într-o nouă mişcare creatoare, care o repetă pe cea anterioară, fiind subsolul noului prezent; „Va fi un moment în care indiciile se vor sparge/ Și cenușa oarbă va construi Universul din nou/ Cu centrele lui în mijlocul

trecutului.” Dar Universul poetului nu se află sub semnul „corolelor minunilor” precum L. Blaga, pentru că armonia paradisului este impură în ciuda efortului creator disperat de a reface echilibrul instabil care definește Forța cosmică vitală. Astfel, starea de contemplare este statică, ca o pauză după bătălia aspra „a fi”, iar aceasta se metamorfozează într-un strigăt poetic venit din solidaritate cu durerile și suferințele întregului Univers prin care tragicul bocetei este proiectat în existența umană: Jos într-o aripă aș vrea/ Plâng culcat pe spate/ în zăpada veșnică”.

3. Simbolism și revelație mistică la Ioan Alexandru: Risip

Prin *simbol,* prin *cuvinte simbol,* Ioan Alexandru găsește cele mai subtile nuanțe ale vieții interioare. Rene Guenon în „Simbolurile științei sacre” considera că „în simbolism există un mod de a exprima devenirea pe deplin necunoscută mentalității moderne [...] dar este cea mai bună modalitate de a transmite adevărurile superioare [...] tot ceea ce sufletul modern neglijează și refuză” (R. Guenon, 1997, p.13). Filosoful Barkelei mai spunea că lumea este „limbajul prin care spiritul infinit vorbește cu ființele finite”, fără a fi „un ansamblu de semne arbitrare” în care să existe „armonia dintre semne și lucrurile semnificate” (R. Guenon, 1997, p. 13). Într-un alt șir de idei, Adam putea să dea nume tuturor ființelor vii pentru că primise de la Dumnezeu cunoașterea naturii lor (Facerea, 2, 19-20). De aceea toate vechile tradiții ne învață că numele real al unei ființe formează un întreg cu esența sa proprie. În efortul lor de decodificare a simbolurilor-fluturii, pelicanul, șarpele, trandafirii, floarele, perle, Mirele existent în creația poetică a lui Alexandru, J. Chavalier și A. Gherbrandt identifică o dublă semnificație, una ermetică:

- Fluturii sunt simboluri ale imponderabilității și instabilității fiind atrași de moarte de flacăra unei lumânări, dar și *un* simbol al Învierii, al eliberării sufletului de stratul de carne.
- Pelicanul valorifică iconografia creștină ca simbol al lui Hristos, al învierii și jertfei sale și al Învierii lui Lazăr, *Ioan* Alexandru valorifică, în creația sa, minunea Învierii lui Lazăr din Sfânta Biblie, precum și ceea ce spune Silesius: „Trezește-te creștin și vezi, Pelicanul nostru te stropește cu sângele Său și apa trebuie să fii sănătoasă și sănătoasă în inima Lui. moment”. Cu alte cuvinte, simbolismul creștin este creat peste rana vetrei

din care curge viața dătătoare de sânge și apă.

- Perle , conceput ca un centru mistic , simbolizează respingerea instinctelor, spiritualitatea materialului, transfigurarea elementelor. Dar atributul desăvârșirii angelice [.] dobândit printr-o reformă. Ea este albă, pură, rară și prețioasă pentru că întruchipează Cerul" (cf. Mt.13, 45-46) (după J. Chavalier și A. Gherbrant, *Dictionary of Symbols,* 1995).
- Trandafirul în iconografie este fie transfigurarea picăturilor *de* sânge sau Corola în care s-au turnat, fie simbolul rănilor lui Hristos. Privit mistic, este un simbol al Fecioarei Maria sau al lui Hristos care își pune pecetea pe suflet" (I. Pop, 1973).
- Mirele este simbolul necesității unificării în spiritul lumii" (E. Simion, p. 336) .
- Șarpele , cunoscut și pentru inteligența sa, este un simbol al vicleanului, al forțelor malefice". Aceste simboluri, în viziunea lui Petru Poanță „sunt puncte nodale în materialul poeziei și țin cont de o inițiere" (P. Poanța, 1973, p. 112).
- Vulturul este simbolul contemplației .
- Barca , în tradiția creștină - Arca lui Noe, Ovid Densușianu, în „Studiile filologice în limba română" îl citează pe B. Pascal care spunea: „Este o plăcere să fii pe o barcă zguduită de furtună când ești sigur că nu se va scufunda" (O. Densușianu, 1898).
- Marea ca simbol într - un plan afectiv mai profund, reprezintă întâlnirea cu adolescența. Dă senzația de imensitate solemnă în mișcare, ceea ce implică „dezechilibrul pasiunilor". Pe de altă parte se observă asemănarea cu drumul de ieșire al evreilor din Egipt, călăuzibil în timpul zilei, printr-un „nor luminat" și noaptea, printr-un „dig de foc", călătorie care se încheie cu trecerea miraculoasă prin Marea Roșie. J. Chavalier și A. Gherbrant în „Dicționar de simboluri", afirmă: „Mările au oase superbe, Universul este privit ca un imens tid matern" din care se revarsă laptele, simbol al „abundenței, cunoașterii cuvântului, al nemuririi", în opinia lui P. Poanță (P. Poanță, p. 19173).
- Muzica însăși, simbolizează moșia diafană, pură: „Pe marginea

muzicii , sporii nebunilor/ mopurile îmi sparg timpanul senzual/ În peregrinările lor nocturne/ În stoluri albe, leagă de pieptul meu/ și rădăcină chiar în barbă îmi izvorăște".

Erosul , cel care „unește contrariile și împinge fiecare ființă să se realizeze în fapt, așa cum *spune* Al. Piru, are dimensiunile unei cosmogonii, violente și pure: „Stelele duble de pe cer, adolescenți uriași negri/ nepăsători de risipire, strălucesc orbitor, pur, îmbrățișați în secret./ Aceeași le împinge prin aceeași stare de somn. neîntrerupt/ steaua băiat, câlc de emulsii lungi/ lansare sideală prin steaua fetei/ se desprind maree din sfera îndrăgostită/ și așa, ca în vis, fata se învelește" (Al. Piru, 1975, p. 361).

Este necesar să spunem că Ioan Alexandru sună la fondul biblic din perspectiva unui căutător al simțurilor poeziei; un simț care să-i permită, pe de o parte, fuziunea celor mai mari sisteme ale gândirii umane, iar pe de altă parte să-i permită accesul la absolut. Poezia lui izvorăște dintr-un suflet bântuit de neliniște în ceea ce privește atitudinea în fața morții, văzută ca o ascensiune „en plein voyage du fou", în opinia lui J. Huizinga în „Amurgul Evului Mediu": „Am fcel...deci luat/ barca sub mine îngrozită aleargă/ Ajung, am ajuns/ Prima oară curg sub mii și văd sub valuri. stele/ și marea-i albastră/ și mii de hore se strâng în jurul meu cântând/ îndoaie un potop de vânturi/ Începe ridicarea mea prin vămi-ceri/ Acolo o mare a rămas în urmă/ Acolo un neam, acolo o mănăstire/ O mamă, un izvor, acolo un pământ înfricoșător/ Și-i un geniu și-i un soare-i zori/ Și iată moartea și soarele", pp. 316-317). El mai spune în „Vamele deșeurilor": și „procesul de a reduce orice la general" unde viziunile se dezvăluie alternativ, și în care cerul și puritatea dau loc unei adevărate experiențe de absolut, fiecare act existențial însemnând o nouă audiție" (I. Pop, 1973, p. 210).

În ceea ce privește discursul poetic, I. Pop în „Poezia unei generații" observă o dublă manifestare: „Discursul poetic simplifică și complică în același timp, pentru că pe de o parte apelează la un imagistic consacrat și pe de altă parte, propune o inițiere în codul metaforic-folosit alegoric- The Waste. dezvăluie o poetică: tipologie a ființei într-o fertilă dilemă a existenței: „Cine are risipa, e mort/ cine nu-l are, este steril". Poetul răspunde: „Un pergament ceresc-între izvor și mare", care zboară între Izvorul de jos și Izvorul de Lumină de sus, care antrenează toate direcțiile, miturând „cele mai mari taine ale vieții" „Suntem zidiți de Izvorul cel Mare- care urcă și coboară în veci/

deșeurile se așează între noi și el/ cu copacii uriașii/ atrăgându-i de cea mai mare/ atrăgându-se în jos/ din moara lui uriașă”. de sus/ în noi grânele de deșeuri/ spre răsărit și apus”.Spațiul deșeurilor ține cont de desprinderea prin înstrăinare și recuperarea ei prin mișcarea izvoarelor care până atunci se proiectaseră ele însele în temporalitate esența sa originară: „curge parcă stă/ și curg ca și cum ar izvoră din ele însele”. În acest context, scopul poetului este să iubească risipa, simbol al vieții, să coboare, până să devină un nucleu generator de noi Universuri: ”Poetului i s-a dat/ Risipul să iubească și să rătăcească/ Construirea din cer în cer/ Albastrul, un foc în piatră”. Pentru C. Hristu, risipa „însemnă sete de cunoaștere, neîmplinită, care ne coboară în imperiul resemnării înțelepte. Este aici ceva din măreția atitudinii față de misterul morții din „Miorița”, renunțare dezarmată la pătrunderea absurdului, dar totuși generatoare de neliniște” (C. Hristu, p.19272, p.19272). Poetul menține o ambiguitate asupra semnificației deșeurilor. Poate fi moartea, poate viața, centrul suferinței spirituale, purificarea sau destinul poetului să le includă pe toate. Această nedeterminare, generatoare de ambiguitate, este un element neutrozofic! O axă idioată care creează o nouă direcție: „În drumul spre ființă prin sacrificiul ființei”, un mod de a exista, dar neexistând, „un început al interiorului”, „când porțile realului exterior par încuiate”. De aceea, se dezvăluie o imagine a neutralității materialului în gol, un „cataclism la scară universală” și, în același timp, „un teritoriu purificator al „esteticii contemplației” în ascensiune”. Există o infinitate de posibilități existențiale care descriu drumul simbolic al transcendenței materialului spre miezul „întunericului întuneric” sau „miezul de foc care arde fantomele”, „un drum alegoric dinspre infern; obscurități către lumina paradisului unei cunoștințe esențiale: identificarea extatică cu Absolutul” (I. Pop, 19214, p. 1921). Acesta este un nucleu neutrosfic!

Poeziile din „Vamiile deșeurilor”, revendică homeogenitate cu cele mai mari viziuni despre dispariția lumilor din „Memento Mori”, de Mihai Eminescu. În „marea clepsidră care s-a umplut”, lumea devine statică, captivă într-un prânz arzător, fluturi negri care cândva „se aplecau grei și uriași peste tururile primelor națiuni”, acum se dau înapoi sub nisipurile aride, iar în spatele lor se vede priveliștea unui „înalt înalt ars”; în spaţiul nesfârşit, omenirea rămâne nemişcată.. dar acest spaţiu este benefic pentru afirmarea viziunilor rezultate din îmbinările apocalipticului cu seninătatea unei voci melancolice. ”Vânturile curg de atâta vreme/ De atâta vreme nu mă cunosc/ Pe cerul

cu pământul am dispărut/ Pe valurile mărilor străine/ Îngerii au luat, iertarea m-a adus înapoi/ Pe-o insulă pustiită sunt în mare/ Plâng și-i noapte și sunt gol/ Și-n cer s-a mai stins lumânările/ încă s-a stins lumânări. , vorbește liniștit/ În genunchi mă rog și sunt un prinț/ Și în jurul meu e o bandă de mirese". Rămânând în spațiul dominant al deșeurilor, Otto Poggeler în „La pense de Heidegger" dezvăluie o asemănare între Ioan Alexandru și poetul german Holderin: „Risipul lui Ioan Alexandru, cu noapte și ger „lucrează împreună greoi/ Foame de a aduce înapoi/singur, râul la izvor", ca Holderin în *Der Ister:* „Acea plimbare (călătoria „râului") pare să se întoarcă spre „răul", [...] unitate de călătorie și de ședere", „un drum pe care locul anterior rămâne păstrat în locul de mai departe" (O. Poggeler, 1967, pp. 300-301). Mai presus de toate acestea, în poezia alexandrină, există un nou început după risipă pentru că, „la marginea risipei", se ridică un psalm eliberator. În opinia lui Ioan Pop, este scos, în ordinea sa concretă, determinările din *schema umană* . reprezentare alegorică a ascensiunii spirituale, cuvântul va trebui să primească un nou statut: eliberat din zona degradată a existenței cotidiene dominată de ispitele efemerului, el va numi ființa-esență, limba devenind în ansamblul ei, „casa ființei", ființa neputând să existe în afara „templului limbajului". Poezia readuce originalul, definindu-se ca un logos primar, intermediar" (I. Pop, 1973, p. 217). Din punctul de vedere al creatorului, menit să „iubească risipa și să rătăcească în ea", poetul domină risipa prin iubire creatoare: „de la începutul lumilor/ se preface că întreabă și nu știe că totul rămîne imperiul/ rămîne în mod definitiv Imperiul în instrument". este Cuvântul prin el, vidul, metamorfozat în primăvară creatoare și condiția poetului se identifică cu *„sen un Lihiung"'*- pentru că iluminarea-specifică expresiei holderiene și „Vox clamando in deserto e" sau altădată cu „fonde l'amour de tours qui dominant les sable" al lui Antoine de Saint -Exupéry a considerat că sentimentul acela de a-l considera mântuirea lăudând lucrurile „împotriva fricii de moarte" (I. Pop, 1973, p. 217) Ca om de cuvânt sacerdotal, Ioan Alexandru vorbește despre sensul scriitorului: „Poetul, ca om de cuvânt, are darul de a spune cu adevărat ceea ce este în inima multor oameni, el spune în cuvânt, căldura, bucuria și cuvîntul lor este liniștea, bucuria și cuvîntul lor ca și liniștea și a celorlalți. , printre ei vorbind asta, treptat, se îmbogățesc și, făcând acestea, dau naștere și își construiesc case" (I. Alexandru, *Dragostea de țară,* 1978, p. 24-25). Forța cuvântului său este incredibilă. În spiritul lui Heidegger, el pătrunde în esența lucrurilor,

găsindu-le originile: „Glasul este templul în care trebuia să fiu/ ca mare Preot al cuvintelor sfinte/ să le cunosc și greu să le hrănesc/ și iarba grasă printre morminte/ să le fie cu smerenie fruntea/ în căutarea izvoarelor mari/ în urme strânse/ să devin peste cele mai smerite poduri/ să devin cele mai smerite, pentru podurile mele. cuvinte un sanctuar/ veniți toți după mine/ muți și fără brațe pentru venirile orbite”. Din perspectiva unui Creator- slujitor al cuvântului, Ioan Alexandru își revendică identitatea de slujitor-om bizantin, care fiind național, este și universal. Valoarea lui este recunoscută de filosoful Nietszche, care în „Dincolo de bine și de rău” spunea: „Nici lumea scrierilor indiene, nici grecii, nu pot sta deoparte” (Nietszche, 1991). Fascinat de noua sa identitate, Ioan Alexandru își exprimă bucuria din punctul de vedere al unui Iluminat: „Sunt făcut doar din ochi/ Ioan Lumina, veșnic privind/ un ochi albastru uriaș/ care zboară singur neîntrerupt/ Rămâi pe cap/ Pe o cruce lângă mare/ Ce țărmuri, ce pământuri, ce lumini/ În fața ochiului, sau toți se îndoaie/ înțeleg toți/ în fața ochiului. ochi, lumină din lumină”. Devenit Lumină-ochi, poetul este fascinat de noua sa identitate și contemplă frumusețea sa: „Lumină ușoară, lumină ușoară/ Ridică din crini uriași/ Lumină ușoară, cuib de ceară/ Gol cu miere milenară/ Venind dincolo de lumi/ Și nu doarme niciodată/ Un răsărit care nu se termină/ Lumină ușoară din lumină ușoară”. Poetul a simpatizat cu această lumină dumnezeiască, deveniți cunoscător al lui, împărtășindu-ne și nouă: ”Paharul bucuriei am băut/ Sfinte beții laudă ție/ Eu nu sunt decât un psalm divin/ Lumină necreată în Risip”. Opera sa de artă din acest versuri de bucurie, este poemul „Originea”, fiind în același timp o minunată cosmogonie: „La început era Risipul/ Și în risipă era o risipă/ Și în vânt ardea cuvântul, ascunzându-se/ Și în cuvânt era pământ/ Și pământul nu era altceva/ Dar un trandafir la miezul nopții/ Pe o cruce cu calm a fost uitat de la nimic/ Și lumina a fost uitată/ în altă parte a iubirii. vino/ Și venind-o întruchipată/ Lumină trandafir lumină/ Lumina nu de la sine stă/ Ci caută pe fiecare și pe toți/ După nume din ținuturi pustiite strigând/ Mi s-a întâmplat așa și așa/ venind lumină luminată/ Primul prunc cu glasul întâi/ Și te-am numit Tată”.

4. Concluzie

Încercând să atenueze granițele dintre eul poetic și lume, să țipe din interiorul lucrurilor, poetul, care ne privește și cultivă ca o rătăcire sacră, darul poeziei, își intensifică efortul de a găsi stațiunile sacre ale cuvântului, prin reducerea și simplificarea discursului liric. El și-a

propus să ofere omenirii mesajul de lumină și iubire care purifică și ridică, să imprime cuvântului său un echilibru revelator pentru a redescoperi valoarea demiurgică. În timp ce devine subiect de recunoaștere, Ioan Alexandru descoperă lumea în absurdul ei tragic și real, care îi permite să o interogheze. Experiența și maturitatea dobândite îi permit să adopte o resemnare specifică, concentrată pe simțul profund al lucrurilor. Astfel, acest poet nu prea cunoscut, uneori discutabil, se identifică cu tot ce a scris, cu tot ce a simțit, împărtășindu-ne din iubirea sa, marea iubire a lui Dumnezeu prin forța cuvântului creat în cele mai profunde esențe.

References:

Alecu, M. (2012). Dubla perspectivă: Ion Caraion despre Ioan Alexandru. *Revista Transilvania,* (4).

Alexandru, I. (1966). *Infernul discutabil.* București: Editura Tineretului.

Alexandru, I. (1969). *Vămile Pustiei.* București: Editura Tineretului.

Alexandru, I. (1977). *Imne*. București: Editura Albatros.

Alexandru, I. (1978). *Iubirea de patrie.* Cluj-Napoca: Editura Dacia.

Alexandru, I. (1986). *Poezia românească după cel de-al doilea Război Mondial,* București: Editura didactică și pedagogică.

Angelescu, S. (1999). *Mitul și literatura.* Ed. Univers.

Barboi C., coord, prof dr. (1983). *Limba și literatura română în liceu.* București: Editura didactrica si pedagogică.

Bălu, I., & Alexandru, I. (2001). *Ioan Alexandru: monografie, antologie comentată, receptare critică.* Aula.

Boldea, I. (2013). Vasile Voiculescu. Orthodoxism and Traditionalism*Annales Universitatis Apulensis. Series Philologica,* (14/2), 219-226.

Bușulenga, Z. D. (1981). *Poezia lui Ioan Alexandru.* București: Editura Eminescu.

Călin, R. A., & Bunăiașu, C. (2010). Communication and Mass-media-from Information to Formation. *Petroleum-Gas University of Ploiesti Bulletin, Educational Sciences Series, 62.*

Chavalier, J., & Gherbrant, A. (1995). *Dicționar de simboluri.*

București: Editura Artemis. *De vorbă cu Ioan Alexandru.* În *Echinox*. 1972, nr. 5.

Densușianu, O. (1898*). Studii de filologie în română.* București: Editura pentru Literatură.

Florentin Smarandache & Ștefan Vlăduțescu (2014). Communicative Universal Convertibility Matter-Energy-Information. *Social Sciences and Education Research Review,* 1.

Guénon, R. (1997). *Simboluri ale științei sacre.* București: Editura Humanitas.

Heidegger, M. (1996). *Holderlin's Hymn "The Ister".* Traducere de William Mc Neill & Julia Davis. Indiana University Press.

Hristu, C. (1972). *Selecție din selecție.* București: Editura Univers.

Huizinga, J. (1970). *Amurgul Evului Mediu*. București: Editura Univers.

Itu, I.coord. . Prof. (1994). *Literatura română* - *Personalități și opere*. Brașov: Orientul Latin.

M. G. Mangra, M. Stanciu, G. I. Mangra, *Revista Academiei Fortelor Terestre* 15(1) (2010).

Mangra, G. I., Mangra, M. G., & Stanciu, M. (2009). Romanian's Sport-From the Spontaneous Actions to the Scientific Management. *Of the University of Petroșani^Economics ~,* 43.

Mangra, M. G., Cotoc, E. A., & Traistaru, A. (2013). Sustainable Economic Development Through Environmental Management Systems Implementation. *Journal of Studies in Social Sciences, 6*(1).

Mușina, A. (2006). Poezia actuală și publicul ei. *Revista Literară Vatra,* (03), 21-22.

Nicolescu, A. (2014). The role of decentralization in the Romanian public administration system: analysis, theory and models. *Revista de Științe Politice. Revue des Sciences Politiques,* 34.

Nicolescu, A., & Teodorescu, M. (2015). A Unifying Field in Logics. Book Review. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* 2(1), 48-59.

Ștefan Cojocaru (2005). *Metode apreciative în asistența socială: ancheta, supervizarea, studiul de caz.* Polirom.

Nicolescu, C. (2012). Ioan Alexandru-Vulturul ioanic al poeziei românești. *TABOR. Revistă de cultură și spiritualitate românească,* (10 (V), 73-91.

Nietzsche. F. (1991). *Dincolo de bine și de rău.* București: Editura Humanitas.

Piru, Al. (1975). *Poezia română contemporană, vol. 2.* București: Editura Eminescu.

Poantă, P. (1973). *Modalități lirice contemporane.* Cluj: Editura Dacia.

Poeții despre ei înșiși și despre poezia contemporană. In *Gazeta Literară.* Nr. 52. 1966.

Pohila, V. (2000). *Adevărul literar și Artistic.* București: septembrie.

Pop. I. (1973). *Poezia unei generații.* Cluj: Editura Dacia.

Popa, M. (1978). *Dicționarul scriitorilor români.* București: Editura Științifică și enciclopedică.

Poggeler, O. (1967). *La pensee de Heidegger*. Paris: Aubier Montaigne.

Regman, C. (1972). *Selecție din selecție.* București: Editura Eminescu.

Ruja, Al. (1986). *Poezia arhetipului. Ritualul imnic:Ioan Alexandru*. RITL. Nr. 3.

Saint-Exupéry, A. de. (2013). *Citadela*. Traducător: Șerban Florea. București: Editura RAO.

Sandu, A. (2009). *Tehnici afirmativ-apreciative. O sociopedagogie a succesului*. Lumen.

Simion, E. (1965*).* *Orientări în literatura contemporană.* București: Editura pentru literatură.

Smarandache, F., & Vladutescu, S. (2014). Towards a Practical Communication Intervention. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (46), 243-254.

Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Nicolescu, A. (2014). *Disinformation as an intentional and legal failure of communication.* Current Communication Difficulties, 9.

Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Teodorescu, M. *Communication of uncertainties in Neutrosophy*. Topical Communication Uncertainties, 9.

Ștefan Vlăduțescu & Florentin Smarandache (2014). Five Computational Actions in Information Processing. *Social Sciences and Education Research Review,* 2.

Ștefan Vlăduțescu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 10 (2014) 100-106.

Ștefănescu, A. (2002). Ioan Alexandru. *România literară,* (09), 10-11.
Țenescu, A. (2009). *Comunicare, sens, discurs.* Craiova: Editura Universitaria.
Vlăduțescu, Ș. (2013). A Completion to the Traditions Matrix-Standard-RT Craig, Induced by the Transformation of Communication-as-a-Field Membrane in Communication- as-a-Universe Membrane. *American International Journal of Contemporary Research, 3*(10).
Vlăduțescu, Ș. (2013). Considerations on Voice as a Fundamental Element in Oral Communication. *Analele Universității din Craiova. Seria Științe Filologice. Lingvistică,* (1-2), 355-363.
Vlăduțescu, Ș. (2013). Membranele de comunicare. *Jurnalul Științific European, 9,* 32.

Capitolul 7. Căile gândirii neutrozofice

Jozef Novak-Marcincin [1] , Adrian Nicolescu [2] , Mirela Teodorescu [3]

' Universitatea Tehnică din Kosice, Kosice, Slovacia
[2] Şcoala Doctorală a Universităţii din Craiova, doctorand cercetător independent, Craiova, România

Abstract

„Communication Neutrosophic Routes” de Florentin Smarandache și Ștefan Vlăduțescu autorii și coordonatorii cărții, a fost publicată de Education Publishing, Ohio, SUA, în mai 2014, sunt doi profesori remarcabili, primul la University of New Mexico/SUA, al doilea la University of Craiova/România, cu numeroase cercetări în domeniul neutrologiei, literaturii, comunicării, științelor sociale, marosofimatice, jurnalistice. Neutrozofia se afla în faza de apariție din 1995. Odată cu certificarea sa de către comunitatea științifică, Neutrosophy a devenit un tip de cunoaștere incidentă,
i. e. aplicabil în diferite domenii. Legitimarea neutrozofiei a fost realizată prin dezvoltarea unor cercetări doctorale, prin teoria învăţării ca modalitate de descriere, explicaţie şi prognoză şi implementare a congreselor şi conferinţelor neutrozofice. Neutrozofia se ocupă de toate neutralitățile. În taxonometria neutrozofică, o clasă de neutralități este reprezentată de neutralitățile care, fără a se transforma în contradicție,

generează salturi calitative. Apariția este fenomenul cognitiv în care, din două sau mai multe neutralități conectate, fără contradicție, rezultă o schimbare de calitate sau un salt calitativ. Gândirea în termeni hegelieni are o axiomă ideea că schimbarea calitativă, emergențele calitative pot apărea din elemente neutre înrudite. Neutrosophy susține că emergențele calitative pot apărea din elemente neutre înrudite.

Cuvinte cheie : neutrozofie; neutralitate; hermeneutic; comunicare

1. Introducere

Logica a început în antic cu logica clasică a lui Aristotel, dezvoltată și acoperită de logica cu trei valori a lui Lukasiewicz, următorul inel fiind logica fuzzy a lui Zadech, acoperită în sfârșit de logica neutrozofică cuprinzătoare a lui Smarandache. Pentru a fi asimilată ca știință, teoria neutrozofică a avut nevoie de un suport matematic care a fost realizat și dezvoltat de profesorul Florentin Smarandache în 1995.

Etimologie : Neutro-sophy [franceză *neutre* < latină *neuter,* neutru și greacă *sophia,* pricepere/înțelepciune] înseamnă cunoașterea gândirii neutre.

Definiție : Neutrozofia este o nouă ramură a filosofiei, care studiază originea, natura și domeniul de aplicare a neutralităților, precum și interacțiunile acestora cu diferite spectre ideaționale. Neutrozofia este baza logicii neutrozofice, a probabilității neutrozofice, a mulțimii neutrozofice și a statisticilor neutrozofice. (Webster's Revised Unabridged Dictionary, publicat în 1913 de C. & G. Merri).

Caracteristici : Acest mod de gândire: sugerează noi teze filozofice, principii, legi, metode, formule, mișcări; dezvăluie că lumea este plină de nedeterminare; interpretează neinterpretabilul; priveşte, din multe unghiuri diferite, concepte, sisteme vechi: arătând că o idee, care este adevărată într-un sistem referenţial dat, poate fi falsă în altul, şi invers; încercări de a face pace în războiul ideilor și de a face război în ideile pașnice; măsoară stabilitatea sistemelor instabile și instabilitatea sistemelor stabile.

Metode de studiu neutrozofic: matematizare (logica neutrozofică, probabilitate și statistică neutrozofică, dualitate), generalizare, complementaritate, contradicție, paradox, tautologie, analogie, reinterpretare, combinație, interferență, aforistică, lingvistică, transdisciplinaritate.

Teza fundamentală : Orice idee este T% adevărată, I% nedeterminat și F% fals, unde T, I, F sunt submulțimi standard sau nestandard incluse în $^{-}0, 1^{+}$.

Teoria fundamentală : Fiecare idee <A> tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei <Non-A> (nu numai <Anti-A>, după cum a afirmat Hegel) - ca o stare de echilibru.

Neutrozofia este baza logicii neutrozofice, o logică cu valori multiple care generalizează logica fuzzy, a mulțimii neutrozofice care generalizează mulțimea fuzzy și a probabilității neutrozofice și a statisticii neutrozofice, care generalizează probabilitatea și statistica clasică și, respectiv, imprecisă.

Studiul *„Communication Neutrosophic Route”* se concentrează pe dezvăluirea caracterului predominant neutrozofic al oricărei interpretări de comunicare și estetică. Neutrozofia, este o gândire coerentă a neutralităților; diferit de GWF Hegel, neutralitatea este regula, contradicția este excepția; universul nu este un loc al contradicțiilor, ci unul al neutralităților; universul material și semnificativ-simbolic constă predominant din relații de neutralitate. Orice comunicare este însoțită de interpretare; ascuțit, comunicarea estetică, prin caracterul ei puternic ambiguu, forțe ale interpretării. Întrucât, datorită înțelegerii, descrierii și explicației, interpretarea gestionează contradicțiile, înțelegerea conflictelor și asperitatea lecturii, interpretarea estetică se dezvăluie ca o interpretare profund neutrozofică. Comunicarea și interpretarea estetică gestionează în mod predominant neutralitățile, precum și contradicțiile.

Cartea *„Communication Neutrosophic Route”* este structurată în zece capitole, fiecare prezentând și argumentând noutatea conceptului neutrozofic în diferite domenii. Studiile din această carte sunt aplicarea tezei emergențelor neutrozofice ale comunicării și evidențiază căi, traiectorii, itinerarii, direcții și rute neutrozofice în diferite forme și tipuri de comunicare.

2. Neutrozofia în hermeneutică

În capitolul 1, Florentin Smarandache și Ștefan Vlăduțescu dezvoltă teza rutelor neutrozofice în hermeneutica textului; ei subliniază faptul că orice text permite o infinitate de trasee interpretative: unele bazate pe repere lingvistic-semiotice, altele susținute de idei sociologice, altele întemeiate pe repere morale, altele

întemeiate pe aspecte estetice și așa mai departe. Un traseu neutrozofic poate fi întotdeauna găsit într-un text, adică un traseu de elemente neutre, o linie de neutralități.

Ținând cont de faptul că comunicarea înseamnă libertate, înseamnă și interpretare. Axa hermeneutică stabilește generarea, înțelegerea și interpretarea semnificațiilor și mesajelor. În modelul său din 1991, TA Sebeok reține că agentul comunicațional destinatar „interpretează” mesajul (Sebeok TA, 1991, p. 29). Emory A. Griffin observă că în perioada postmodernistă se menţionează că „interpretarea este doar realitatea pe care o putem comunica” (Griffin EA, 1997, p. 66). Această observație merge în direcția pe care Giani Vattimo a numit-o „gândire slabă”, „gândire slabă”. Teza că totul este o interpretare este o teză a constructivismului radical care este în convergență cu ideea centrală a școlii lui Gianni Vattimo. Cel care trăiește într-o limbă este plin de un sentiment neîntrecut de adecvare a cuvintelor pe care le folosește pe lângă lucrurile la care se referă. Se pare că este aproape imposibil ca alte cuvinte în alte limbi să poată numi aceleași lucruri, de asemenea, și în mod corespunzător. Cuvântul potrivit pare să fie întotdeauna corect și întotdeauna unic, ca lucru subliniat. Chiar și traducerea trudă se bazează în cele din urmă pe faptul că termenii originali par a fi inseparabili de conținutul punctual. Autorii cărții arată că „de la identificarea intenției lucrării cu intenția autorului și până la segregarea ireconciliabilă a celor două, drumul a fost, în ceea ce privește istoria culturală de 2-3 mii de ani, unul scurt. Dacă priviți lucrurile într-un mod echilibrat, uciderea autorului este un capitol secundar. Aceasta pentru că atunci când se realizează textul nu poate sucumbe. postulate, este produsul unei instanțe de vorbire care se adună vehicular în jurul unui anumit eu. Chiar și atunci când el produce în felul său, figura spiritului creator traduce un „Eu la persoana a treia” Textul fără scriitor își pierde coerența tradițională Nu mărturisește despre evoluția umană.

Mesajul filosofic nu poate comunica fără mesajul autorului. În absența ideii de producător, mesajul filosofic este izolat de practica filozofică internă pe care o progresează orice discurs filozofic. Mesajul vine după și se leagă iremediabil de o anumită practică: tăcere, asceză, exercițiu spiritual, ataraxie etc. Autorul nu există ca furnizor de mesaj, ci doar ca producător de discurs. Orice cuvânt despre modul de interpretare a discursului, pentru a trage orice mesaj, orice cuvânt înseamnă un alt discurs de aceeași putere cu orice altă interpretare.

„Problema textului se pune pentru cititor”, arată J. Derrida (1997, p. 226). Mesajul nu are autoritate, dar hermeneutistul nu poate rămâne într-o raționalitate comunicativă dacă nu investește textul cu un autor iluzoriu. Acest autor pe care hermeneutistul îl proiectează în text este hermeneutistul însuși, așadar, hermeneutistul devine autorul adoptiv al discursului și destinatarul mesajului spiritual.

Rolul hermeneuticii este de a face diferența între ceea ce a spus autorul și ceea ce a vrut să spună, este doar o experiență de interpretare. Autorul este o iluzie productivă în ceea ce privește interpretarea. Autorul trăiește în sistemul de așteptări al hermeneutistului. Interpretul nu poate fi singur cu discursul. Depășește puterile sale să lase textul să se prezinte fără timp, fără loc, fără intenții, la fel ca adresarea, discursul și mesajul.

Cititorul este un interpret pasionat. Dacă ar fi doar o calitate a discursului, interpretabilitatea ar fi răscumpărată, ar fi anihilata. Textul aduce o interpretabilitate, iar hermeneutistul o alta. Din această tensiune a interpretabilităților provine deschiderea și nemurirea operelor valoroase. "O lucrare nu moare când nu se citește o vreme pentru a găsi cea mai bună temelie. O lucrare moare doar când interpretabilitatea internă, ca rezervă de mesaj, este terminată. Lucrarea moare când nu ne mai vorbește. Lucrările moarte sunt stele reci", conchide Smarandache &Vlădutescu.

3. Neutrozofia în sistemele informaţionale

În capitolul 2, profesorii Ioan Constantin Dima și Mariana Man, dezvăluie că nu este de neînsemnat pentru un sistem să se asigure că evenimentele observate sunt reprezentative pentru universul său, că au observat într-o manieră precisă, neutrozofică și coerentă că există modele de analiză, fapte științifice stabilite pentru a permite estimări și deducții valide.

Managementul sistemelor necesită colectarea, prelucrarea și transmiterea unei cantități mari de date privind starea internă a sistemului și relațiile acestuia cu mediul. Toate aceste date, împreună cu mijloacele tehnice de colectare, prelucrare și transmitere a acestora, formează structura fluxului informațional. Acesta poate fi: flux descendent, flux ascendent, flux colateral, flux extern. În orice sistem circulă două fluxuri, fluxul tehnologic și fluxul informațional, unde nu ar trebui să existe lacune. Evitarea decalajelor se realizează prin optimizarea corelaţiilor dintre fluxul tehnologic şi informaţional, prin

intermediul unor modele matematice determinante şi probabilistice, elaborate sub funcţionarea sistemului respectiv. Informațiile dau sens unei situații de decizie și, prin urmare, schimbă structura atât a opiniilor cercetate, cât și a preferințelor. Semnificațiile experiențelor împărtășite sunt dezvoltate și schimbate prin procesarea informațiilor și rularea deciziilor, și temeritatea excesivă a independenței creatorului (sau invers) și ca raționament elegant, ca sofism (sau invers). Dificultățile apărute din ambiguitatea preferințelor, pertinența, inteligența și sensul pot fi ilustrate printr-o reflecție asupra unor aforisme sugerate de teoria deciziei: Nu începe niciodată o acțiune în neștire; Abține-te în ignoranță; Nu puneți o întrebare dacă răspunsul ei nu vă poate schimba decizia; Nu vorbi înainte de a ști ce vrei să spui;

Recunoașterea acestor capacități implicite ale regulilor ar trebui să incite la încercări de o mai bună înțelegere și îmbunătățire a proceselor dependente de istorie, în loc să caute înlocuirea acestor procese. În domeniul ingineriei informaționale, primele manifestări ale regulilor evolutive sunt norme profesionale ale tuturor celor care prelucrează informația.

4. Neutrozofia în literatura antică

În capitolul 3, Alexandra Iorgulescu (conf. univ. la Universitatea din Craiova, România) decodifică inflexiunile neutrozofice ale tragediilor lui Seneca.

Seneca imită și completează, acceptă modelele pe care le convertește, sesizează cu scrupulozitate structura, componentele și funcțiile tragediei grecești pentru a le provoca schimbarea, evocă reguli poetice pentru a le sfidă, afirmă Alexandra Iorgulescu. Seneca deconstruiește tragedia clasică grecească pentru a o reconstrui în stil latin. De asemenea, este liber la obligațiile de conformare la reguli și la obligațiile de originalitate. Când imită, inovează, iar când inovează perpetuează regulile clasice. Seneca reconstruiește tragediile lui Eschil, Sofocle și Euripide pe un câmp latin. Considerată un fenomen izolat în literatura latină, creația tragică a lui Seneca este concepută pe o filozofie care își are rădăcinile în stoicism. În viziunea poetului - filozof cu vederi moraliste, panditul este o ființă liberă care trebuie să se mulțumească cu ceea ce își poate oferi, stăpânindu-și freneziile înaintea fericirii și temperând echilibrul în prezența suferinței. Astfel, doar cine are încredere în sine poate controla lumea. Liber în forul său interior, spiritul neutru se poate concentra asupra mediului social extern și astfel

să fie puternic (Smarandache, 2002;).

"Seneca nu este doar un mare filozof. Este cel mai mare tragedian de la clasicii greci până la Shakespeare. Din punct de vedere artistic, el se remarcă prin gândirea reflexivă, echilibrată și obiectivă, prin promovarea neutralității ca mod de gândire și prin crearea unei tragedii a elementelor de sincretism. Imitația este în tandem cu inovația, realitatea este asociată cu comportamentul istoric al personajului, imaginația personală, comportamentul semnificativ, imaginația personală. pluralitatea lumii și inteligibilitatea artei, Seneca este liber în raport cu regulile poetice stricte, iar tragediile sale permit să se vadă această libertate neutră Ar trebui să ne imaginăm pe Seneca fericit: el reușește să fie el însuși conchide Alexandra Iorgulescu.

5. Neutrozofia în comunicarea politică a Romei antice

În capitolul 4, Mădălina Strechie (Lector principal la Universitatea din Craiova, România) ilustrează comunicarea ca sursă cheie a neutralității în comunicarea Romei Antice.

Mădălina Strechie arată că „libertatea este puterea principală a ființelor umane și constă în cele din urmă în capacitatea de a rămâne neutru. În lumea despotică a Romei antice, un sclav trăiește sub povara propriei sclavii”. În același timp, proprietarul sclavului poartă povara puterii discreționare asupra sclavului. Dincolo de relația bazată pe putere , cei doi se bucură de neutralitatea unui sistem de comunicare viabil și de nivelare. Examinată dintr-o perspectivă neutrozofică, comunicarea în Roma Antică se dovedește a fi complexă, bine organizată și funcțională. Se poate vorbi de un comportament comunicațional tipic roman. Comunicarea are mijloacele, tehnicile și modalitățile adecvate de a produce sens și de a gestiona semnificațiile prin limbaj.

Opinia publică romană a fost complice și beneficiar al cuceririlor romane. Aceste arcuri de triumf și întregul ansamblu arhitectural (pe care îl implicau) ofereau un adevărat mesaj subliminal, orice roman putea astfel să vadă lumea în orașul său și, prin urmare, era superior tuturor.

Neutralitatea conducerii promovată de *princeps* a fost de fapt un mesaj subliminal, pentru că primul dintre împărații Romei a devenit cunoscut drept *restituitor,* nu reformator pentru că nu promova decât în propaganda sa ideea că ar fi un republican convins: *„rem publicam populo Romano restituit”* (Ceaușescu, 2000, p. 147-149, p. 147-149,

republicanul restaurat). S-a numit Augustus tocmai pentru a impune această neutralitate în viziunea opiniei publice romane, pretinzând că este un adevărat „factor de continuitate constituțională”, și redând puterea magistraturilor romane (Ceaușescu, 2000, p. 149).

Într-o lume a despotismului, Roma a reușit să stabilească un adevărat sistem de comunicare cu cetățenii săi și alte popoare, bazat pe diverse tehnici și tipuri de comunicare. A fost ceea ce se poate numi o democrație a cetățenilor. Superputerea Antichității avea nu numai mijloacele lui *Marte* pentru a cuceri lumea, ci și *verba.* Romanizarea a fost determinată în primul rând de circulația ideilor, și mai puțin de cea a armatei. Acest sistem de comunicare foarte complex a asigurat organizarea eficientă a vastului Imperiu.

6. Neutrozofia în umorul religios

În capitolul 5, contribuția Danielei Gîfu (Lector principal la Universitatea din Iași, România) dă relevanță „umorului religios” în sistemul de referință creat de cele două mega-concepte lansate și impuse de Florentin Smarandache, neutrozofie și paradoxism.

Deși discursurile religioase încă se încadrează în stilul dogmatic, totuși, unele construcții încep să varieze în funcție de performanța discursivă, în special de natura și așteptările publicului. Duritatea textelor sacre, traduse adesea în predică, limbajul arhaic, religios și hieratic sunt înlocuite cu un limbaj accesibil omului modern, nu prin introducerea de termeni neologici, ci prin elemente colocviale și tonuri ce pot fi atribuite genului umoristic. Conceptul care stă la baza acestei lucrări este că noua discursivitate religioasă folosește o politică comunicațională bazată pe o retorică postmodernă și pe legarea faptelor religioase de experiența cotidiană. „Propunem aici, afirmă Daniela Gifu, o combinație de doi termeni aparent antitetici, umor și religie, spunând că limbajul religios este într-o dinamică constantă greu de remarcat în contextul dogmatic, moral și liturgic, adaptându-se la noul curent discursiv inovator. Inserarea elementelor umoristice îndepărtează discursul religios din banalitate, îl face memorabil, deși izolat în contextul nostru de neroscopie locală. logica răspunde la analiza statistică a înclinaţiei discursive a emiţătorului de a asocia registrul umoristic şi de a provoca interesul audienţei prin limbajul religios. Probabilitatea de a identifica enunţuri umoristice într-un discurs religios şi natura situaţiilor la care se face referire determină forma şi intensitatea tipului de vorbire Evidenţiază frecvenţa, efectele

şi preferinţa de a folosi întotdeauna cele mai diverse elemente umoristice.

În acest studiu, obiectul analizei este *predica,* ca formă cea mai exactă, moştenită din tradiția retoricii lui Aristotel (Aristotel, I, 2, 1356) în cultura europeană și, deci, în cea locală. Predica este persuasivă, făcând uz de cele trei componente, dar de ponderi diferite: ethos-ul, pathos (apelul la emoții), logos-ul (apelul la argumente raționale). Deși corpul acestui studiu este mic, investigarea enunțurilor identificate ca fiind umoristice conduce la definirea unor noi trăsături ale oratoriei religioase contemporane. Analiza umorului poate necesita mai multe perspective de interpretare, concluzia fiind că umorul ajută la slăbirea atmosferei și la fluidizarea procesului de comunicare. Reînnoirea religios-discursivă prin umor este expresia schimbării, care funcționează pe toate nivelurile discursului social. Prin intervenții umoristice menite să minimizeze canoanele ortodoxo-creștine, mesajul este mai bine primit, înțeles și asimilat atât la nivel individual, cât și la nivel de grup.

7. Neutrozofia în literatura contemporană

În capitolul 4, asistent universitar Alina Țenescu (Universitatea din Craiova) analizează în non-spațiu în romanul francez contemporan. Non-spațiul este identificat ca o neutralitate neutrozofică, ceea ce permite o aplicare a metodologiei și hermeneuticii neutrozofiei. În cele din urmă, se dezvăluie o bogăție de sens care oferă abordarea neutrozofică.

„Mai mult decât înțelegerea modului nou în care scriitorii francofoni de la sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI concep, percep și gândesc spațiile, locurile și heterotopiile, este esențial să explicăm organizarea complexă a unui sistem conceptual care funcționează în procesul de conștientizare și înțelegere, percepție și reprezentare a spațiului postmodern în lucrările alese de autorul corpuss Alina Tenescu. Antropologia supermodernității definește astfel non-locurile ca medii generice și globalizate pe care oamenii le experimentează ca mijloace de transport, centre de divertisment, mass-media. Spre deosebire de locurile tradiționale, bazate pe locuirea localizată și sentimentul de apartenență, non-locurile sunt menite și concepute pentru a fi trăite de actorii sociali tranzitori: cumpărători, consumatori, turiști, persoanele fără adăpost și migranții. Ei definesc medii în care scopul principal al comunicării interpersonale este

efectuarea unei tranzacții comerciale sau neutre. Non-locurile sunt caracterizate de decoruri a căror arhitectură spațială pare să încurajeze convivialitatea, comunicarea și grija, dar în mod paradoxal nu pot ascunde indiferența și neutralitatea față de ceilalți. Conceptul inventat și promovat de antropologia supermodernă este totuși supus unei critici vie, în special de către filozofi și geografi. Primul argument împotriva este prezentat de Merriman (2004) care combate convingerea lui Augé de noutatea fenomenelor de supraabundență spațială și a categoriei spațiale particulare pe care el o numește „non-loc", dat fiind faptul că acelorași fenomene fusese deja atribuită de Foucault o altă etichetă - „heterotopie". Al doilea argument împotriva este reprezentat de faptul că majoritatea persoanelor care tranzitează non-locuri le percep ca locuri înzestrate cu identitate, comunicare interpersonală semnificativă și memorie/rememorare. Când abordăm problema non-locului în literatura postmodernă, devenim conștienți de faptul că „non-locul" este o categorie spațială destul de ambiguă, deși este o realitate reală pentru personajele care trăiesc în interiorul sau tranzitează acest spațiu particular. „Non-loc" nu poate exista fără „loc" și există un clivaj constant și o joncțiune între ele, o schimbare constantă de la loc la non-loc și din non-loc în loc. De fapt, conform logicii neutrozofice și teoriei sale fundamentale (Smarandache, 2002:1, [„Fiecare idee <A> tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei <Non-A> (nu doar <Anti-A>) - ca stare de echilibru]"), ideea de „loc" este neutralizată, de „neechilibru" ca idee de „stare de non-echilibru". Non-locul se potrivește unei categorii pentru circumstanțele în care personajele/oamenii experimentează și sunt confruntați cu categorii spațiale care sunt reflectări ale realității neconvenționale și care ar putea lua ca punct de plecare celebrarea locului.

Lecturile spațiilor, precum și reprezentările și semnificațiile acestor spații din corpul nostru de studiu ne-au ajutat să recunoaștem diferite perspective asupra înțelegerii funcționării și comunicării spațiale într-un anumit loc din literatura francofonă postmodernă. Esențial nu este de a trasa o linie brută de separare între diverse locuri și non-locuri, sau între spații deschise și închise, între spații familiare și nefamiliare, între spații coercitive și non-coercitive, între spații hi-tech și spații fără intruși media, ci să propunem o viziune *echilibrată* asupra înțelegerii semnificației și funcționării locului și spațiului care integrează și non-coercive și non-coercive. spații, spații media și spații non-media și recunoaște că fiecare loc tinde să fie neutralizat, echilibrat,

subliniat de un non-loc, ca stare de echilibru.

8. Neutrozofia în artă – sculptură

În capitolul 7, pregătit de profesorul Mihaela Gabriel Păun (profesor de limba și literatura română), se concentrează asupra determinarii neutrozofice a incidențelor populare românești în strălucita lucrare sculpturală a artistului român Constantin Brâncuși (un râu spiritual-estetic de neoprit a apărut din afluenții populari cotidian).

Mihaela Gabriel Păun susține că, Constantin Brâncuși a fost impregnat de nuclee reprezentative, imagistice, neutre și populare; le-a sublimat și reorganizat, ridicându-le la nivelul artei universale. Deci, acele nuclee au devenit caracteristici „brâncușiene". Cu toate acestea, nucleele populare și neutre la care a făcut apel Brâncuși, nu au trecut în neant, nu au dispărut odată cu sublimarea „brâncușiană". Acele nuclee populare și neutre și-au păstrat viabilitatea: au o existență „brâncușiană" și o existență populară, milenară. În acest fel, miezurile au devenit cvasi-neutre: nu sunt în totalitate „brâncușiene", dar nici populare pur. Cei care au păstrat aceste miezuri și care le experimentează cvasineutralitatea sunt maeștrii icoanelor și crucilor din Oltenia.

Estetica lui Constantin Brâncuși este o pledoarie în favoarea creațiilor care expiră bucurie, relaxează și au funcție terapeutică. Opera lui Brâncuși provine din legende și mituri populare, din tradițiile populare din Oltenia, care sunt incluse în arta maeștrilor icoane și cruci. Brâncuși a rupt din lut prin forme care îmbină binele, adevărul și frumusețea exhalând seninătate și ordine. Se dovedește că a fost fascinat de esența lucrurilor reprezentate de obiceiul artistic și indică necesitatea regândirii concepțiilor în ceea ce privește analiza valorilor artei. În ceea ce privește arta rurală, de unde s-a inspirat, Brâncuși s-a interesat frecvent de credința artiștilor și maeștrilor populari. În mediul în care și-au îndeplinit lucrările și nu în ultimul rând în sufletul lor. Constantin Brâncuși îmbunătățește miturile autohtone și tradițiile populare din Oltenia cuprinse în arta artiștilor, impregnând de nuclee imagistice, populare, neutre și semnificative; a fost captivat de esența lucrurilor, de ideile din spatele obiectelor artistice, indicând necesitatea regândirii concepțiilor în ceea ce privește analiza valorilor artei. În acest context, nucleele populare, neutre ale artiștilor, evoluând prin gabul „brâncușian" în forme care emană seninătate și ordine, au fost ridicate la rangul de artă universală fără a-și pierde viabilitatea și fără a fi pur populare, sau total „brâncușiene"; au devenit nuclee cvasi-neutre.

9. Neutrozofia în management

În capitolul 8, profesorii Maria Nowicka-Skowron și Sorin Mihai Radu arată că momentele majore ale reproducerii sunt guvernate doar de reguli general valabile, iar dimensiunea principală a funcționării unei astfel de economii este piața și mecanismele pieței create în principiu din mișcarea prețurilor în funcție de raportul cererii și ofertei pe piața concurențială.

Distorsiunea și manipularea informațiilor au în cadrul organizațiilor. De exemplu, studiile de laborator și de teren au evidențiat o tendință a subordonaților de a transmite rapid și precis informații favorabile superiorilor lor, denaturarea și blocarea celor nefavorabile. În fața unor informații descurajatoare, factorii de decizie își justifică adesea acțiunile, continuând să aloce resurse pentru căutarea activă a informațiilor cu scopul de a raționaliza alegerea și de a submina alternativele. Informația poate însemna putere, iar literatura pe această temă arată cum informația este distorsionată, reținută sau reinterpretată. Rădăcinile problemei pot fi găsite în cercetările fundamentale ale psihologiei sociale. Mai multe studii au stabilit că indivizii sunt motivați să creeze impresii favorabile. Ei își ascund în mod natural slăbiciunile și își exagerează elementele pozitive. În mod similar, cercetătorii care lucrează în domeniul percepției au descoperit tendința naturală a indivizilor de a accepta informațiile favorabile propriei imagini și convingeri și de a respinge sau interpreta greșit informațiile negative sau critice. Tendința de a distorsiona informațiile a condus la concluzia că este foarte dificil pentru organizații să perceapă rapid și precis problemele. Din păcate, această problemă este un element important al societății care devine din ce în ce mai complex pe zi ce trece. În plus, evenimente precum recesiunea și inflația exacerbează aceste tendințe actuale.

10. Neutrozofia în logistică

În capitolul 9, profesorii Janusz Grabara și Ion Cosmescu demonstrează că fiind conștienți de rolul pe care îl joacă un sistem informațional în companie și impactul acestuia asupra proceselor individuale, acest articol prezintă un sistem informațional utilizat în firma selectată.

Datorită versatilității acestui concept, informațiile nu au o definiție unică, uniformă. Definiția dată de N. Winer, care determină conținutul informațiilor culese din lumea exterioară în procesul de

adaptare la aceasta și de a le adapta simțurilor noastre. De asemenea, informația în sensul lucrurilor, este un produs rezultat dintr-un proces, are un producător (sursă de informații) iar destinatarul, ca produs, poate fi supus unor operațiuni precum transmiterea, prelucrarea, stocarea, schimbul, cumpărarea sau vânzarea.

Foarte des, informațiile sunt confundate cu datele, chiar și în dicționarul de limba poloneză, definiția descrie informațiile ca date procesate de un computer, iar conceptul de date este termenul „informații procesate de computer". Este înșelător pentru că, conform conceptului, prezentat de Sharma, datele sunt primul pas în piramida informației [Sharma N., 2005], afirmă autorii.

După cum reiese din piramidele prezentate, datele sunt fluxuri, care sunt convertite în informații, prin informații obținem cunoștințe, care se traduce în înțelepciunea și înțelegerea noastră. În vremurile moderne și în realitățile economiei de piață, informația este considerată din ce în ce mai mult ca fiind unul dintre cei mai importanți factori în buna conducere și funcționare a companiei. [Dima IC, Skowron MN, Modrak V., Grabara J., 2010] În același timp, spre deosebire de trecut, progresul prezent și dezvoltarea tehnologică permite achiziția aproape continuă a informațiilor, transmiterea și recepția ei rapidă, dar provoacă și fenomenul de „inundare" informațională. În prezent, rolul informației, pe care îl îndeplinește nu numai în companie, ci și în mediul acesteia, și impactul acesteia asupra operațiunilor de afaceri, face ca aceasta să fie un fel de sistem nervos al companiei, împletind rețeaua acestora toate departamentele, diviziile, filialele, afiliații sau angajații. [Dima IC, Vlăduțescu Șt., 2012]

Practic, fiecare activitate angajată duce la generarea, transmiterea sau procesarea unei anumite cantități de informații. Fără aceste informații, orice operațiune comercială nu ar fi posibilă. Informațiile din interiorul companiei ajută la implementarea proceselor adoptate în ordine, iar informațiile venite din exterior, mai ales, permit achiziționarea de noi comenzi. În compania auditată, sunt utilizate puține sisteme minore: pentru arhiva de date, proiecte de dezvoltare și contacte cu clienții, dar baza tuturor acestor sisteme este sistemul informațional, determinând și modelând afacerea de ansamblu.

11. Neutrozofia în comunicare

În capitolul 10, Bianca Teodorescu (de la Universitatea din Craiova) arată că comunicarea reprezintă o categorie mai lărgită decât

informația și are un concept ordonat; informația face parte din procesul de comunicare globală.

Relația comunicare-informație reprezintă o construcție emergentă într-o situație de interacțiune cu semnificații diferite: informația este un ansamblu de semnificații, esența informației are un caracter obiectiv și sistematic, evaluarea se face de conștiință, subiectivitatea nu dăunează informației obiective și raportului dintre conștiința informată și interacțiunea care reprezintă conținutul informațional. Comunicarea este o cale prin care ne împărtășim gândurile, ideile, emoțiile și sentimentele cu oamenii din jurul nostru. Procesul de comunicare constă în crearea unui mesaj complex care este compus din gânduri, interes, talente, experiență, informații, idei, credință și sentimente. Comunicarea reprezintă o categorie mai lărgită decât informaţia şi are un concept ordonat; informația face parte din procesul de comunicare globală. Dacă o comunicare deține un mesaj informativ, atunci ea devine informație; rezultă că gândurile, ideile, credința, cunoștințele, sentimentele și experiențele unei persoane aparțin conținutului mesajului.

Comunicarea și informarea sunt două elemente care depind unul de celălalt. Dacă în societate comunicarea este o acţiune involuntară, informaţia reprezintă conceptul esenţial al vieţii oamenilor. Cei mai importanți indicatori ai informației sunt volumul, diversitatea, viteza și libertatea povestirilor informative; acest indicator afectează dezvoltarea societății și nivelul democratic al acesteia. Toate domeniile principale ale unei societăți: social, politic, economic, științific, cultural, educație și servicii sunt direct dependente de mass-media și reprezintă sursa principală de legătură a informației dintre societate și mass-media.

12. Concluzii

Oare chiar va ajunge Umanitatea la limita ei de insensibilitate unde este doar rațiunea, unde sentimentul și-a pierdut definitiv valoarea existențială? Dacă este adevărat înseamnă că Albert Camus a avut dreptate: singura soluție logică este sinuciderea. Pentru a fugi de întunericul morții, de coșmarurile pe care noi înșine le generăm în numele ei, avem câteva soluții printre care sinuciderea evidentă, sau de ce nu optimismul spectacolului vieții. Sinuciderea este <anti-A>; autentic pe lângă optimismul reprezentat de <A> neutrozofic. Dacă acceptăm sinuciderea sau echivalentul sau <anti-A> este așa cum ar trebui să acceptăm să ne ciudăm pe față. Așa cum Brâncuși a spus că el

nu creează frumusețea, el doar îndepărtează materialul inactiv pentru a ne fi mai ușor să identificăm frumusețea de lângă el. De asemenea, în acest studiu este definit (se înlătură) <anti-A> pentru frumusețea și sensul său, pentru a fi vizibilă frumusețea existenței noastre în fața inexistenței sale. De inexistența se teme de orice existență, chiar și de Universul însuși, poate doar inexistența în sine nu se teme de sine, sau poate de oameni care uită în existența lor sau nu știu că există acolo. La fel, definim (înlăturăm) <anti-A> pentru ca frumusețea și sensul ei... să fie vizibilă frumusețea existenței noastre în fața inexistenței (Smarandache F.).

După cum susțin autorii **,** orice manifestare a vieții este o componentă a comunicării, este străbătută de un pasaj de comunicare. Oamenii generează ireprimabil semnificații. Ca domeniu structurant al semnificațiilor, comunicarea este un loc în care sensurile izbucnesc vulcanic. Manifestările vieții sunt înconjurate de un halou de semnificații comunicaționale. Existenta umana materiala si ideatica include un mare potential de comunicare in continua extensie. Ființa umană traversează calea sau se află la intersecția diferitelor căi de comunicare. Viața ființelor umane este un loc de comunicare. În consecință, orice manifestare cognitivă sau cogitativă prezintă o cale de comunicare. Oamenii își consumă viața relaționând prin comunicare. Unele relaţii comunicaţionale sunt contradictorii, altele sunt neutre, întrucât în cadrul manifestărilor vieţii se regăsesc sensuri conflictuale şi/sau sensuri neutre.

Relațiile de comunicare cuprind întotdeauna un set de semnificații neutre, neutrozofice. Comunicarea în general este o manifestare umană a vieții cu profil recunoscut. În special, vorbim despre comunicarea științifică, comunicarea literară, comunicarea picturală, comunicarea sculpturală, comunicarea estetică și așa mai departe, ca manifestări specifice ale vieții. Toate acestea includ serii coerente, coezive și structurale de semnificații existențiale care sunt contradictorii și/sau neutre, neutrozofice. Se poate afirma că în orice comunicare există căi de acces și căi neutrozofice. Orice comunicare este străbătută de căi de comunicare neutrozofice.

Referințe

[1] Smarandache, F. (1999). Un câmp unificator în logică: logica neutrozofică. *Filosofie,* 1-141.

[2] Smarandache, F. (2002). Neutrosophy, a new Branch of Philosophy. *MULTIPLE VALUED LOGIC, 8*(3), 297-384.

[3] Vlăduțescu, Ștefan, & Ciupercă, Ella Magdalena (2013). *Next Flood Level of Communication: Social Networks.* Aachen:Shaker Verlag.

[4] Smarandache, Florentin, & Vlăduțescu, Ștefan (2013). Communication vs. Information, a Neutrosophic Solution. *Neutrosophic Sets and Systems*, 1.

[5] Smarandache, Florentin, & Vlăduțescu, Ștefan (2014). *Neutrosophic Emergences and Incidences in Communication and Information.* Saarbrucken: LAP Lambert Academic Publishing.

[6] Smarandache, F. (2010b). *Logica neutrozofică ca teorie a totul în logică.* În F. Smarandache (Ed.), *Multispace and Multistructure. Neutrosophic Transdisciplinariry (100 Collected Papers of Sciences)* (pp. 525-527). Vol. 4. Hanko: NESP.

[7] Janusz Grabara, Paula Bajdor (2014). *Dificultăți de cultură organizațională în întreprinderile IMM* . Incertitudini de comunicare actuală, 42.

[8] JH Gasderell, *International Letters of Social and Humanistic Science* 22 (2014) 85-91.

[9] MG Mangra, EA Cotoc, A. Traistaru, *Journal of Studies in Social Sciences* 6(1) (2013).

[10] Ștefan Vlăduțescu, *Jurnalul Științific European* 9(32) (2013).

[11] Ștefan Vlăduțescu, *Journal of Studies in Social Sciences 7*(1) (2014).

[12] Dan Valeriu Voinea, *Revista de Stiinte Politice* (2011).

[13] Andrzej Borowski, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 27 (2014) 100-110.

[14] Florentin Smarandache & Ștefan Vlăduțescu (2014). Communicative Universal Convertibility Matter-Energy- Information. *Social Sciences and Education Research Review*, 1.

[15] Sebastian Kot, Beata Slusarczyk (2014). *IT Role in Supply Chain Collaboration.* Current Communication Difficulties, 165.

[16] D. Bulgaru-Iliescu, L. Oprea, D. Cojocaru, A. Sandu, *Revista de Cercetare și Intervenție Socială* (41) (2013) 176-189.

[17] Antonio Sandu, Elena Unguru (2014). *Acțiune comunicativă, justiție deliberativă și restaurativă.* București: Editura Tritonic.

[18] A. Caras, A. Sandu, *Procedia-Social and Behavioral Sciences 149* (2014) 142-151.

[19] A. Sandu, *Postmodern Openings* (3) (2014) 49-66.

[20] Max G. Craig, *Journal of Studies in Social Sciences* 8(1) (2014).

[21] M. R. Islam, S. Cojocaru, ABA Siti Hajar, HA Wahab, S. Sulaiman, *Revista de Cercetare si Interventie Sociala 46* (2014) 255-272.

[22] Smarandache, F. (2010c). *The Neutrosophic Research Method in Scientific and Humanistic Fields*. In Smarandache, F. (Ed.), *Multispace and Multistructure. Neutrosophic Transdisciplinariry (100 Collected Papers of Sciences)* (pp.732733). Vol. 4. Hanko: NESP.

[23] Vlăduțescu, Ș. (2014). Convictive Communication and Persuasive Communication. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* (15), 164-170.

[24] Smarandache, F., & Vladutescu, S. (2014). Towards a Practical Communication Intervention. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (46), 243-254.

[25] Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Nicolescu, A. (2014). *Dezinformarea ca eșec intenționat și legal al comunicării.* Dificultăți curente de comunicare, 9.

[26] Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Teodorescu, M. *Communication of uncertainties in Neutrosophy.* Incertitudini de comunicare actuală, 9.

[27] Vlăduțescu, Ș., Bunăiașu, CM, & Strungă, AC (2015). Comunicarea deciziei în managementul educației. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste,* 3, 53-60.

[28] Smarandache, F. (2005). *Un câmp unificator în logică: logica neutrozofică. Neutrozofie, set neutrozofic, probabilitate neutrozofică: logică neutrozofică. Neutrozofie, Multime Neutrozofică, Probabilitate Neutrozofică.* Studiu infinit.

[29] Nicolescu, A., & Teodorescu, M. (2015). A Unifying Field in Logics. Book Review. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* 2(1), 48-59.

[30] Ștefan Cojocaru (2005). *Metode apreciative în asistența socială: ancheta, supervizarea, studiul de caz.* Polirom.

[31] Rabounski, D., Rabounski, D., Smarandache, F., & Borissova, L. (2005). *Neutrosophic methods in general relativity* (Vol. 10). Infinite Study.

[32] Vlăduțescu, Ș. (2014). Communicating Truth or Verisimilitude: Convictive Method or Persuasive

Method. *Communications in Applied Sciences, 2*(2).

[33] Smarandache, F., & Liu, F. (2004). *Neutrosophic dialogues*. Infinite Study.

[34] Pachura, P., & Bunaciu, M. *Integration process in management science-theoretical review*. Current Communication Difficulties, 225

[35] Modrak, V., & Radu, S. M. *Informatization of communication in transport logistics negotiation.* Topical Communication Uncertainties, 172.

[36] Vlăduțescu, Ș. (2013). Considerations on Voice as a Fundamental Element in Oral Communication. *Analele Universității din Craiova. Seria Științe Filologice. Lingvistică,* (1-2), 355-363.

[37] M. G. Mangra, M. Stanciu, G. I. Mangra, *Revista Academiei Fortelor Terestre* 15(1) (2010).

[38] Ștefan Vlăduțescu, *American International Journal of Contemporary Research* 3(10) (2013).

[39] A. Sandu (2009). *Tehnici afirmativ-apreciative. O sociopedagogie a succesului.* Lumen.

[40] Ștefan Vlăduțescu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 10 (2014) 100-106.

[41] Florentin Smarandache & Ștefan Vlăduțescu (2014). Communicative Universal Convertibility Matter-Energy- Information. *SocialSciences and Education Research Review,* 1.

Chapter 8. Logics and Neutrosophy

Adrian Nicolescu[1], Mirela Teodorescu[2]

' Şcoala Doctorală a Universităţii din Craiova, doctorand

cercetător independent

Abstract

Studiul explorează tema elementelor logice dezvoltate de Aristotel, ulterior dezvoltate pe larg de Hegel și Wittgenstein. Am oprit apoi datele de focalizare informațională prin teoria lui George Boole, poate cea mai simplă și concisă algebră care și-a găsit cea mai bună utilizare în tehnologia computerelor. Următorul nivel ar fi să depășești cele două stări stabile, adevărată și falsă, cu una nouă, neutră, detectată, căutată, necesară. A venit în secolul XXI, construit, definit, cu un solid suport matematic, aplicat în tot mai multe domenii: logică, comunicare,

estetică, filozofie, literatură, științe, numită neutrozofie de către autorul său Florentin Smarandache. Desigur, prezentul studiu nu își propune să includă toate elementele logicii definite și dezvoltate în filozofie, ci doar o anumită evoluție și o anumită evoluție până în binar până în prezent. demonstrează necesitatea unui stat terț – neutralitatea.

Cuvinte cheie : logici; adevărat; fals; boolean; neutrozofie;

1. Aristotel - Deci asta a început logica

După Aristotel, științele se împart în următoarele: teoretice, practice și productive; scopul imediat al fiecăruia dintre ei este să cunoască, dar scopurile lor finale constau în cunoașterea, direcția acțiunii și, respectiv, crearea de obiecte utile sau frumoase (Aristotel, 1996). Dacă logica s-ar înscrie în această clasificare, ar trebui inclusă printre științele teoretice; dar numai științele teoretice sunt matematica, fizica sau metafizica și logica nu poate fi clasificată în niciuna dintre ele. De fapt, după Aristotel, nu este o știință a substanței, ci o parte a cunoștințelor generale pe care trebuie să le parcurgă oricine înainte de a studia orice știință și că numai ea vă va permite să știți ce tipuri de propoziții necesită o demonstrație și ce fel de demonstrație ar trebui să le ceară - un concept similar pentru a justifica aplicarea cuvântului *Organon* sau *instrument* (al științei) doctrina logică și, în ultimă instanță, întreaga lucrare a lui Aristotel (1998).

Numele logicii era necunoscut lui Aristotel și nu poate fi consemnat istoric înainte de perioada în care a trăit Cicero. Nici atunci, termenul de logică nu a desemnat atât logica, cât și dialectica, iar Alexandru este primul scriitor care folosește „XoyiK'q” în sensul logicii. Numele dat de Aristotel pe această ramură a cunoașterii, sau cel puțin studiul raționamentului este cel de „analitic”. În primul rând, se referă la analiza raționamentului prin figuri de silogism, dar probabil ar trebui extinsă pentru a include și analiza silogismului pe propoziții și propoziție pe termeni (Ross, 1998).

Tratatele logice sunt împărțite în trei părți principale:

1. *Analitica prima,* în care Aristotel caută să dezvăluie structura comună considerată comună oricărui raționament - silogismul, și să expună variațiile sale formale, independent de natura subiectului cu care se ocupă. Pe bună dreptate poate fi numită logica formală sau logica consistenței.

2. *Analitica secunda,* în care sunt discutate în continuare trăsăturile pe care judecata ar trebui să le aibă dacă se urmărește nu doar autoconsistentă, ci știință în sensul deplin al cuvântului. Aceasta este o logică absolut interesantă, nu pur și simplu consecventă, ci adevărul.

3. *Subiecte* și *refuzări sofistice,* unde studiază acele moduri de raționament, corect din punct de vedere juridic din punct de vedere silogistic, dar care nu satisface una sau mai multe dintre condițiile gândirii științifice. *Categorii* și *Despre interpretare* , în acel studiu, în general, termenul și acea propoziție, pot fi considerate preliminare.

Deși Aristotel nu discută în mod explicit problema, pentru el, în mod clar, diferența dintre logici și alte moduri de investigare a fost identificată sau confundată uneori - gramatica, psihologia, pentru care cuvintele sunt semne; un studiu al gândirii, nu prin referire la istoria ei naturală, ci succesul sau eșecul său în atingerea adevărului; un studiu al gândirii, unul care nu este natura lucrurilor, ci înțelege natura lucrurilor (Aristotel, 1957, 1958, 1961).

Aristotel face în mod explicit o distincție între judecată și actul prin care sensurile „cuvintelor fără legătură” sunt înfățișate în minte - apprehensio simplex - (Aristotel, Metafizica, 1051b25), din logica târzie. Este un fel de contact mintea cu obiectul său. Această comparație ne trimite la psihologia aristotelică a percepției. Aici el distinge între (1) notificarea fiecărui simț al calităților perceptibile - culoare, sunet etc. și (2) notificarea „calități perceptibile comune”, cum ar fi dimensiunea și forma, și cele concomitente (când un obiect este văzut, oferă sugestii cu privire la calitățile tangibile). Primul fel de înțelegere este infailibil, iar al doilea falibil. Se spune că înțelegerea sensului termenilor, ca și primul fel de percepție, este infailibilă; ***nu este nici adevărat, nici fals*** (Aristotel, Metafizica, 1027b27), sau, într-un sens mai larg al termenului „adevăr” este întotdeauna adevărat. Aristotel spune uneori că înțelegerea tuturor entităților, ființa distinctă a judecăților ceea ce le unifică, este un tip atât de simplu și direct. Aristotel descrie, de asemenea, înțelegerea „entităților simple” ca având o astfel de natură. Dar entitățile simple pot avea oricare dintre cele două grade de simplitate (Ross, 1998). Ele pot fi (1) neanalizabile din punct de vedere al materiei și formei (ca „concav” de exemplu nu este analizat în acest sens, dar „nasul de moș” nu, atâta timp cât implică un anumit tip de materie - nasul); (2) neanalizabil chiar și într-un element generic și unul distinctiv. Strict vorbind, doar substanța, calitatea și alte categorii sau *summa genuri* au sens simplu, mai general al cuvântului (Aristotel,

Metafizica, 1045a36). Dacă luăm în serios afirmația lui Aristotel conform căreia sesizarea entităților simple este înțelegerea simplă, deducem că înțelegerea tuturor celorlalte entități, întrucât presupune acceptarea unei unități între formă și materie sau, în cele din urmă, a unui gen și o diferență, este o judecată implicită, la fel cum definiția cauzală a unui termen este un silogism implicit. Dar această doctrină nu apare în Organon; înțelegerea simplă a oricărei entități diferă de judecată (Ross, 1998).

2. Wittgenstein - Propoziție cu sens ca „imagine logică"; propoziții cu sens, propoziții fără sens și prostii

Un punct nodal pentru înțelegerea concepției despre relația dintre limbă și lume care conturează Tractatus este caracterizarea propoziției cu sens *(sinnvoller Satz)* ca imagine *(Bild)* a stărilor lucrurilor. Această caracterizare privește atât propozițiile elementare, cât și propozițiile compuse din propoziții elementare, adică - propozițiile obișnuite. În cazul propozițiilor elementare, calitatea lor de „imagini" iese mai bine, în timp ce în cazul multor propoziții obișnuite această caracteristică nu necesită atenție la prima vedere (Wittgenstein, 2001, 4.011).

Forma obiectelor provoacă, după cum am văzut, „combinațiile" sau posibilele lor stări de „înlănțuire" în stări de lucruri. Combinațiile posibile de obiecte corespunzătoare combinațiilor posibile de nume în propoziție. Propozițiile obișnuite vor avea sens dacă sunt combinații de nume posibile din cauza formei obiectelor pentru care se află numele, indiferent dacă reprezintă combinații reale sau doar posibile între obiecte despre care se vorbește în propoziție.

Propoziţia „Persoana A învaţă persoana B" şi propoziţia „Persoana B învaţă persoana B" sunt asemănătoare, combinaţii posibile din cauza formei obiectelor pentru care se află numele şi, prin urmare, propoziţiile cu sens. Dacă o posibilă combinație de nume care este o propoziție semnificativă este o combinație reală de obiecte, care este un fapt al lumii, atunci propoziția va fi adevărată. Să presupunem că propoziția „Persoana A învață persoana B" descrie un fapt. În acest caz, propoziția va fi adevărată, iar propoziția „Persoana B învață persoana A" va fi falsă dacă nu este cazul. Propozițiile cu sens sunt propoziții care sunt fie adevărate, fie false din cauza relației lor cu faptele lumii. Calitatea propozițiilor de limbă pentru a fi propoziții semnificative este una independentă de valoarea lor de adevăr. Cu alte cuvinte, o propoziție are sens dacă reprezintă o stare de lucruri, dacă forma sa logică este comună cu starea de lucruri. Este adevărat dacă această stare

de lucruri este reală, este un fapt, și falsă în cazul opus. Sensul unei propoziții depinde de ceva care nu este contingent, forma *obiectelor* conține deja starea atomică a gândurilor și, prin urmare, toate stările gândurilor. Sensul propoziției va fi determinat *a priori,* independent de fapte (Wittgenstein, 2001, 2.22). Pe de altă parte, adevărul sau falsitatea unei propoziții depinde de ceva contingent, de fapte lumii. Valoarea de adevăr a propoziției de sens nu putea fi stabilită decât *a posteriori,* adică confruntându-le cu faptele lumii. S-a remarcat că în Tractatus cuvântul *acord (Ubereinstimmung)* privește atât sensul, cât și adevărul propoziției. „Semnificația este în concordanță sau incompatibilă cu oportunitățile de fapt, în timp ce acordul cu faptele este adevărul”. (Emiliani,1999, p.7)

Forma logică a lumii și a limbajului care *se dezvăluie* în propozițiile cu sens, se dezvăluie și prin tautologii, prin adevărurile logice. Concepția logicii prezentată în Tractatus se bazează pe observația esențială că termenii logici nu sunt nume. „Ideea mea de bază este: constantele logice nu reprezintă. Ca fapte, logica nu poate fi reprezentată” (Wittgenstein, 2001, 4.0312). Cu alte cuvinte, conexiunile logice precum *și* , *sau* , *dacă ... atunci* nu reprezintă obiecte.

3. Hegel - O logică fără cusur

Logica, ca disciplină filosofică autonomă, este împărțită, după Hegel, în trei părți: teoria ființei, teoria esenței și teoria conceptului (Hegel, 1966).

Ceea ce este în și pentru sine, universalul (ideea) nu este transcendent, „ceva situat departe”, într-o lume separată. Deși, conștiinței noastre este accesibil, în primă instanță, doar direct singularul, nu ideea, ea este forțată să se uite la acest direct singular, nu altundeva, ceea ce este general. Adevărul, pe care conștiința îl privește necontenit, este universal, nu singular. Pe măsură ce este apropiat de conștiință, universalul se eliberează treptat de particular și, în acest scop, este la început, nedeterminat și abstract. Dar nu este altceva decât singularul (Popescu, 2003).

Universalitatea, particularitatea și individualitatea, în teoria hegeliană, sunt cele trei momente ale conceptului. De fiecare dată, conceptul este întreg, este de așa natură încât, de fapt, separarea acestor puncte este egală cu sacrificiul totalității care îl compun. Când ia în considerare un anumit punct al întregului, Hegel folosește sintagma „modul de a fi poziționat” *(Gesetztsein).* Pe de altă parte, prin „modul

de determinare” *(Bestimmtheit)* se ia în considerare valoarea fiecărui punct din cadrul dezvoltării de care suferă conceptul (Hegel, 1995). Afirmat ca universal, de exemplu, conceptul acoperă doar universalitatea fără ea proprie. Determinarea lui este deosebita. În ceea ce privește logica clasică, această diferență între modul de a fi poziționat și modul de determinare este exprimată prin invers proporționalitatea dintre sfera și conținutul conceptului. În logica speculativă, conceptul, identic cu sine, suferă un dezechilibru în fiecare moment al dezvoltării sale, exprimat prin diferența dintre „modul de a fi poziționat” și „modul de determinare”. „Modul de a fi poziţionat” al conceptului din perspectiva momentului în care se află procesul, iar „modul de determinare” este conceptul din perspectiva procesului închis (Hegel, 1966; Popescu, 2003).

De asemenea, universalitatea (ideea) nu este doar o calitate a lucrurilor, genul lor. Genul înțeles exclusiv ca „puse în comun de determinări identice, aparținând mai multor indivizi” conduce la o generalitate diferită a universal considerate aici, fiind un produs al reflecției, nu un concept pur. Este o generalizare care funcționează ca un criteriu de organizare a lucrurilor, de simplificare.

Distincția dintre „modul de a fi poziționat” și „modul de determinare” al conceptului își are baza în logica obiectivă, „care consideră ființa și esența, constituie expunerea genetică adecvată a conceptului” (Hegel, 1966, p.573). Conceptul dezvăluie însă „baza și adevărul” ființei și esenței, „identitatea în care s-au pierdut și sunt cuprinse” (Hegel, 10966, p.573). „Modul de a fi poziționat”, conceptul este rezultatul relației ființă și esență, în timp ce modul de determinare, este cel care dă sens „categoriilor” de ființă și esență. „Modul de a fi poziţionat” este mai mult o abordare fenomenologică a conceptului, abordarea pur logică fiind rezervată „modului de determinare”.

Cea mai simplă determinare a conceptului este universalitatea. Simplitatea sa constă în „modul de a fi poziționat” al conceptului, dar nu poate fi explicat. Prin explicarea simplității care caracterizează universalitatea conceptului trecem de determinarea simplă, universalitatea este identică cu conceptul: „Universalul, prin urmare, în primul rând este simplu raportare la sine; este doar în sine” (Hegel, 1966, p.599). Momentul conceptului de universalitate este abstracțiile sale de moment extrem; în sine, formează un gol total.

În „modul de determinare”, dar conceptul nu este o totalitate goală, că nimic, ci „doar ceea ce este mai bogat în sine” (Hegel, 1966,

p.599). Din punct de vedere speculativ, extrema abstractă (modul fiind postulat) reflectă în sine tot ceea ce este mai concret (modul de determinare). Conceptul „se determină liber în sine”, distingând: în „modul de a fi poziționat” este interioritatea, în „modul de determinare” este exterioritatea. Din perspectiva exteriorității, ea apare ca trăsătură, iar procesul care a ocupat acest loc poate fi numit personalizare (Popescu, 2003).

Conceptul personalizat are acum în plus, ca mod poziționat, particularitatea. Totuși, universalitatea este conținută de personalizarea care este poziționată acum, deoarece dezvoltarea începută mai sus continuă, nu trebuie să facem pentru a începe un alt proces. Pentru concept, în calitatea lui de eu, această continuitate joacă rolul experienței.

Particularitatea, deci afirmă în universalitate sensul că ea conține, ca totalitate, nu doar un simplu particular („tocmai pentru că nu există altele, speciile sunt complete” (Hegel, 1966, p.603) este exemplul lui Hegel, pe care îl ilustrează evenimentul descris: diferite între ele, speciile sunt identice din punct de vedere al genului, care doar îl fac împreună, epuizându-l.

Relația dintre gen și specia acestuia nu este un raport de aproximare. Nu putem surprinde genul dacă am determinat aproape toate speciile din care este alcătuită). Modul său determinat este individualitatea („modul determinat care se raportează la sine este individualitatea” (Hegel, 1966, p.610)). Pentru că un individ nu este doar un cineva, ci o totalitate în care se regăsește specia căreia îi aparține. Un individ care nu este și o totalitate nu este, în sine, un individ, ci o variabilă, unii un X. În schimb, o specie ai cărei indivizi sunt determinați ca variabili este, de fapt, mult, nu o specie în adevăratul sens al cuvântului. Procesul care are loc aici poate fi numit individuație (Popescu, 2003).

Conceptul individualizat are în plus, așa cum este postulat, individualitatea. „Modul său de determinare” este universalitatea. Ca și în vremurile anterioare, individualitatea este aici totalitate, ceea ce înseamnă că individul se regăsește astfel, universalitatea nu este exterioară, o clasă nedeterminată, căreia i se subsumează individul datorită unei coincidențe accidentale între proprietățile și principiul constitutiv al clasei. Procesul care are loc aici poate fi numit universalizare.

Structura teorie a conceptului este: punerea gândirii ca subiect

separat al obiectului său; punerea obiectului ca obiect al gândirii; sinteza acestora. Ideea este tocmai ceea ce face medierea între subiectivitate și obiectivitate, ideea fiind atât obiectivă, cât și subiectivă. Determinările subiectivității sunt acelea în care gândirea se raportează la obiectul său: conceptul ca atare, judecata și silogismul. Determinările de obiectivitate sunt cele sub care obiectul este arătat subiectului: mecanism, chimismus și teleologie. Determinările ideii sunt acelea în care se realizează sinteza între subiectivitate și obiectivitate: viața ca unitate nemediată la subiectiv și obiectiv; cunoașterea, ca reflectare a obiectivului în subiectiv; ideea absolută, ca unitate a acestor momente. Din nou, formele logicii clasice (dacă Hegel tratează despre logici în capitolul despre subiectivitate, și nu despre unii analogi ai acestora) revin în mod justificat la logicile subiective, întrucât nu sunt forme ale ființei sau ale esenței, ci ale cunoașterii umane (Georgescu, 2010).

4. Boole - Logic, logic peste tot

Calculatoarele și logica booleană sunt inseparabile. Chiar și astăzi avem tendința de a fi prea simpliști în ceea ce privește logica și rolul ei în calcularea și înțelegerea lumii. George Boole este omul de știință care a început totul a fost puțin exagerat cu titlurile cărților sale pe această temă - *Analysis Mathematical of Thought* and *An Investigation of the Laws of Thought.*

Munca lui Boole a pornit cu siguranță logica modernă pe drumul cel bun, dar cu siguranță nu a avut nimic de-a face cu „legile gândirii".

Te-ai întrebat vreodată cum poate un computer să facă ceva cum ar fi să echilibreze o carte de cecuri, să joace șah sau să verifice ortografia unui document? Acestea sunt lucruri pe care, cu doar câteva decenii în urmă, doar oamenii le puteau face. În zilele noastre, tehnologia computerelor face aproape orice, aparent ușurință. Cum poate un „cip" format din siliciu, germaniu și fire să facă ceva care pare să necesite o gândire umană intensă?

Toate aceste lucruri sunt legate de *logica booleană.* Logica booleană, dezvoltată inițial de George Boole la mijlocul anilor 1800, permite ca câteva lucruri neașteptate să fie mapate în biți și octeți. Bitul este unitatea elementară care poate lua două stări: 1 sau 0, adevărat sau fals. Odată ce avem intrarea, trebuie să stabilim relațiile, să le combinăm.

George Boole a dezvoltat algebra booleană în *The Mathematical Analysis of Logic,* în același timp, Augustus De Morgan, matematicienii

britanici au definit idei similare cu G. Boole în cartea sa *Formal Logic*. Ambele au căutat să extindă granițele logicii tradiționale prin dezvoltarea unei metode generale de reprezentare și manipulare a inferențelor valide din punct de vedere logic sau, așa cum a explicat De Morgan într-o scrisoare din 1847 către Boole, să dezvolte „moduri mecanice de a face tranziții, cu o notație care reprezintă munca noastră principală". De asemenea, De Morgan a afirmat mai târziu, „Generalizarea lui Boole a formelor logicii este de departe cea mai îndrăzneață și cea mai originală..."

Proiectul lui Boole introduce operațiile de adunare logică (adică, unire set), înmulțire logică (adică, intersecție multime) și diferență logică (adică, diferență set) și examinează anumite restricții impuse utilizării lor. Sunt introduse, de asemenea, legile de bază care guvernează aceste operațiuni, așa cum au fost elaborate și justificate de Boole; aceste justificări se bazau în parte pe definițiile sale ale operațiilor și în parte pe analogia simbolurilor sale cu cele ale „algebrei standard". Mai târziu, John Venn în *Logica sa simbolică* îmbunătățește sistemul lui Boole, de asemenea, Charles Sanders Peirce în *„On an Improvement in Boole's Calculus of Logic",* cu nivelul de abstractizare crescând constant prin aceste secțiuni.

În secolul al XIX-lea, Claude Shannon a demonstrat modul în care algebra booleană poate optimiza proiectarea sistemelor de relee electromecanice utilizate în comutatoarele de rutare a telefonului și reprezintă conceptul de bază care a dezvoltat toate calculatoarele digitale moderne. Trebuie să menționăm și logicieni și matematicieni sovietici precum Yanovskaya, Gaaze-Rapoport, Dobrushin, Lupanov, Medvedev și Uspensky care au cercetat și dezvoltat aceeași teorie în același timp. Deci, algebra booleană a devenit fundamentul proiectării practice a circuitelor digitale; iar Boole, prin Shannon și Shestakov, a oferit bazele teoretice pentru era digitală.

Logica booleană este foarte ușor de explicat și, de asemenea, de înțeles.

- Începi cu ideea că o afirmație P este fie adevărată, fie falsă, nu poate fi nimic între ele (aceasta numită legea mijlocului exclus);
- Apoi puteți forma alte afirmații, care sunt adevărate sau false, combinând aceste afirmații inițiale împreună folosind operatorii fundamentali *Și, Sau* și *Nu*.

De exemplu, dacă P este adevărat, atunci Nu (P) este fals. Deci, dacă „azi este luni" este adevărat, atunci „Nu (azi este luni)" este fals.

Traducem adesea expresia logică în engleză ca „azi nu este luni” și acest lucru face mai ușor să vedem că este fals dacă astăzi este într-adevăr luni.

5. Neutrozofic între Adevărat și Fals

Existența noastră, prin manifestările sale, reprezintă substanța comunicării generate de oameni prin semnificații. "Existența ideatică și materialul uman constă într-un mare potențial de comunicare și extindere continuă. Ființa umană prin procese și manifestări cognitive și cogitative reprezintă căi de comunicare. Unele dintre ele sunt contradictorii, altele neutre, întrucât în cadrul manifestărilor vieții s-ar regăsi sensuri și/sau sensuri neutre conflictuale" (Smarandache&Vladutescu, 2014). De fapt, relațiile comunicaționale cuprind întotdeauna un set de semnificații neutre, neutrozofice. În general, comunicarea este o manifestare umană a vieții cu profil recunoscut. În special, se poate vorbi despre comunicarea științifică, comunicarea literară, comunicarea picturală, comunicarea sculpturală, comunicarea estetică, logica și așa mai departe, ca manifestări specifice ale vieții.

În general, informația este expresia sumei de noutate care este dată sau primită. Dacă se cunoaște dinainte rezultatul unui „eveniment”, acesta nu comunică nimic nou; comunicarea despre realizarea acesteia nu ne oferă nicio informație. În consecință, cantitatea de informații este *„determinată”* de gradul de indeterminare al evenimentului respectiv, iar pe măsură ce evenimentul de indeterminare este mai mare, mesajul despre realizarea lui aduce o cantitate mai mare de informații. Orice informație se referă la *„realizarea”*, prezentul, trecutul sau viitorul unui *„ eveniment ”*. Comunicarea este scalară mai informativă cu cât numărul de rezultate posibile ale unui eveniment este mai mare, implicit, acesta având un grad mai mare de nedeterminare. Informația apare așadar ca măsură a gradului de nedeterminare. În cazul în care, repetând, un eveniment poate avea un singur rezultat, afirmația despre realizarea lui nu rezolvă nicio incertitudine, nedeterminare și nu *„informa”*. Dacă evenimentul are două sau mai multe rezultate posibile, nedeterminarea crește, iar informațiile de comunicare despre realizarea unuia dintre ele măresc cantitativul. După ce evenimentul producator de nedeterminare dispare și se transformă în informație (Smarandache&Vladutescu, 2013).

Într-o situație informativă socioumană, producătorul și consumatorul nu își vor putea imagina niciodată toate alternativele posibile, platformă din care să aleagă cea mai bună soluție pentru un efect maxim. Ele vor fi întotdeauna în domeniul optimului și rareori în maximul domeniului. Având în vedere că grila de relevanță mobilizată este întotdeauna modelată de o scop, putem spune că alternativa optimă este aceea care apare în termeni de grilă ca fiind cea care se potrivește cel mai bine pentru atingerea scopului (forma de valoare) (Vlădutescu, 2013).

Logica a început în antic cu logica clasică a lui Aristotel, dezvoltată și acoperită de logica cu trei valori a lui Lukasiewicz, următorul inel fiind logica fuzzy a lui Zadech, în cele din urmă logica neutrozofică cuprinzătoare a lui Smarandache.

Smarandache afirmă despre neutrozofie: „o nouă ramură a filozofiei, numită neutrosfie, care studiază originea, natura și sfera neutralităților, precum și interacțiunile lor cu diferite spectre ideaționale. Teza fundamentală: Orice idee <A> este T% adevărată, I% nedeterminată și F% falsă, -unde T, I, F sunt incluse în submulții standard sau non standard. || Teorie: Fiecare idee <A> tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei <Non-A> (nu numai <Anti-A>, după cum a afirmat Hegel) - ca stare de echilibru Neutrozofia stă la baza logicii neutrozofice, o logică a valorii multiple care generalizează logica fuzzy, a probabilității neutrozofice și a setării neutrozofice și a probabilității neutrozofice. statistica neutrozofică, care generalizează probabilitatea clasică și, respectiv, imprecisă și statistica" (Smarandache, *„Neutrosophy a Branch of Philosophy").*

Teza fundamentală a neutrozofiei este că fiecare idee are nu numai un anumit grad de adevăr, așa cum se presupune în general în multe contexte logice valoroase, ci și un grad de falsitate și un grad de nedeterminare care trebuie să fie considerate independent unul de celălalt. Smarandache pare să înțeleagă o astfel de „indeterminare" atât într-un sens subiectiv, cât și obiectiv, adică ca incertitudine, precum și ca imprecizie, vag, eroare, îndoială etc. Neutrozofia a pus bazele unei întregi familii de teorii matematice noi, care generalizează atât omologii lor clasici, cât și cele neclare, cum ar fi teoria mulțimilor neutrozofice, probabilitatea nerosoficrosocoasă și probabilitatea nerosout. logica neutrozofică. Cadrul neutrozofic și-a găsit deja aplicații practice într-o varietate de domenii diferite, cum ar fi sistemele de baze de date

relaționale, serviciile web semantic, detectarea setului de date financiare și analiza creșterii și declinului noilor economii (Smarandache&Vladutescu, 2013).

Neutrozofia se ocupă de toate neutralitățile. În taxonometria neutrozofică, o clasă de neutralități este reprezentată de neutralitățile care, fără a se transforma în contradicție, generează salturi calitative. Apariția este fenomenul cognitiv în care, din două sau mai multe neutralități conectate, fără contradicție, rezultă o schimbare de calitate sau un salt calitativ. Gândirea în termeni hegelieni are o axiomă ideea că schimbarea calitativă, emergențele calitative pot apărea din elemente neutre înrudite (Smarandache&Vladutescu, 2013).

Să vedem câteva exemple de logici neutrozofice.

5.1. Pilda: Iisus și femeia luată în adulter

Afirmația lui Isus „Dacă cineva dintre voi este fără păcat, să arunce primul cu piatra în ea" se găsește în Ioan 8:1-11. Isus preda în templu când cărturarii și fariseii I-au adus o femeie care fusese prinsă în adulter și L-au întrebat dacă ar trebui să fie ucisă cu pietre așa cum prevede Legea lui Moise. Cu toate acestea, nu le păsa nimic de această femeie; o foloseau pentru a-l prinde în capcană pe Isus. În mintea lor, dacă El le-a spus să elibereze femeia, ei ar putea pretinde că El nu a respectat Legea lui Moise. Dacă le-ar fi spus să o ucidă cu pietre, ei ar putea pretinde că El nu este Mântuitorul, iar dacă El nu spunea nimic, ei ar putea pretinde că îi lipsește înțelepciunea. Isus nu a răspuns imediat, ci S-a aplecat și a scris ceva pe pământ, iar ei L-au apăsat. În cele din urmă, Domnul a spus, în esență, „Du-te înainte și ucide-o cu pietre pentru că așa cere Legea. Dar Legea cere, de asemenea, ca prima piatră să fie aruncată de o persoană fără păcat în legătură cu această acuzație" (Ioan 8:6-7).

Deci, în acest caz, soluția este una dintre cele mai cunoscute logici neutre.

5.2. nodul gordian

Câteva teme ale mitului au convergit asupra carului: Midas a fost legat în legendă de Macedonia natală a lui Alexandru, unde „Grădinile lui Midas" de câmpie îi purtau încă numele, iar triburile frigiene erau amintite pe bună dreptate ca locuind cândva în Macedonia. Deci, în 333 î.Hr., în timp ce ierna la Gordium, Alexandru cel Mare a încercat să dezlege nodul. Când nu a găsit capătul nodului pentru a-l dezlega, l-a

tăiat în jumătate cu o lovitură de sabie, producând capetele necesare (așa-numita „soluție alexandriană”). Profetul lui Alexandru Aristander a luat acest lucru ca pe un semn că Zeus era mulțumit și îi va acorda lui Alexandru multe victorii. Odată ce Alexandru a tăiat nodul cu o lovitură de sabie, biografii săi au susținut retrospectiv că un oracol a profețit în continuare că cel care va dezlega nodul va deveni regele Asiei.

Având în vedere cele două stări de nod: legat sau dezlegat ca fiind de așteptat, noua situație de tăiere a nodului, este considerat un statut neutru al logicii.

5.3. Povestea unui om înțelept

A fost odată un bărbat a cărui soție a murit, așa că a locuit cu cele două fiice ale sale, care erau în mod natural foarte curioase și inteligente. Fetele pun mereu multe intrebari... unele stiau sa le raspunda, altele nu.

Tatăl lor a vrut să le dea cea mai bună educație, așa că într-o zi le-a trimis pe fete să petreacă ceva timp în casa unui înțelept. El a știut întotdeauna să le răspundă la întrebările pe care le puneau. La un moment dat, unul dintre ei a adus un fluture albastru care plănuia să-l folosească pentru a-i înșela pe înțelepți.

-Ce vei face? întrebă sora ei.

- Voi ascunde fluturele în mâinile mele și îl voi întreba pe înțelept dacă este viu sau mort. Dacă va spune că a murit, îmi voi deschide mâinile și o voi lăsa să zboare. Dacă va spune că este în viață, o voi ridica și o voi zdrobi. Și astfel orice răspuns va fi, el va înșela! Cele două fete au mers într-o clipă înțeleptul și l-au găsit meditând.

-Am un fluture albastru. Spune-mi, Wise, este viu sau mort?

Foarte calm, înțelept șopron și a spus:

- Depinde de tine... pentru că e în mâinile tale! La fel, este și viața noastră, prezentul și viitorul nostru. Nu trebuie să învinovățim pe nimeni când ceva nu merge bine: suntem responsabili pentru ceea ce câștigăm sau nu. Viața noastră este în mâinile noastre, ca fluturele albastru. Depinde de noi să alegem ce să facem cu el.

Concluzii

Godel spune și demonstrează că o teorie bazată pe un sistem de axiome, din care rezultă prin algoritmi logici un set de propoziții numite adevăruri, nu poate fi în același timp completă și consecventă, că teoria poate fi completată, dar în numele coerenței, poate fi consolidată logic,

dar în detrimentul completității. Cu alte cuvinte, pentru orice teorie, există propoziții adevărate în raport cu ea, care nu pot fi demonstrate prin intermediul teoriei reale (expresie a incompletității). Astfel de adevăruri în matematică se numesc conjecturi (Goldbach, de exemplu). În același timp, în fiecare teorie există cel puțin o propoziție de formulare prin intermediul acelei teorii, care o subminează logică (de exemplu, paradoxul lui Russell în teoria mulțimilor) - expresie a limitelor de consistență. Teorema are o semnificație aparte în filosofia matematicii, demonstrând imposibilitatea creării unui sistem axiomatic perfect din punct de vedere al completitudinii și consistenței și indicând, de fapt, incertitudinea modelelor teoretice pe care le folosim pentru a explica realitatea observată, așa cum face fizica prin principiul lui Heisenberg. Deci, este un spațiu mare pentru neutrozofie. De asemenea, Wittgenstein afirmă: *„Numai în absența certitudinii folosim probabilitatea: atunci când nu cunoști pe deplin un fapt, dar știm ceva despre forma acestuia”* (Wittgenstein, 2001).

Referințe

[1] Aristotel, *Metafizica*, 1996, traduce din Sfântul Ioan Botezătorul. Bezdechi, studiu introductiv si nota de Dan Badarau, Editura Iri, Bucuresti.

[2] Sir David Ross, 1998, *Aristotel,* Stiinte umaniste, Bucuresti.

[3] Emiliani A., (1999), Formele simțului. Un studiu al Tractatus-ului lui Wittgenstein, Helsinki.

[4] Ludwig Wittgenstein, 2001, *Tractatus Logico-Philosophicus* , Stiinte umaniste, Bucuresti

[5] Boole , G. , *Analiza matematică a logicii ,* MacMillan , Barclay & MacMillan , Cambridge , 1847 .

[6] Boole, G., *O investigație a legilor gândirii asupra Which are Found the Mathematical Theories of Logic and Probabilities,* Walton and Maberly, London, 1854. Reprint Dover Publications, New York, 1958.

[7] De Morgan, A., *Formal Logic: or, The Calculus of Inference, Necessary and Probable,* Taylor și Walton, Londra, 1847.

[8] Merrill, D., *Augustus De Morgan și logica relațiilor,* Kluwer, Dordrecht, 1990.

[9] Peirce, CS, Despre o îmbunătățire a calculului lui Boole

Logic, *Proceedings of the American Academy of Arts and Sciences,* 7 (1867), 250-261. Retipărit în *Collected Papers of Charles Sanders Peirce, Volumul III: Logica exactă,* C. Hartshorne și P. Weiss (editori), Oxford University Press, Londra, 1967, 3-15.

[10] Shannon, CE, A Symbolic Analysis of Relay and Switching Circuits, *American Institute of Electrical Engineers Transactions,* 57 (1938), 713-723. Retipărit în *Claude Elwood Shannon: Collected Papers,* NJA Sloane și AD Wyner (editori), IEEE Press, New York, 1993, 471-495.

[11] Smith, GC, *Corespondența Boole-DeMorgan, 1842-1864,* Clarendon Press, Oxford, 1982.

[12] Venn, J., *Symbolic Logic,* MacMillan, Londra, 1894. Reprint Chelsea, Bronx, 1971.

[13] GWF Hegel,1966, *Știința logicii,* Edit. Academiei Romane Bucuresti.

[14] G.W. F. Hegel.1995, Fenomenologia spiritului, Editura Iri, București.

[15] Al. Surdu, 2005, Teoria formelor prejudicative, ediția a II-a, îngrijită de Ștefan-Dominic Georgescu, Editura Academiei Române, București.

[16] Dragos Popescu, 2003, Hegel. Fenomenologia spiritului, Ed. Cartea de buzunar.

[16] Ștefan-Dominic Georgescu ,2010, *Logica lui Hegel. Structură* și *semnificații,* București, Editura Academiei Române.

[17] Andrzej Borowski, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 14 (2014) 7-17.

[19] Ștefan Vlăduțescu, *European Scientific Journal* 9(32) (2013).

[20] Andrzej Borowski, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 14 (2014) 33-41.

[21] Ioan Constantin Dima, Ștefan Vlăduțescu (2012). *Persuasion elements used in logistical negotiation: Persuasive logistical negotiation*. Saarbrucken: LAP Lambert Academic Publishing.

[22] Alina Tenescu, Mirela Teodorescu, *Communications in Applied Sciences* 2(1) (2014).

[23] Negrea, X. (2009). Jurnalistul român: deziderate și interpretari. *Revista de Stiinte Politice,* (24).

[24] Ștefan Vlăduțescu & Florentin Smarandache (2014). Five

Computational Actions in Information Processing. *Social Sciences and Education Research Review*, 2.

[25] Florentin Smarandache & Ștefan Vlăduțescu (2014). Communicative Universal Convertibility Matter-Energy-Information. *Social Sciences and Education Research Review*, 1.

[26] Opran, Elena Rodica (2014). The press title as micro-narration. *Journal of Romanian Literary Studies*, 4, 121-127.

[27] Voinea, D. V. (2011). Extinderea dreptului de vot la 16 ani-responsabilizarea tinerilor sau încurajarea imaturitații. *Revista de Stiinte Politice.*

[28] Daniela Gîfu, Mirela Teodorescu, *International Letters of Social andHumanisticSciences* 17 (2014) 119-127.

[29] Florentin Smarandache, Ștefan Vlăduțescu (2014). *Neutrosophic Emergences and Incidences*. Saarbrucken: LAP Lambert Academic Publishing.

[30] Ioan Constantin Dima, Mirela Teodorescu, Daniela Gifu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 20 (2014) 46-55

[31] Ș. Vlăduțescu, EM Ciupercă (2013). *Următorul nivel de comunicare: rețelele sociale.* Aachen: Shaker Verlag.

[32] Daniela Gîfu, Mirela Teodorescu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 18 (2014) 34-38.

[33] William Kremer Kremer, Claudia Hammond (2013). *Abraham Maslow și piramida care a amăgit afacerile.* Derdan

[34] Ștefan Vlăduțescu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 10 (2014) 100-106.

[35] Ștefan Vlăduțescu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 7 (2014) 8-13.

[36] Vlăduțescu, Ș., Bunăiașu, CM, & Strungă, AC (2015). Comunicarea deciziei în managementul educației. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste,* (3), 53-60.

[37] Colhon M. (2013). *Alinierea lexicală automată între limbile înrudite sintactic slabe. Aplicație pentru engleză și română* . În *Inteligența Colectivă Computațională. Tehnologii și aplicații* (pp. 266-275). Springer Berlin Heidelberg.

[38] Janusz Grabara, Michal Kolcun, Sebastian Kot, *Jurnalul Internațional de Educație și Cercetare* 2(2) (2014).

[39] Ștefan Vlăduțescu, *Journal of Sustainable Development Studies* 6(1) (2014).

[40] JH Gasderell, *International Letters of Social and Humanistic Science* 22 (2014) 85-91.

[41] A. Caras, A. Sandu, *Procedia-Social and Behavioral Sciences 149* (2014) 142-151.

[42] A. Sandu, *Deschideri postmoderne* (3) (2014) 49-66.

[43] Max G. Craig, *Journal of Studies in Social Sciences* 8(1) (2014).

[44] MR Islam, S. Cojocaru, ABA Siti Hajar, HA Wahab, S. Sulaiman, *Journal of Social Research and Intervention 46* (2014) 255 272.

[45] Smarandache, F. (2010c). *The Neutrosophic Research Method in Scientific and Humanistic Fields*. In Smarandache, F. (Ed.), *Multispace and Multistructure. Neutrosophic Transdisciplinariry (100 Collected Papers of Sciences)* (pp.732733). Vol. 4. Hanko: NESP.

[46] Vlăduțescu, Ș. (2014). Convictive Communication and Persuasive Communication. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* (15), 164-170.

[47] Smarandache, F., & Vladutescu, S. (2014). Towards a Practical Communication Intervention. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (46), 243-254.

[48] Strunga, A. C., & Bunaiasu, C. M. (2013). The Investigation of the Curricular Preferences of Students from Primary and Preschool Pedagogy Specialization. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (40), 61-77.

[49] Bunăiașu, C. M., & Strungă, A. C. (2013). A Potential Methodological Tool in Order to Plan the Curriculum in School. *Procedia-Social and Behavioral Sciences, 76,* 140-145.

[50] Țenescu, A. (2009). *Comunicare, sens, discurs.* Craiova: Editura Universitaria.

[51] Bosun, P., Tenescu, A., & Dima, I. C. (2014). Gestionarea stocurilor informaționale și e-logistică a unei companii de turism. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste,* (16), 75-85.

[52] Okwiet, B., Țenescu, A., & Nicolescu, A. (2014). Responsabilitate socială, comunicațională și juridică în multinaționale companiilor. *Incertitudini de comunicare actuală,* 149.

[53] Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Nicolescu, A. (2014).

Dezinformarea ca un eșec intenționat și legal al comunicare. Dificultăți curente de comunicare, 9.

[54] Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Teodorescu, M. *Communication of uncertainties in Neutrosophy*. Incertitudini de comunicare actuală, 9.

[55] Vlăduțescu, Ș., Bunăiașu, C. M., & Strungă, A. C. (2015). Decision communication in education management. *International Letters of Social and Humanistic Sciences*, 3, 53-60.

[56] Smarandache, F. (2005). *A Unifying Field in Logics: Neutrosophic Logic. Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability: Neutrsophic Logic. Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability*. Infinite Study.

[57] Nicolescu, A., & Teodorescu, M. (2015). A Unifying Field in Logics. Book Review. *International Letters of Social and Humanistic Sciences*, 2(1), 48-59.

[58] Ștefan Cojocaru (2005). *Metode apreciative în asistența socială: ancheta, supervizarea, studiul de caz.* Polirom.

[59] Rabounski, D., Rabounski, D., Smarandache, F., & Borissova, L. (2005). *Neutrosophic methods in general relativity* (Vol. 10). Infinite Study.

[60] Vlăduțescu, Ș. (2013). Considerations on Voice as a Fundamental Element in Oral Communication. *Analele Universității din Craiova. Seria Științe Filologice. Lingvistică,* (1-2), 355-363.

[61] Vladimir Modrak, Mirela Teodorescu, Daniela Gîfu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences*, 24 (2014) 56-65.

Chapter 9. Neutrosophy and anti-neutrosophy in Camil Petrescu's work: under the sign of the idea and love

Mihaela-Gabriela PĂUN
Universitatea din București, Școala Doctorală de Litere, doctorand

Abstract:
Studiul pleacă de la teoria neutrozofică a lui Florentin Smarandache. Dacă observăm creația lui Camil Petrescu, există o neutrozofie relevată în unele cărți de versuri și o perspectivă neutrozofică în ceea ce privește concepția despre iubire, generatoare de armonie. Astfel, Camil Petrescy este omul care „a văzut idei-imagini”, care devin accesibile în poezii, se transformă în proză, devenind „poziții” prin depășirea „portalului” care oferă posibilitatea evadării din existențialismul concret, prin observarea „substanței”, cea care mișcă lucrurile. Existența intelectualilor lui Camil Petrescu într-o societate devalorizată, determină atitudini, dominate de emoții negative, incertitudini, neliniște, existente în conștiința tuturor personajelor, cărora scriitorul le împrumută „măști” ale propriului ego, oferind, în acest fel, o perspectivă neutrozofică asupra operei și gândirii sale.

Cuvinte cheie: neutrozofie, antineutrozofie, idee, portal, iubire ca valoare

1. Camil Petrescu - Sub semnul Ideei

În cadrul literaturii române, Camil Petrescu este, în primul rând, un remarcabil teoretician al romanului românesc, afirmând necesitatea ancorării lui în modernitate, apoi un poet neobișnuit. De aceea, Georgeta Horodincă l-a numit un scriitor uluitor: „Camil Petrescu este un romancier mai surprinzător decât credeam noi” (Horodincă, 1970, p. 2). Debordantă de noi concepte literare și filozofice, opera lui Camil Petrescu are o anumită originalitate, îmbogățind literatura cu o viziune propriu-zisă a tehnicii literare cu stil psihologic-urban de manieră realistă; scriitorul se dovedeşte astfel inovator în focalizarea unor noi perspective ale tehnicilor literare. Stilul de scriere al scriitorilor se concentrează pe re- crearea realului prin subordonarea timpului. Însuși Camil Petrescu, spunea că „a resuscita ceea ce moare prin

descompunerea timpului trecut, este un act salvator-creativ, pentru că eliberarea de temporal, a fost mereu în atenția omului (nn) (Petrescu, 1984, p. 8). Prin căutarea adevărului și depășirea a ceea ce Alexandru Protopopescu obișnuia să numească „scriitorul informează și interesează detaliile în viața interioară”, interesează detaliile reale […] analiza detaliilor până la epuizare (Al. Protopopescu, 2000, p. 20) Lucrarea lui Camil Petrescu se eliberează de constrângerile regulilor gramaticale, se relaxează, abundă în onestitate absolută, iar aspirația spre perfecțiune este posibilă, prin supradimensionarea simțurilor.

Explorând opera lui Camil Petrescu din perspectiva teoriei neutrozofice a lui Florentin Smarandache, se constată o antineutrozofie în cărțile de versuri și o perspectivă neutrozofică în ceea ce privește concepția despre iubire, generatoare de armonie.

Camil Petrescu este omul care „a văzut idei”, prin care asistăm la o sensibilitate născută din accidentul ideii: „Sunt printre cei/ cu ochii halucinați și arși înăuntru/ pentru că am văzut idei” (Ideea). La început, poetului ego-creativ i se dezvăluie idei, apoi acestea evoluează în fantasme, trecând de la absolut la relativ. Pe axa ideal-adevăr, ideile sunt văzute „în imagini” în poezii și devin „poziții” în proză, prin personajele lor-exponenți. În prefața cărții „Versuri”, Camil Petrescu este preocupat de necesitatea ancorării ideilor în realitate, implorând astfel, înainte de a scăpa „dincolo de lucruri” pentru o clipă de real. Psihologia și poetica lui Camil Petrescu se conturează prin concepția scriitorului conform căreia punând ideile înaintea actului creator propriu-zis, le transpune în imagini făcându-le accesibile. Prin eul cu „ochi halucinați și arși înăuntru/ Cu suflet mare „(Ideea) se dezvăluie conținutul ideii și substanța ei”.

Versurile sunt sub semnul Ideei-creative, iar perspectiva unei morți iminente este vizibilă sub o abordare inovatoare. Astfel, primele creații în versuri apar în anul 1923 și poartă numele: *„Versurf”,* carte remarcată de Tudor Vianu: „Firea inspirației sale ni se pare făcută din febră și luciditate” (T. Vianu, 1920, p. 386). Din mărturisirea scriitorului, în ceea ce privește poeziile cuprinse în „Ciclul Morții”, aflăm că sursa de inspirație este experiența dobândită în timpul războiului: „Lucream la o masă de mesteacăn, cu picioarele în pământ, în fața căsuțelor din prima linie, ascunsă de un falț al câmpului, ca un bantam....La început, mai ales, erau rarele noastre cochilie... fundul văii, ridicând coroane de pământ scriam, mă întrerupeam și căutăm cu atenție norii albiți ai exploziilor, năuciți de ploaia de scoici, tot adună hârtiile,

le-am pus lângă celelalte, în buzunarul unei haine," (1857). Versurile sunt remarcate și de Eugen Lovinescu în „Critică", vol. VI, fiind apreciat pentru „realitatea tragică a războiului împreună cu mizeria marşurilor epuizante și a mlaștinii săpăturilor. Tabloul este prezentat în trăsături de un realism impresionant. Fiind un vizionar, Camil Petrescu a fixat momentele războiului în imagini, având o plasticitate care suferă cu obsesie (E. Lovinescu, p. 1912." se numește „Un vizionar."). Călinescu și în „Istoria literaturii române de la origini până în prezent", prin capacitatea sa de a cultiva „cu o mare virtuozitate, apocalipticul" (G. Călinescu, 1982, p. 665, de asemenea, fascinat de acest aspect, M. Gheorghe accentuează caracterul neobișnuit al versurilor, lipsite de eroism, de sală de eroism și de potențial de atac în „vestirea de eroism și de sală". convingere, coloana de marș închipuită ca turmă de vite (marcând-n . n.), aptitudinea poetului pentru grandoare, colosală" (M. Gheorghe, 1978, p. 43); această aptitudine subliniază ceea ce Petrescu numea: „anticalofilismul recunoscut în atitudinea de atașament artistic al „urâțeniei", prin varietatea durerii (A. Petrescu, 1972, p. 59). Întreprinderea critică are în vedere poeziile „Patrula", „Cadavrul", „Drumul morții", unde apare: „în afară de formele severe, precise și reci, o anumită preferință evident intenționată pentru o „nefrumusețe" împinsă până la naturalismul lingvistic". Fiind conștient de finalitatea estetică, Camil Petrescu face apel la impuritatea în artă, ceea ce i-a permis să păstreze îndrăzneala ideală și să reproducă prezentul cu onestitate prin „realitățile deloc „poetice" ale războiului, să vorbească despre „gume", „bule", „căini", „viermi", „haș" etc., să marcheze condiția umană cu luciditate, anticipare și figurare. Petrescu, 1972, p. 60).

În " *Opera lui Camil Petrescu", p. 47,* A. Petrescu spune despre ciclul de șapte poezii „Un luminiș pentru Kiksikém" conturează într-o tonalitate caldă un fundal interior care ne amintește de „atmosfera budoirurilor de dragoste, sub lumina abajururilor din lirica unei Geraldii", în care doamna dragoste-copil este înconjurată de afecțiune, iar cuplul în perspectivă cerebrală este închipuită de afecțiune, iar cuplul în perspectivă micuțului. amuzată de spectacolul inocenței feminine":

„Miniatura de fildeș a crescut
Și îndurerat.
Nu știi ce să faci,
Furios pe mine.

Râs?
Plângi?
Dar ochii tăi strălucesc
Parcă sunt pline de picături de rouă Pentru că le faci pe amândouă, Nespus de frumoase, Ca un fulger de lumină se culcă Pe nasul unui copil supărat. Dar citesc continuu și păstrez oțelul ....
Și tu plângi din ce în ce mai mult, Pentru că nu vreau să te supun Dar e de ajuns, mai târziu
Să zâmbesc
Căutând în altă parte
(Întotdeauna aplecat, ținând un ochi pe carte)
Strângându-mă cu înverșunare de haină
Și acum râzând cu ranchiună
Pentru că te-am împăcat” (Cartea, p. 86).

Ciclul de poezii „Transcedentalia” (1931) cuprinde creații care disting prin marile expansiuni ale filosofiei, poezii al căror spirit se regăsește în „Ideea” din „Ciclul Morții”. Prin cunoaştere, fiinţa umană devine un iniţiat al revelaţiei intuitive, un subiect, pur cunoscător al realităţii, prin intermediul cuvântului scris care este:

„Numai gândire, păstrată pentru totdeauna
Și închis sub formule și chei:
Dar eu
Am văzut idei

Prima data, brusc, fara sa stiu,
Dincolo de lucrurile pe care le-am văzut ideea,
După cum vedeți, pe măsură ce norii grei se taie
Și negru
Zigzagul argintiu al fulgerului viu,

Și de atunci
- Neliniștit de distanța dulce și adâncă
După toate moralitățile, cheile-
Ca un om bolnav cu ochii călăreți spre lună
Pe care norul încă îl ascunde,
Fără durere, fără bucurie,
Caut idei, în natură, peste tot” (Ideea, p. 6).

În opinia lui Aurel Petrescu, Camil Petrescu este adeptul

cunoașterii prin revelație, considerându-se adversarul esteticii lui Paul Valery și, în același timp, parafrazând cu originalitate, în domeniul poetic, filosofia husserliană: Capturarea mesajului lumii ideilor este posibilă într-un moment de iluminare bruscă care îi permite accesul subit la esențe, care îi permite, brusc, accesul la esențe. echivalând cu un mesaj de dincolo de lumea fenomenală, conține în sine posibilitatea cunoașterii esențelor Adept al lui Volkelt, care subordonează munca intelectuală inspirației, Camil Petrescu se așează, în mod absolut, la antipolul esteticii fără „elevarea vitală" a lui Paul, dezvăluind frumusețea, coborând metaforic, din ținuturile nordice și ale velurilor nordice. sub apă spre o conștiință încântată, capabilă să se autodefinite în genul lui Goethe și Wagner, ca un suflet capabil să vadă idei". În acest sens, poetul susține, la nivel declarativ, ca făcând parte „din cei/ cu ochii halucinați și arzând înăuntru/ cu sufletul mărit/ pentru că am văzut idei" [...]. De asemenea, el observă această apartenență: „combinație armonică între „optic" și „scris" cerebral și creație, prin implicațiile lui Kant sau Hegel sau rezonând în filozofia vitală, și mai ales ca o demonstrație a husserlianismului, farmecul poemului „Ideea" este de a fi rămas o creație prin excelență lirică, cu o excelență lirică, de enthnoas, reflexo-elevatoare. inteligență" [...]. În ceea ce privește cartea „Transcedentalia", criticul G. Călinescu este impresionat, nu doar de meditația filosofică cu substratul ei, ci și de modul său de a expune unele chestiuni de cunoaștere, iar Perpesicius distinge ecouri eminesciene „între poezia „Iubire": „dragoste mirare/ arc de stele, săritură în spațiu, fără suport de stele/ salturi de muritor, în spatiu. suflet laș" și finalul poeziei „Venere și Madonă": „Cad-ți sufletul cu fruntea pe piept/ Întoarce-te cu piciorul stâng "Lângă femeia cu zâmbetul ei albastru. / Narcis involuent/ Răspunde-i cu un zâmbet fin, transcris" sau afinități în concepții între poemul glaciar „Luceafărul" și poemul lui Camil Petrescu: „Cocorul": „Se vede gol mare/ Pași de vulpe îmi taie drum/ Cercuri mari fără pauză/ Ridică din haosul alb". La fel ca împreună cu Hyperion să dorească o plasare în constelațiile pietroase ale eternității: „dă-mi liniște și odihnă/ dă-mi mormântul soarelui în pace". Observând efortul de intelectualizare al poetului, criticul B. Elvin observă efortul poetului de spiritualizare a emoției, în lucrarea sa „Camil Petrescu": „Emoția a fost purificată, nu numai prin ceea ce avea ea obscur și visceral [...], ci și prin vibrația lui proprie vieții și pe care rareori reușește să o furnizeze incandescența inteligenței, p.1962 Elvin, p.1962).

Poeziile „Din versurile lui Ladima” au apărut cu precădere în „Patul lui Procust” și continuă viziunea poetică din ciclul „Transcedentalia”. Aici se resimt influențe barbiene, chiar și în poezia „Patul lui Procust”: „Triunghiul tău aliniază albatroșii/ Și mlaștina cu viermii lui roșii doarme/ Dar cum, amăgirea fără frumusețe valentă/ Când ochiul meu, până la cer e atât de alert?”. Într-o manieră originală care păstrează ecourile expresioniste, sunt prezentate în stilul romantic niște teme precum genele, sunt prezentate în stilul romantic. poezia ”În ceasul dintâi” și dispariția abordată în poeziile „Final” și „Sinucidere”.

Camil Petrescu în articolul: „Poezia pură” din „Teze și antiteze” subliniază viziunea sa poetică care diferă de viziunea lui Paul Valery și a lui Mallarmé supus ermeticului. Iată ce spune el în acest sens: „Nu pot gusta o poezie aparent dificilă, [...] dificultatea trebuie să aparțină conținutului, nu formei copilăresc complicată, pentru că poemul trebuie să aibă și un conținut, să nu fie o formă goală, chiar dacă este formă pură....Originalitatea, cât de mult este, provine din acest conținut. Nu poți fi original pictând pentru totdeauna un măr, vag depinde de o farfurie [...]. inefabil, imaterial, greu de pătruns, dar trebuie întotdeauna exprimat adecvat” (C. Petrescu, *Teze și antiteze,* p. 228). Camil Petrescu este original și în ceea ce privește concepția față de iubire. Definită în DEX ca fiind „un sentiment de dragoste pentru o persoană care are sexul opus; sentiment de afecțiune, apreciere pentru cineva sau ceva”, iubirea este cea care imprimă un sentiment existenței umane (Breban, 1980, p. 283). Referindu-se la iubire, Camil Petrescu se potrivește pe fraza: Totul sau nimic!

Romanele lui Camil Petrescu se disting prin ideea de dragoste care nu se concentrează pe dragostea pentru o femeie. Astfel, pentru Stefan Gheorghidiu, iubirea este axa sufleteasca care ii caracterizeaza existenta si chiar in cel mai dificil moment al suferintelor primite de razboi. În prima parte a romanului „Ultima noapte de dragoste, prima noapte de război”, remarcăm o încercare de iubire împărtășită, nu posesivă, ci pasională, aflată într-un proces evolutiv și transformator. Separând iubirea vizibilă, mărturisită, de cea egoistă, autorul simpatizează cu ultima care implică singularitate. Prima parte a romanului se bazează pe analiza lucidă a relației conjugale Ela-Ștefan Gheorghidiu, din perspectiva degradării progresive, reflectată în conștiința lui Gheorghidiu, care își examinează partenerul și pe sine într-un mare efort de autocunoaștere .

În acest sens, M. Popa subliniază: „Pe scurt, romanul este

povestea unei iubiri, situată sub semnul geloziei și care se încheie în timpul experienței trăite de narator în împrejurările Primului Război Mondial. Cuplul conjugal format din Ștefan Gheorghidiu și Ela este la început una dintre iubirile tipice pentru bieții studenți din acea vreme neașteptat un personaj în două unchi. în lumea clasei de mijloc, modernă și opulentă, necunoscută de atunci, pentru acest cuplu, lumea nouă constituie experimentul de foc al omogenității și unitatea inițială se dovedește a fi temporară Scrisă din perspectiva omului care actualizează un episod existențial rememorându-l, povestea nu este doar o încercare de salvare și restabilire a iubirii, care se dovedește și o încercare de a fi și de a fi personală a omului. nu sunt de acord cu lumea întreagă" (M. Popa, 1972, p. 156-157). Această poziționare a personajului este o antineutrozofie deoarece exclude echilibrul sufletesc, care este generator de seninătate, de armonie, specific teoriei neutrosfice a lui Florentin Smaranadache.

2. Camil Petrescu - Sub semnul Iubirii

Dragostea - cea mai importantă valoare pentru întregul gen uman. Este stâlpul pe care se sprijină întreaga dimensiune umană, detaliul spiritual care reajustează totul.

În primul său roman „Ultima noapte de dragoste, prima noapte de război" sunt centrate-gânduri individualizate în jurul „dreptul iubirii". Pentru Ștefan Gheorghidiu, personajul principal din „Ultima noapte de dragoste, prima noapte de război", dragostea cunoaște mai multe dimensiuni: un proces de autosugestie, milă, obligație, pentru că o face fericită, din necesitate, dependență. Ne remarcam, din acest sens:

- „Ar fi corect să arătăm că [...] nu numai romanele, ci toate piesele, așa-zise-bulevardiene, foarte exclusiviste la acea vreme, nu revendicau altceva decât „dreptul la iubire". În acest sens, erau noi și revoluționare, spre deosebire de piesele care proclamau în drepturi prăfuite: „Omoară-o!". Pe toate scenele din lume a jucat mai ales un tânăr francez, ale cărui „eroine" poetice, elocvente, cu părul plin de aer și umerii goi, pe un fundal și muzică de lux, își căutau „fericirea", trecând peste toate, târându-se în pasiune. Femeile plângeau în toate capitolele, simpatizate de disensiunile bărbaților din piesă.incapabile să simtă frumusețea sublimă a iubirii" (p. 19).
- O mare dragoste este mai degrabă un proces de autosugestie. Avem nevoie de timp și complicitate pentru formarea ei. De cele mai multe ori este greu să te obișnuiești, la început îți place femeia și mai

târziu nu poți trăi fără ea. Mai întâi iubești din milă, obligație, afecțiune și o iubești pentru că știi că asta o face fericită. Îți repeți că nu e loial să o jignești și înșeli atâta încredere. Apoi, te obișnuiești cu zâmbetul și vocea ei, pe măsură ce te obișnuiești cu un peisaj. Și pas cu pas ai nevoie de prezența ei zilnică. Sufoci în tine mugurii oricăror alte prietenii sau iubiri. Îți faci toate planurile de viitor în funcție de nevoile și preferințele ei [.]. Orice iubire este ca un monodeism, voluntar la început, patologic mai târziu” (p. 26).

- „..când după dificultăți materiale și umilințe uneori reușeai să-i faci o surpriză pentru a o uimi. Ei bine, într-o zi vine această femeie și îți spune că toate astea trebuie să se termine până mâine la 11.35, când pleacă la gară [.]. Dar, totuși, această femeie crede că, din această simbioză sentimentală, care este dragostea, ea poate să-și ia înapoi doar partea, fără să aducă, cu adevărat, restul. despre o mare iubire, dacă unul dintre îndrăgostiți încearcă imposibilul, rezultatul este același [...] Ar trebui să se știe că iubirea are propriile riscuri Că cei care se iubesc pe ei înșiși au dreptul la viață și la moarte” (p. 28).
- „.. O iubire de doi ani nu mi se pare un impediment pentru o femeie, care, atunci când se îndrăgostește din nou, este gata să facă toate săriturile și imprudența. Desigur, trebuie să fii printre acei oameni care cred în noblețea feminității, în general, printre cei care au nevoie să adore cu adevărat femeia, printre cei care au jucat tot ce e pe cartea ei (p. 56).
- „.Mi-am impus să suport totul până să fiu singur cu ea, să am un ultim cuvânt [.] forțându-mi simțul, voi avea cumva puterea de a îndura totul, fără să rup vreun organ din mine, care să nu se mai vindece. Speram [.] că voi reuși să-mi aduc acasă iubirea, cu simple cicatrici ca variola pe obraji” (p. 64).
- ".celălalt era gelos și suferea. O simțeam ca pe o jucărie în mână. Aș putea să o umilesc, să o fac să sufere mai mult, dar pentru ce folos? [.] Am vrut să-i spun: uite ce ai făcut din dragostea noastră, din trecutul nostru sărman. Este acesta idealul tău de iubire, de asasinat continuu?" (pag. 79).

Dintre pașii care definesc dragostea în „Jocul ielelor”, amintim: fără de păcat, necondiționat, transformare, fericire și perenă:

- „Dragostea noastră se va hrăni din greșeli și dureri, precum focul se hrănește din tot ce iese în drum. Dar dragostea noastră nu va fi

văzută, precum focul însuși nu este lemnul putred pe care îl arde... drumul... Dar dragostea noastră nu se va vedea, precum focul însuși nu este lemnul putred pe care îl arde”.

- „O iubire adevărată înseamnă să nu poți crede contrariul”.
- „O iubire care nu este eternă, este nimic, iubirea este totul sau nimic”.
- „Doi oameni care se iubesc nu mai sunt oameni”.
- "Fără certitudine nu există adevăr și nu există frumusețe în lume. Fericirea care nu durează nu este fericire, este un drog abject".
- „Am respirat adânc sufletul tânăr al zorilor și am înțeles că totul este efemer în dragoste. că o nouă viață mă cheamă.o altă viață”.
- „O fericire, despre care nu poți crede că durează, nu este fericire și, fără certitudine, nu poate fi în lume adevăr, nici frumusețe”.

(după MG Păun, 2014, p. 63).

Camil Petrescu este mereu în căutarea unei mari iubiri care se supun riscului transformării, schimbării sau singurătății, fie că este automată sau solidară, trecând printr-un proces complicat, accesibil unui mod de gândire superior. Această iubire este nepotrivită realității, care re-creează printr-o funcție generatoare de iluzii și depinde de altitudine. Interesantă este discuția din sala de mese despre iubire și dreptul la iubire, prilej de a prezenta diversitatea. De aceea, sunt de remarcat afirmațiile:

- căpitanul Dinu: „Domnule, soția trebuie să fie soție și acasă trebuie să fie acasă? Dacă vrea să facă altceva, să nu se căsătorească”.
- căpitanul Corabu: "Dragostea este frumoasă mai ales că nu cunoaște nicio povară. Este sinceră. Nu mă poți impune să iubesc cu pretenție".
- căpitanul Flororiu: „Dreptul la iubire este sfințit, domnule. Ar trebui să fie permis unei femei să-și caute fericirea”.
- Ștefan Gheorghidiu: „Cei care se iubesc au dreptul la viață și la moarte unul peste altul”.

Pentru a decoda gândirea lui Camil Petrescu și a descifra concepția sa despre iubire așa cum este dezvăluită în romanul: „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, am realizat un scurt

interviu imaginativ, cu întrebări deschise despre experiența și imaginația tânărului cititor (YR):

A.: -"Știi ce este dragostea adevărată?"

YR: - „Da".

A.: -"Ai iubit vreodata?"

YR: - „Da".

A.: -"Ai cunoscut toate fazele unei relatii de dragoste?"

YR: -"Da, din înflorire, împlinire, concordanță a afecțiunii cu spiritul, a decăderii".

A.: -„Care este concepția despre dragoste pentru Stefan Gheorghe?"

YR: -Concepția lui Stefan Gheorghidiu despre iubire poate fi desprinsă din fragment: „O femeie îți dă sufletul, apoi îl ia înapoi intact. Și de ce nu? Are dreptul să ia înapoi exact cât a dăruit... O mare iubire este mai degrabă un proces de autosugestie. Pentru formarea ei este nevoie de timp și de complicitate. De cele mai multe ori, femeia la început nu te mai obișnuiești cu greu, fără să te obișnuiești. Live realizări, ca să-i poți avea zâmbetul Psihologia arată că stările sufletești repetate au o tendință de stabilitate și păstrate cu voință, duc la o adevărată nevroză. Orice fel de iubire este ca un monodeism, voluntar la început, patologic după aceea" (C. Petrescu, Ultima noapte de dragoste, prima noapte de război).

A.: -"Ce ne poți spune despre acest tip de iubire?"

YR: -"Cred că dragostea la care se referă Camil Petrescu este una absolută".

A.: -"Este Ștefan Gheorghidiu îndrăgostit de soția lui?"

YR: - „Da".

A.: -"Atunci, cum îi putem explica comportamentul?"

YR: -"Comportamentul personajului principal este explicabil prin observarea începutului și sfârșitului romanului, pentru că în ambele cazuri, Gheorghidiu se află într-o stare de incertitudine:

- „Am fost căsătorit de doi ani cu o colegă de la Universitate și bănuiam că mă înșela."
- "Și totuși, următoarea întrebare îmi trece prin minte ca un nor... și dacă nu este adevărat că ea mă înșală? Dacă aș accepta din nou o serie greșită de asocieri?"

Această incertitudine provoacă îngrijorări și oferă o perspectivă neutrosfică asupra existenței intelectualului într-o societate

devalorizată, incapabil să-l accepte și să-l înțeleagă. Și dacă ne gândim la alte creații în proză realizate de el, predomină și aceeași emoție negativă, aceeași neliniște manifestată față de. Dacă ne gândim la alte creații de proză scrise de el, domină aceeași emoție negativă, aceeași neliniște, manifestată în conștiința tuturor personajelor, cărora scriitorul împrumută măști ale propriului eu, emanând, astfel, fascicule principale în ceea ce privește dreptatea, ingeniozitatea creatoare, libertatea, pacea și iubirea.

A.: -"Este bine să iubești" De ce?"

YR: -"Ființa umană este capabilă să ofere iubire și să fie iubită. Dragostea adevărată exclude gelozia. Conform concepției creștine, iubirea trebuie să fie răbdătoare, bazată pe încredere, înțelegere, susținere a persoanei iubite, să nu gândească niciodată rău, dragostea adevărată îl pune pe celălalt mai presus de sine. Prin iubire cel care iubește devine valoros, în egală măsură pentru persoana iubită".

A.: -"Ce frapează cel mai mult la acest cuplu?

YR: -"După părerea mea, ceea ce definește cel mai mult existența, în interiorul cuplului, este felul de a fi al lui Ștefan Gheorghidiu care este determinat de comportamentul Elei, vizibil în întreg romanul. De altfel, Camil Petrescu afirmă în „Patul lui Procust" că: „Femeile care definesc destinul unui bărbat, cele adevărate, sunt doar câteva" (p. 330).

Dragostea, ca normă care armonizează relațiile de cuplu, este „privită din perspectiva absolutului prin care sentimentul iubirii față de femeie își revendică originea la nivel mental: „Acea femeie a fost studiată ca o femeie fără slăbiciuni", spune Pietro Gralla în „Act Venetian", pentru că „mintea noastră trebuie să ne dicteze ceea ce trebuie iubit" (C. Petrescu, p. 19298, p. 19297). personajul-exponent al realității din „Act Venetian" îi dezvăluie lui Gralla „Filosofia iubirii sale": „De ce amesteci inteligența în acest joc amăgitor al iubirii? Dragostea este vrăjitorie și beție" (C. Petrescu, 1997, p. 202). Această filozofie, a instinctelor, antagonizează filozofia fixă, teoretică și spirituală a acesteia" (MG Păun, 2014).

Spre iubire, ca proces de conștiință, remarcăm remarca lui Gheorghidiu din romanul „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război", definită cu claritate: „În parte din conștiință, totul este bestialitate" (C. Petrescu, 1979, p. 59). Acest nou context existențial este consecința compromiterii ideii față de interesul imediat și egoist al contemporanului care „eclipsează orice alte preocupări ale conștiinței"

(C. Petrescu, 1979, p. 61). "Simțindu-se înșelat de dragostea Elei, Gheorghidiu renunță la ea și la tot „trecutul", impregnat de idei" (MG Păun, 2014).

3. Concluzie

În lucrările sale, Camil Petrescu, imortalizează societatea românească prin personajele și propriul sistem de valori la care se referă. O societate umană este valoroasă atunci când bărbații din interiorul ei au un sistem de valori, bazat pe adevăr, iubire, moderație și armonie. În operele lui Camil Petrescu, „un suflet mare", bântuit de idei, apar eroi stigmatizați și neînțeleși de alții, ci posesorii unor idealuri puse în aplicare de scriitor, valori care reprezentau credința lui existențială. Dar, poezia sa, halucinantă, concretă în „Ciclul Morții" (condiția îngrijorată, prezentă aici se regăsește în partea a doua a cărții „Ultima noapte de dragoste, prima noapte de război"), abruptă și având o mare concentrare a ideii în „Transcedentalia", depășind prin puritatea jocului erotic din „Un luminis pentru Kicsikém", prin sensul căminential, este plin de „reminentism". erotica: „de bunăvoie prozaică, plină de farmecul jiggery-pokery-ului femeii, oglinda, rafturile haotice" cum observă Nicolae Manolescu în „Arca lui Noe".

References:

1. Arhip, C., & Arhip, O. (2012). Romanele lui Camil Petrescu - aplicații narative și stilistice. *Annales Universitatis Apulensis. Series Philologica,* (13/1), 7-36.
2. Arhip, C., & Arhip, O. (2014). Dissemination of the Archetypal Field of Don Quixote in Camil Petrescu's Work. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* (10), 78-83.
3. Balașa, A. (2005). *Camil Petrescu și paradoxurile actului creator.* Scrisul Românesc.
4. Breban, V. (1980). *Dicționar al Limbii Române contemporane.* București: Editura științifică și enciclopedică.
5. Călinescu, G. (1982). *Istoria literaturii române de la origini până în prezent,* Ediția a II-a revizuită și adăugită, ediție prefațată de Alexandru Piru. București: Editura Minerva.
6. Cicort, C. (2007). *Camil Petrescu, dramaturgul: Camil Petrescu și arta actorului.* Universitaria.
7. Elvin, B. (1962). *Camil Petrescu.* București: Editura pentru

literatură.
8. Gheorghe, M. (1978). *Opera lui Camil Petrescu în conștiința criticii literare,* în *Predarea limbii și literaturii române,* Vol. 5. București: Biblioteca Centrală Pedagogică.
9. Horodincă, G. (1970). *Structuri libere.* București: Editura Mihai Eminescu.
10. Lovinescu, E. (1921). *Critice.* Vol. 6, ''Ancora”. București: Editura Alcalay și Calafațeanu.
11. Mangra, M. G., Cotoc, E. A., & Traistaru, A. (2013). Sustainable Economic Development Through Environmental Management Systems Implementation. *Journal of Studies in Social Sciences, 6*(1).
12. Manolescu, N. (1981). *Arca lui Noe.* Vol. II. București: Editura Minerva.
13. Manolescu, N. (2008). *Istoria critică a literaturii române: 5 secole de literatură.* Ed. Paralela 45.
14. Martin, M. (2013). *Dicțiunea ideilor.* MintRight Inc.
15. Mușina, A. (2006). Poezia actuală și publicul ei. *Revista Literară Vatra,* (03), 21-22.
16. Mușina, A. (2009). Eine junge Literatur. *Rumanien und Europa: Transversale*, *4*, 177.
17. Negoițescu, I. (2002). *Istoria literaturii române: 1800-1945*. Editura Dacia.
18. Nicolescu, A. (2014). The role of decentralization in the Romanian public administration system: analysis, theory and models. *Revista de Științe Politice. Revue des Sciences Politiques,* 34.
19. Paleologu, Al. (1970). *Romanele lui Camil Petrescu* în *Spiritul și litera.* București: Editura Eminescu.
20. Pârvulescu, I. (2001). Enigma lui Camil Petrescu. *România literară,* (02), 07.
21. Păun, M. G. (2014). *Camil Petrescu-colaje identitare.* Craiova: Editura Sitech.
22. Perpesicius (1972). *Transcendentala, șapte poeme* în *Opere.* Vol. 5. București: Minerva.
23. Petrescu, A. (1972). *Opera lui Camil Petrescu*, București: Editura didactică și pedagocică.
24. Petrescu, C. (1971). *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război. Roman în 2 tomuri,* în *Opere.* Vol. 4. București:

Editura Minerva.
25. Petrescu, C. (1979). *Jocul Ielelor*. Tabel cronologic, prefață și note de Elena-Zaharia Filipaș. București: Editura 100+1.
26. Petrescu, C. (1982). *Patul lui Procust*. București: Editura Minerva.
27. Petrescu, C. (1983). *Act Venetian, Danton*. București: Editura Minerva.
28. Petrescu, C. (1935). *Opera lui Camil Ptrescu* în *Teze si antiteze*. București: Cultura natională, f. a.
29. Petrescu, C. (1957). *Postfață* în *Versuri*. București: Editura pentru literatură și artă.
30. Petrescu, L. (2000). *Poetica personajului în opera lui Camil Petrescu*. Junimea.
31. Popa, M. (1972). *CamilPetrescu*. București: Editura Albatros.
32. Protopopescu, Al. (2000). *Romanul psihologic românesc*. Pitești: Editura Paralela 45.
33. Sandu, A. (2009). *Tehnici afirmativ-apreciative. O sociopedagogie a succesului*. Lumen.
34. Smarandache, F., & Vladutescu, S. (2014). Towards a Practical Communication Intervention. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (46), 243-254.
35. Ștefan Vlăduțescu & Florentin Smarandache (2014). Five Computational Actions in Information Processing. *Social Sciences and Education Research Review,* 2.
36. Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Nicolescu, A. (2014). *Disinformation as an intentional and legal failure of communication.* Current Communication Difficulties, 9.
37. Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Teodorescu, M. *Communication of uncertainties in Neutrosophy*. Topical Communication Uncertainties, 9.
38. Ștefan Vlăduțescu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 10 (2014) 100-106.
39. Ștefănescu, A. (2002). Ioan Alexandru. *România literară,* (09), 10-11.
40. Țenescu, A. (2009). *Comunicare, sens, discurs*. Craiova: Editura Universitaria.

41. Terian, A. (2014). Faces of modernity in romanian literature: a conceptual analysis. *Alea: EstudosNeolatinos, 16*(1), 15-34.
42. Vianu, T. (1920). *Un scriitor nou* în *Sburătorul,* nr 25, 30 octombrie.
43. Vlăduțescu, Ș. (2014). Actants of manipulative communication. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* (29), 41-47.
44. Ștefan Vlăduțescu (2014). Imposing the communication situation through language. *Analele Universității din Craiova. Seria Științe Filologice. Lingvistică,* (1-2), 336-343.
45. Ștefan Vlăduțescu, Florentin Smarandache (2014). *Communication codes: verbal code and nonverbal codes.* In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.
46. Xenia Negrea (2014). Libertate de opinie, libertate de pamflet și „prezumția de creativitate”. In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.
47. Elena Rodica Opran (2014). Titlul de presă și ansamblul redacțional. Paratextul jurnalistic. In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.
48. Claudiu Marian Bunăiașu (2014). *Dezvoltarea competențelor de relaționare și comunicare didactică, în cazul viitorilor profesori pentru învățământul primar și preșcolar.* In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.
49. Alexandru Constantin Strungă (2014). *Optimization of students' professional practicum and eInternship.* In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.
50. Vlăduțescu, Ș. (2013). A Completion to the Traditions Matrix- Standard-RT Craig, Induced by the Transformation of Communication-as-a-Field Membrane in Communication-as-a-Universe Membrane. *American International Journal of Contemporary Research, 3*(10).
51. Vlăduțescu, Ș. (2013). The communication membranes. *European Scientific Journal, 9,* 32.

Chapter 10. Theory and practical of the paradoxist aesthetics

Ștefan Vlăduțescu1, Dan Valeriu Voinea2, Elena Rodica Opran3
[1]University of Craiova, 13 A. I. Cuza Street, 200585, Craiova
[2]University of Craiova, 13 A. I.Cuza Street, 200585, Craiova
[3] Universitatea din Craiova, str. A. I. Cuza 13, 200585, Craiova

Pe linia paradoxismului , mişcare literară care a fondat

Cu aproape 30 de ani în urmă, profesorul la Universitatea New Mexico (SUA) Florentin Smadandache a acreditat în 2004 un tip de scriere sincretică pe care l-a numit „fotojuornal instantaneu". Recent a publicat „Extenics. Foto-revista instantanee în Canton" (Oradea, CJCPCT, 2012). Este o carte care dovedește un mod complex de a face literatură. După cum se știe, dialogurile lui Platon au întâlnit la început o funcție literară. Mai târziu, au devenit modele filozofice. Pe măsură ce au întâlnit literatura și filosofia sincretică: era filozofia cu mijloace literare. La Friedrich Nietzsche întâlnim un sincretism invers: interpretează literatură cu un instrument filozofic. Spre deosebire de Platon, care a rămas filozof, Friedrich Nietzsche face parte din două istorii: istoria literaturii și istoria filosofiei. Un sincretism specific se găsește la Jacques Derrida: ca Platon, ea face filozofie cu mijloace literare, dar el o face cu siguranță ca filozofie. Ea extinde filosofia pe domeniul literaturii.

În „instantaneu fotojuornal" fac o întâlnire sincretică arta literelor și fotografia. Deși imaginea înseamnă uneori ca o mie de cuvinte, este instantaneu, este perisabilă. Imaginea nu are memorie, este pur prezent, șocantă, directă. Discursul imagine este unul fără cod. Mesajul fotografic, după cum arată Roland Barthes, nu are cod: nimeni nu ne învață să citim o fotografie. Limbajul devine artă. Fotografia fie este realizată ca artă, fie nu este, este pur și simplu artă: fotografia nu permite recuperare, remediere. Este ilustrativ pentru rapiditatea fluxului de timp. Unele fotografii sunt adevărate meditații. Fără a folosi cuvintele, vorbirea lor este greu descifrabilă reflexiv.

Instantly photojournal este o specie foto-narativă în care epicul se îmbină cu instantaneul fotografiei. Este un mod de viață în literatură și de a face literatură din trăire. Acest tip de abordare literară reprezintă o contribuție paradoxală importantă la sincretismul artelor.

Pentru Smarandache fotojurnalul instantaneu este un mod de viață, este o formulă existențială. Fotojurnalul face parte din viață și, în același timp, face parte din literatură: el scrie în același timp cu evenimentele povestite. Ceea ce este în plus, este reflecția, meditația, amintirea. „Extenics. Instantaneous Photojurnal in Canton" (2012) relatează în dublu registru călătoria intelectuală a profesorului Florentin Smarandache în China și o scurtă vizită în Singapore.

Ambele evenimente au suport intelectual. Omul de știință Florentin Smarandache este invitat de Institutul de Cercetare de Inginerie de Extensie a Universității Tehnologice Guangdong, Guangzhou, China, pentru o perioadă de trei luni, în vederea dezvoltării Extenics. Extenics este o știință avansată care se ocupă de rezolvarea problemelor contradictorii din diferite domenii. Gândirea extenică este situată între „Setul brut", „Setul Fuzzy" și „Setul Neutrozofic" (cercetare importantă a lui Florentin Smarandache). A fost fondată în 1983 de Cai Wen, director onorific al Institutului de Cercetare de Inginerie de Extensiune Universitatea de Tehnologie Guangdong, Guangzhou. Discursul aduce în instanța comunicativă elemente de experiență intelectuală și experiență emoțională. Florentin Smarandache se întâlnește și colaborează la diferite niveluri cu: Cai Wen, Li Weihua, Yang Chunyan, Zhiming Li, Zhen Su Quing și alții. Printre colaboratorii săi români se menționează profesorul Tudor Păroiu și elevul excepțional Victor Vlădăreanu.

Excepțională din punct de vedere emoțional este legătura sa cu Bălceștiul natal (România). Trebuie menționate două conversații cu mama lui: „Mama la telefon: - Vezi că ești singură pe lume.../- Uită, mă descurc!", „Mama și la vârsta asta mă consideră copil! Ea îmi spune la telefon: Fii cuminte!". Jurnalul prinde și o amintire despre prietenii din Bălcești: Vasile Oprea (Vaslică a lu' Tirina), Mărin Covrig (sursă mate) și Gheorghe Lupu (vecin Bălcești). Amintirea serilor de dans având-u-i ca cântăreți trezește un sentiment: „Ce vremuri! Eram băieți!"

Tururile prin Guangzhou și Singapore păstrează aspecte culturale care sunt dezvăluite de fotografii dovedite.

Literatura paradoxistă constituie o „neutralitate": ea conține ceea

ce Florentin Smarandache a numit „idei neutre” (F. Smarandache, „The Neutrosophic Research Method in Scientific and Humanistic Fields”, în F. Smarandache, „Multispace and Multistructural”, vol 4, 2010, p. 410). Această „Neutralitate” este situată între „A” generic pozitiv în studiile sale revoluționare despre „plus” despre „numerele Smarandache” sau „geometria non-euclidiană Smarandache” și „non-A” generic negativ din studiile revoluționare despre „minus” ca „ipoteza Smarandache a vitezelor superluminale” sau „unparticulul cel mai recent” (20).

Cartea este o încântare și ca abordare Extenics, și din punct de vedere al experiențelor estetice. Scris concis și concentrat, este un model pentru modul în care literatura merge împreună cu viața. Stilul este unul plăcut și plăcut. La nivel global: o carte minunată!

2. Profesorul Florentin Smarandache este fondatorul mișcării paradoxiste estetice, prima mișcare cu fundamente logico-științifice pronunțate. Cu toate acestea, paradoxismul se numără printre foarte puținele direcții estetice impuse în ultimii 20 de ani. De către adepții săi, mișcarea gândirii paradoxiste aprinde luminile pe toate continentele.

Florentin Smarandache nu este doar primul și cel mai mult teoretician important al mișcării, dar și unul dintre cei care ilustrează-l cu succes. În paradoxism este înscrisă și recent cartea sa, „Pura vida (instantaneu fotojurnal)” (Craiova, Editura Sitech, 2012). Volumul este paradoxist și inovator în mai multe privințe. Înțelegând că „nimeni nu are timp”, că „oamenii nu mai citesc” și că „vreau totul deja citit, autocomentat, auto-rezolvat”, autorul își construiește opera apelând la coduri complexe de comunicare. În principal sunt imaginile: „suprafața imaginilor se întinde aproape jumătate sau mai mult din întregul volum”. Codul scriptural ocupă locul doi. Registrul de scripting al cărții este alcătuit din „fraze scurte și simple, fără multe cuvinte”. Principiul de structurare este adaptat lumii în care „timpul trece repede”. Redactarea și construcția sunt instantanee. Ele corespund vitezei, volumului și impactului de semnificație al fotografiei. Scrierea scriptului încearcă să intre în cadența flash. Autorul scrie pe loc, „de primă mână”, „idei scurte ca blitz-uri, cu economie de cuvinte”. Scrisul este în mișcare: scrieți în camion, autobuz, în avion, în muzeu, chiar „mergând pe străzi printre tarabe”. El scrie tot timpul, așa cum găsește

consoarta lui Lilia.

O încercare primitoare, într-adevăr reușită, este să vă așezați după regula fotografiilor: instantaneu, odată cu evenimentul.

Originalitatea formală este dublată de noutatea conținutului. Volumul este un jurnal al existenței. Acoperă 21 de zile (19.12.2010 09.01.2011). Pe dimensiunea sa principală cartea este existența. Descifrată într-un plan superior, existența lui Smarandache poate fi comprimată simbolic într-o ecuație revelatoare: existență = viață științifică plus viață estetică, plus PURA VIDA. Florentin Smarandache este înainte de toate un om de știință. Viața lui are o componentă științifică, alta de estetică și o treime de „odihnă activă” – călătoria. „vida pura” sau „vida pură”, după cum ni se explică, „înseamnă viață pură în societățile hispanice”. Practica „vida pure” este o formă de recreere. Întărirea cărții „Pura Vida” este călătoria în trei dintre țările din America Centrală: Nicaragua, Costa Rica și Panama, șederea în fiecare țară este de 7 zile.

Deși concepută ca o ieșire din preocupările principale (estetică și știință), călătoria se transformă în parte într-o întoarcere la cele două tipuri de cunoaștere. În general vorbind, omul trebuie să se întâlnească în existența lui, oameni, locuri și pe sine. Dincolo de aceste cunoștințe aplicate există cunoștințe fundamentale care pornesc de la ele și le conferă o nouă dimensiune. Este vorba despre o cunoaștere științifică și cea estetică. În cazul de față, cunoștințele turistice se transformă în cunoștințe fundamentale. Postulatele nucleare sunt: „vizitarea și învățarea” (p. 66), călătoria și scrisul instantaneu.

În ceea ce privește călătorul de sine, este considerat „călător către infinit” și caută orizonturi nelimitate. Călătoria nu este doar o problemă de experiență interculturală și peisaj, ci o cunoaștere mai bună, mai rafinată a sinelui, o locație mai precisă în calea lumii. Situat în Costa Rica, călătorul în sine scrie: "Turiști din Mexic, Columbia, Canada, SUA, Anglia și... România. Când mă prezint că sunt din România, ghidul Filander spune că în 30 de ani în acest job, nu a avut nici un turist român! (...) Mă întreabă de unde știu spaniola? Eu zic că îi place cu româna, limba mea natală. S-a uitat la mine de origine slavă. Se uita la mine de origine slavă". Turismul înseamnă și amintire, reîmprospătare. Vizitarea unui muzeu din Nicaragua întoarce gândurile în trecut: „Printre armele vechi ale băștinașilor am văzut și... praștii! Cum ne jucăm noi, copiii, la Bălcești, și tragem de ei în corbi, sau ne jucăm

războiul dintre noi”. Vom spune că poți pleca de acasă pentru a călători în tine.

Călătoria aduce elemente de cunoștințe referitoare la istorie, geografie, demografie, tradiții culturale, zoologie, botanică. Ca pasionat de carte, diaristul nu pierde ocazia de a se informa despre cărți și autori din țările vizitate. În mod memorabil, în Panama dintre cele 15 cărți ale poetului și scriitorului AM Franco, el identifică una cu titlu paradoxist: „Povestiri și antipovești”.

Călătorul de sine este impregnat de cunoștințe. De asemenea, învață să vadă din perspectiva localnicilor. O experiență deosebită cu inducțiile la nivel intelectual este exercițiul de prezență în locuri cu climate diferite. Pe lângă amintirile culturale, cu background didactic, din Panama este adus în jurnal un eveniment aparte: snake bite mantaralla. Intrând în apa din plaja Playa Vera Cruz, diaristul este mușcat de șarpe și diarista a consemnat: "Până acum în viața mea, fusesem mușcat de țânțari și viespi. Aici sunt mușcat și de animale exotice din țările tropicale!".

Revizuit ca aspect practic, jurnalul este un ghid de excepție: în ceea ce privește traseele, costurile, locurile de văzut, cunoștințele de dobândit. În general, în linia paradoxismului, cartea lovește prin noutatea și conținutul formal. Rămâne ideea de a scrie instantaneu și „fără retușuri” (p. 101) și ideea de „vizitare și învățare”. În rest, lectura este plăcută, incitantă și revigorantă. Arată că, în timp ce suntem pe drum, trebuie să ne comportăm ca niște călători: călătorii către infinit.

3. Florentin Smarandache a acreditat un gen literar și sincretic paradoxist: fotojurnalul instant. Este un discurs literar hipertextual, jurnalistic cu elemente fotografice, jurnalistic, cultural și științific. Cumva, avem de-a face cu un jurnal însoțit de fotografii confirmatoare, revelatoare. Mișcarea ideilor este asigurată de observații proaspete și reflecții paradoxale, surprinzătoare și profunde. Mobilitatea și atenția la ceea ce este semnificativ sunt cele două caracteristici ale figurii spiritului creator care este vizibilă. În acest cadru se aliniază tipologic și recentul fotojurnal instantaneu al lui Florentin Smarandache: „În Un-West West” (Craiova, Editura Sitech, 2013). Jurnalul înregistrează călătorii în trecutul „Vestul Sălbatic”. Peste imaginea veche se suprapune noul profil al Occidentului modern, cultivat, civilizat, umanizat: un „Vest nesalbatic”.

Motivele călătoriei sunt diverse: călătorii în legătură cu care se ia decizia în ultimul moment, călătorii la conferințe sau participarea la ceremonia de decernare a premiilor. Punctul de plecare și întoarcere este întotdeauna la 2000 de metri deasupra nivelului mării. Cand este acasa in SUA, Florentin Smarandache este permanent la mare. Mai mult, oriunde s-ar afla profesorul de excepție Smarandache se află la mare, la altitudine. Orașul său este situat la 2000 de metri, Gallup, este centrul mondial al paradoxismului. Este locul virtual care rulează zilnic 6000-8000 de vizualizări pentru Smarandache.

Secțiunile cărții sunt scrise în registre diferite. Într-adevăr, fragmentele din aceeași secvență beneficiază de formulări în diverse registre. De la nuanțe poetice, lirice, vibrante, la relatări istorice, la evocarea unor oameni, personalități și personaje, la note și impresii melancolice până la dezbaterile de idei și teorii de marcată noutate și dificultate. Scrisul păstrează ritmul vieții. Zona acoperită este cea a statelor americane: New Mexico, Colorado și Arizona.

Formula jurnalului instantaneu este una care se încadrează în literatura de frontieră, împreună cu amintirile și scrisorile. Ceea ce mai presus de toate face din Smarandache un scriitor cu stilou de noutate nu sunt surprinzătoare impresii de călătorie, vii și de maxim realism. La acest nivel s-ar putea spune că jurnalele instant sunt propuneri de viață și rutare și pot fi retrăite, restaurate de oricine pe cont propriu. Nu impresiile prin transcrierea lor minuțioasă denotă scriitorul, ci notațiile vibrante reflecții asupra evenimentelor, întâmplărilor și mersului lumii.

Smarandache este un scriitor deghizat într-un reporter paradoxist. El reiese semnificații din peisaj și fapte. De fapt, Florentin Smarandache trăiește literar și paradoxist și exprimă literar și paradoxist. El este preocupat de noutate și de sensul a ceea ce s-a întâmplat sau este pe cale să se întâmple.

Motto-ul său de pornire este „everday to carry on something new" (F. Smarandache, 2013, p. 117), iar motto-ul său de analiză este „în fiecare seară făcându-mi evaluarea zilnică" (F. Smarandache, 2013, p. 79). Ceva nou poate fi gândit sau simțit. Pentru a vedea ceva nou trebuie să călătorești. Pentru a gândi ceva nou trebuie să se uite la mecanismele propriei gândiri și să identifice subiecte de interes, să le concepe sau să le traducă în sisteme de referință surprinzătoare.

Experiența și expertiza sunt cadrele minții și simțurilor. Un „experiment științific" în acest sens poate fi găsit în cele două intervenții

la Caltech, la o conferință de fizică. Participați la eveniment pentru că „aceste conferințe vă deschid orizonturile” (F. Smarandache, 2013, p. 33). Aici sunt prezentate două subiecte „neconvenționale”: „Legarea non-particulei și a non-materiei” (cu dr. Ervin Goldfain) și „Eliberarea quarcului în Cold Fusion” (cu Victor Christiano).

Aventurilor mentale le corespunde aventura simțului. Memorabil este trăirea fricii: „Să avem o porție de frică” (F. Smarandache, 2013, p.59). Călătoriile și călătoriile care i se par soției sale, doamna Lilia, ca fiind nesfârșite, sunt temeinic fundamentate intelectual: „întotdeauna ai ceva de văzut” (F. Smarandache, 2013, p. 82). Pe de altă parte, „călătoriile te ajută să ieși din tine, să-ți găsești armonia și liniștea” (F. Smarandache, 2013, p. 72). Un efort absolut fascinant se regăsește în călătorii și călătorii: „E ca și cum ar trebui să călătoresc... în infinit. (...) Călător ca vântul și gândul. Călător pentru totdeauna” (F. Smarandache, 2013, p. 83).

A treia secțiune a volumului include participarea cu succes a lui Smarandache la concursul de cărți din statul New Mexico. La sfârșitul anului 2012, pentru a doua oară consecutiv, profesorul Smarandache de la Universitatea New Mexico, a fost premiat de statele New Mexico și Arizona la categoria cărți de știință și matematică pentru anul 2012, pentru cartea scrisă împreună cu WB Vasantha Kandasamy, profesor la Institutul de Tehnologie din Chennai, India. Cartea pentru care au fost premiați este „DSm Super Vector Space of Refined Labels”, publicată în 2011 de Zip Publisher din Columbus Ohio.

Ca stil și conținut, jurnalul foto instantaneu „In the Un-wild West” este remarcabil. Este o lectură plăcută și instructivă. Rămâne adevărat postulatul fotojurnalului „Pure Vida” (2012): „Vizitarea și învățarea”. Un mare om de știință îi învață pe alții și cu umilință învață din lumea în care trăiește. Astfel dă o lecție de știință și compoziție care îl face excepțional.

4. Dacă admitem că nu există nimeni care cel puțin o dată în viață să nu fi spus o glumă, putem accepta deducerea caracterului universal al glumei. De altfel, cuvântul „banc” (în limba română este asimilat ca glumă) de origine germană (bancă) se găsește în multe limbi internaționale. Este o federație de sensuri care include sensul de glumă, anecdotă, poveste umanistă. Esența de glumă a „bancului” face vizibile în interiorul său două gândiri: o gândire în ordinea realului (R) și o

gândire dedicată cu caracter de glumă în raport cu ordinea realului lui G (R). Avem de-a face cu două niveluri de gândire, care arată a) gândirea dublă a glumei și b) inteligența acesteia. De asemenea, avem de-a face cu două contexte: un context general de real și un context specific al situației de glumă numit situație de glumă. Contextul realului există întotdeauna și pentru toți. Situația glumei este o configurație contextuală, privată, care permite povestirea și trăirea glumei ca un eveniment plin de umor. Gluma este o scurtă scriere umoristică în proză sau în versuri. Ca mod de a scrie se poate baza pe relatează, dialog, narațiune. În general, se transmite oral și are o glumă flash. Are caracter instantaneu și eficient. Este un puternic lubrifiant social și relațional. La extrem, banca este o formă de viață. Ca raționament, este o trăsătură izbitoare; nu rareori se bazează pe efectul de paradox indus paronimic, neînțelegere, sofism, paralogism.

Gluma are un efect șocant. În cadrul acestuia, atât limbajul, cât și gândirea se află la un nivel ridicat de perfecțiune. În primul rând, gluma este o construcție inteligentă. Nu este pentru mințile leneșe, pentru spiritele languide, pentru mințile vâscoase și pentru creierele anesteziate. Compoziția numită glumă este un construct cu efect imediat. Locul glumei este „pretutindeni": unde are acces conversația, în conferință, în discuția aplicată, în conversații, în negocieri. Sigur, glumele nu-și au locul în tratatele științifice. Fără a avea imanența în conversație, gluma este un element în discursivitatea conversațională. Omul este o ființă socială. A fost dezvoltat și trăiește într-un mediu social.

Experiența glumei este una specifică și inteligentă nu doar pentru că necesită o dublă gândire, ci mai degrabă, pentru că cele două gânduri sunt aduse convergente într-o funcție.

Gluma este o funcție specifică inferenței - BF - în relație cu variabila generală a realității, R. Reprezentarea matematică a glumei este BF (R).

Păstrarea gândirii reprezentării, a inferenței specifice, a capacității de a fi privit ca o funcție și a inteligenței glumelor se conturează ca preocupare firească a marelui matematician al lumii, precum profesorul Florentin Smarandache pentru a publica volume de glume. A doua carte a glumelor de celebru matematician și literar, intitulată „Cine râde în sfârșit e mai încet în minte" (Oradea, a lui Ed Duran, 2013), este una excepțională și se bucură de un succes uriaș pe

internet. Se intitulează „Folclor umoristic pe internet (II)”. Cu modestie, profesorul Florentin Smarandache, ca instanță auctorială, se mărginește să ia în considerare doar cele adunate, selectate și prelucrate glumele.

Omul noului, excepțional Florentin Smarandache aduce patru îmbunătățiri majore ale glumei. În primul rând, el face glume. Atunci inteligența matematică impregnează și gluma printr-o organizare inteligibilă și sensibilă. În al treilea rând, pe componenta sensibilă se grefează o calitate literară. Această valență estetică face din glumă un specific paradoxist al textualității-hipertextualității. În al patrulea rând, Florentin Smarandache acreditează prima glumă grafic diagramă: acreditează prima glumă hipertextuală. Când vrem să explicăm temeinic o inferență, o punem într-o diagramă, într-o figură geometrică. Florentin Smarandache patentează gluma hipertextuală. El aduce în aceeași stare de spirit atât descoperirea contextului ideii, cât și justificarea contextului glumei. Esența intelectuală a glumei este o idee. Cheia sa estetică este în expresie și umor. O axiomă paradoxistă formulată de Mircea Monu într-un dialog pe chat cu remarcabile scriitoare și critic literar Jeanet Nică și Florentin Smarandache spune că „un paradoxist nu este niciodată trist” (Smarandache, F. , (2011), The Sixth International Anthology on paradoxism. American Research Press, 2051, p. 2051).

Gluma este paradoxista nu doar ca inteligenta, ci si ca atitudine paradoxista a vietii. Scriitorul paradoxist este inteligent, instantaneu și cu simțul umorului. I se potrivește gluma prin inteligența fulminată prin instantaneitatea ideii și prin umorul imanent. Deci putem spune că gluma este un gen literar paradoxist.

Reluând ideea, o glumă hipertextuală pe care o întâlnim la pagina 215 a cărții în cauză. Aici, conform unei scheme elaborate, ne este prezentată oportunitatea de a rezolva o problemă și soluții finale: „Asigură-te că nu vezi!”, „Poți da vina pe altcineva?” „Acoperiți-l”. În paralel, se arată textual: „Cel mai trist loc de pe pământ este locul de muncă”.

Glumele antologizate au o temă largă: blondă, brunetă, Bulă, Ioan și Maria, Scufița Roșie, Albă ca Zăpada, soacra, soția, soțul etc.

Poetica glumei paradoxiste este: „Pentru că Dumnezeu nu reușește să urmărească nici măcar totul, El a creat bătrâne, bănci și glume..

Despre brunete: „O brunetă se duce la mama ei și îi spune:”- Mamă sunt însărcinată! / - Ce ??!! Unde ai fost capul? / - Pe pernă”(p.

106).

Despre femei Ce femei preferi: cele care vorbesc mai mult sau cealalta? / - Ce altceva?! „(pag. 104).

Despre soacra: "Soacra mea nu vine des la noi. Mai mult de două ori pe an. Dar apoi -stă cam șase luni" (p. 141).

Despre soții: „Animalele preferate ale soțiilor: nutria în dulap, jaguarul din garaj, armăsarul de la hotel și armăsarul bou care plătește" (p. 186). Cartea paradoxistă a lui Smarandache este rapidă, fulminată, excepțională: o lectură răcoritoare și instructivă.

Referințe

1. Smarandache, F., & Vladutescu, S. (2014). Towards a Practical Communication Intervention. *Revista de Cercetare și Intervenție Socială,* (46), 243-254.
2. Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Nicolescu, A. (2014). *Disinformation as an intentional and legal failure of communication.* Current Communication Difficulties, 9.
3. Smarandache, F., Vlăduțescu, Ș., & Teodorescu, M. *Communication of uncertainties in Neutrosophy.* Topical Communication Uncertainties, 9.
4. Vlăduțescu, Ș., Bunăiașu, C. M., & Strungă, A. C. (2015). Decision communication in education management. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* 3, 53-60.
5. Ștefan Vlăduțescu & Florentin Smarandache (2014). Five Computational Actions in Information Processing. *Social Sciences and Education Research Review,* 2.
6. Smarandache, F. (2005). *A Unifying Field in Logics: Neutrosophic Logic. Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability: Neutrsophic Logic. Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability.* Infinite Study.
7. Nicolescu, A., & Teodorescu, M. (2015). A Unifying Field in Logics. Book Review. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* 2(1), 48-59.
8. Ștefan Cojocaru (2005). *Metode apreciative în asistența socială: ancheta, supervizarea, studiul de caz.* Polirom.
9. Rabounski, D., Rabounski, D., Smarandache, F., & Borissova, L. (2005). *Neutrosophic methods in general relativity* (Vol. 10). Infinite Study.

10.Smarandache, F., & Liu, F. (2004). *Neutrosophic dialogues.* Infinite Study.

11. M. G. Mangra, M. Stanciu, G. I. Mangra, *Revista Academiei Fortelor Terestre* 15(1) (2010).

12. Ștefan Vlăduțescu, *American International Journal of Contemporary Research* 3(10) (2013).

13. A. Sandu (2009). *Tehnici afirmativ-apreciative. O sociopedagogie a succesului.* Lumen.

14. Ștefan Vlăduțescu, *International Letters of Social and Humanistic Sciences* 10 (2014) 100-106.

15.Smarandache, F. (2003). Definitions derived from neutrosophics. *arXiv preprint math/0301340.*

16. Xenia Negrea (2014). Libertate de opinie, libertate de pamflet și „prezumția de creativitate". In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

17. Florentin Smarandache & Ștefan Vlăduțescu (2014). Communicative Universal Convertibility Matter-Energy- Information. *SocialSciences and Education Research Review,* 1.

18. Vlăduțescu, Ș., Bunăiașu, C. M., & Strungă, A. C. (2015). Decision communication in education management. *International Letters of Social and Humanistic Sciences,* 3, 53-60.

19. Claudiu Marian Bunăiașu (2014). *Dezvoltarea competențelor de relaționare și comunicare didactică, în cazul viitorilor profesori pentru învățământul primar și preșcolar.* In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

20. Alexandru Constantin Strungă (2014). *Optimization of students' professional practicum and einternship.* In *Creativity, Imaginary, Language.* Craiova: Sitech.

21. Novak-Marcincin, J., Gîfu, D., & Nicolescu, A. (2014). Standardul axelor în ontologia comunicării. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste*

22. Gîfu, D., & Teodorescu, M. Neutrosophic routes in multiversul comunicării. *Seturi și sisteme neutrozofice, serie de cărți, voi. 6, 2014,* 81.

23. Novak-Marcincin, J., Nicolescu, A., & Teodorescu, M. Routes for a Strong Communicational Ontology. *Scrisori internaționale de științe sociale și umaniste*

24. Mangra, MG, Cotoc, EA, & Traistaru, A. (2013). Dezvoltare

Economică Durabilă Prin Implementarea Sistemelor de Management de Mediu. *Journal of Studies in Social Sciences, 6* (1).

25. Vlăduțescu, Ș. (2014). Comunicarea Adevărului sau Versimilitudinii: Metoda convingătoare sau Metoda persuasivă. *Comunicații în Științe Aplicate, 2* (2).

26. Elena Rodica Opran (2014). Titlul de presă și ansamblul redacțional. Paratextul jurnalistic. În *Creativitate, Imaginar, Limbă.* Craiova: Sitech.

Capitolul 11. Psihologia simbolului arhetip în tabloul și arhitectura bisericii ortodoxe

Răzvan Alexandru Călin
Universitatea din Craiova

Ca știință, psihologia a manifestat un interes permanent pentru a afla felul în care simbolurile au apărut în viața omului, felul în care au fost transmise, influența pe care au exercitat-o asupra drumului omului de la naștere până la moarte.

Omul primitiv considera realitatea înconjurătoare ca fiind sacră. Incapabil să explice fenomenele naturale care generau frecvent sentimente psihice intense în interiorul său, ființa umană primitivă credea că sunt determinate de zei. Conținuturile psihice ale sufletului omului primitiv nu au dispărut fără urmă, dar au rămas undeva în interiorul lui. De acolo și-au găsit calea de ieșire și apar în sentimentele psihice ale omului modern, oricât de rațional ar fi el.

Omul încearcă mereu să descopere realitatea imediată, simte misterul naturii și vrea să-l dezvăluie.

Simbolul este un mod de cunoaștere, așa cum spunea Paul Ricoeur „simbolul ne face să gândim” [6]și chiar dacă nu ne conduce la găsirea Marilor Adevăruri, cu siguranță ne ajută să înțelegem profunzimea sufletului uman, să cunoaștem determinarea umană și, în final, să găsim o mai bună armonizare cu Universul.

Simbol și hermeneutică

Nu avem aici intenția de a găsi o definiție a simbolului, deoarece această sarcină este *a priori* menită eșecului. Un simbol nu poate fi acoperit de o definiție, cuvintele nu sunt capabile să-și exprime întreaga valoare și asta pentru că a comenta un singur simbol înseamnă a umple mai multe rafturi într-o bibliotecă [7].

---

[6] Cocagnac, Maurice. 1996. *Simbolurile biblice - Lexic teologic*. București: Ed. Humanitas.

[7] Călin, R.A. 2014. *Simboluri arhetipale și psihologia lor în ortodoxismul românesc,* în volumul Conferinței Naționale „Educație și Spiritualitate”, Ediția

Hermeneutica este, în sens larg, știința care se ocupă cu interpretarea simbolurilor.

Percepția simbolului este în primul rând o chestiune personală, nu numai pentru că această percepție se schimbă în funcție de fiecare persoană, ci și pentru că iese din întreaga sa personalitate din moștenirea biologică, fiziologică și psihologică a unei omeniri multimilenare, care, la rândul ei, a fost influențată de diferențele culturale și sociale specifice mediului de dezvoltare și, la toate acestea, trebuie adăugate și rezultatul unei experiențe unice.

Simbolul are această capacitate excepțională de a sintetiza într-o manieră grăitoare atât influența minții inconștiente și conștiente, cât și influența forțelor instinctive și spirituale care luptă unele împotriva altora sau, dimpotrivă, trăiesc armonios în interiorul fiecărei ființe umane.

După cum a spus Jung, simbolul nu limitează, nu explică. Ne trimite doar către un sens care este încă „dincolo”, un sens subtil, imperceptibil, pe care niciun cuvânt sau ființă umană nu încearcă să-l explice într-o manieră satisfăcătoare.[8] [9].

Simbolul dezvăluie un plan al conștiinței diferit de planul revelat de dovezile raționale; reprezintă „codul”, cifrul unui mister, singura modalitate de a exprima ceva ce nu poate fi exprimat prin alte mijloace.

Această capacitate rezultă din cele două calități fundamentale ale simbolurilor - care le deosebesc de fabulații - și acestea sunt: constanța și relativitatea.

„Prin simboluri o lume întreagă ne vorbește” 9 , spune CG Jung. Cu cât este mai arhaic și profund, cu atât simbolul vorbește mai mult cu mai mulți oameni, devenind mai universal.

Pierre Emmanuel spune: „A analiza un simbol prin intermediul intelectului este ca și cum ai scoate pielea de ceapă una câte una pentru a căuta inima de ceapă” [10].

„Este viu doar acel simbol care, pentru spectator, reprezintă

---

a Il-a, organizată de D.P.P.D. din cadrul Universității din Craiova în colaborare cu Facultatea de Teologie Ortodoxă, 07-08.06.2014, Editura Mitropolia Olteniei, Craiova, pp. 120-124

[8] Jung, Carl-Gustav. 1996. *Psihologie și alchimie.* Vol. I, II. București: Ed. Teora

[9] Jung 1996

[10] Emmanuel, Pierre. 1960. *Etudes carmeliaines, Polarite du symbole.* Paris

expresia supremă a ceea ce a fost perceput doar ca un *presentiment* și nu a fost recunoscut. Numai în acest caz poate incita mintea inconștientă să *participe* ." [11].

Simbolul rămâne legat de istorie; nu suprimă realitatea, nu anulează semnul; nu face decât să-i adauge o nouă dimensiune: relieful, *verticalitatea.* Simbolul stabilește relații extra-rationale și imaginative între fapte, obiecte, semne, precum și între diferitele planuri ale existenței și deci între lumile cosmice, umane, divine, sacre.

Simbolul considerat ca „o categorie transcendentală a *eminenței* , a supraterestului, a infinitului, se dezvăluie omului ca întreg, întrucât vorbește nu numai minții, ci și sufletului" [12]. A percepe un simbol exclude atitudinea unui simplu spectator, cere în mod necesar participarea unui actor.

A percepe un simbol, *epifania simbolică,* ne plasează într-un anumit univers spiritual. Aceasta pentru că nu trebuie să desprindem simbolurile de *cadrul lor existențial.*

Simbolul arată lumea așa cum este percepută, simțită și trăită de subiect, dar nu bazându-se pe rațiunea sa critică și la nivelul său conștient, ci după psihismul său afectiv și reprezentativ și mai ales la nivelul inconștientului său.

Simbolul aduce o contribuție extrem de eficientă la dezvoltarea personalității deoarece are, după cum observă CG Jung, „dincolo de expresia formală, o expresivitate luminoasă, cu alte cuvinte, o eficacitate practică a valorilor și sentimentelor". Facilitează tranzițiile alternative și opuse între nivelurile de conștiință, între cunoscut și necunoscut, evidență și latență, ego și super-ego [13].

În acceptarea lui Jean Borella, „aparatul simbolic a fost format din relația similară care unifică semnificativul, sensul și referentul particular – ceea ce cunoaștem sub numele de „triunghiul semantic" – sub jurisdicția celui de-al patrulea element definit ca referent metafizic (sau transcendental) [14].

O caracteristică specială a simbolului este *misterul* ascuns în

---

[11] Jung, Carl-Gustav. 1997. *Tipuri psihologice.* București: Ed. Humanitas

[12] Eliade, Mircea. 1992. *Istoria credințelor și ideilor religioase.* Vol. I, II, III. București: Ed. Științifică

[13] Jung 1997

[14] Borella, Jean. 1995. *Criza simbolismului religios.* Iași: Ed. Institutului European

interiorul lui și pe care nu îl dezvăluie niciodată complet. Simbolul, așa cum tocmai am arătat, nu denumește lucrurile în mod direct, ci le sugerează, le înconjoară printr-o mișcare de rotație din ce în ce mai apropiate în jurul centrului în care se ascunde misterul. Dan Stanca spune în consecință: „pentru ca simbolul să rămână simbol, trebuie să se păstreze distanța corespunzătoare între realitatea vizibilă și realitatea invizibilă pe care o estimează” [15].

Vasile Lovinescu spunea: „simbolurile au o valoare de sine stătătoare, indiferent de capacitatea de înțelegere a acelor oameni care o expun”, astfel că „după aspectul ei sacru”, simbolismul există independent de om pentru că este „de origine non-umană și principiul său își are izvorul în ceva mai înalt și dincolo de umanitate” [16].

Arhetipul și psihologia lui

Psihismul a fost abordat teoretic în mai multe moduri diferite, iar unele dintre acestea sunt „teoriile straturilor” ale lui Gordon Allport. Dintre acestea, cea mai cunoscută este teoria lui Lewin care a abordat psihismul ca „un fundal cu mai multe foi” de aspecte psihice [17].

Freud a fost autorul merituos care a descoperit inconștientul și a recunoscut-o ca fiind motorul întregii vieți psihice, sursa energiilor necesare pentru buna funcționare a aparatului psihic.

Freud a fost autorul merituos care a descoperit inconștientul și a recunoscut-o ca fiind motorul întregii vieți psihice, sursa energiilor necesare pentru buna funcționare a aparatului psihic.

Jung va reuși să arunce o lumină asupra cercetării minții inconștiente, contribuția sa valoroasă este „a ieși din câmpul subiectiv încercând să demonstreze existența unei înțelepciuni străvechi și să găsească calea de a ajunge la ea” [18].

Psihologul român P. Popescu-Neveanu dă definiția *inconștientului colectiv* ca „stratul profund al inconștientului care are

---

[15] Stanca, Dan. 1995. *Simbol sau vedenie.* București: Ed. Rozmarin

[16] Lovinescu, Vasile. 1996. Al patrulea hagealâc. București: Ed. Rozmarin

[17] Allport, Gordon. 1991. *Structura și dezvoltarea personalității.* București: Ed. Didactică și Pedagogică

[18] Pleșu, Andrei. 1994. *Proba viselor. Carl Gustav Jung și tradiția oneirocritică,* în *Limba păsărilor.* București: Ed. Humanitas

un conținut trans-individual corespunzător schemei umane generale și modelelor culturale”(13).

Arhetipurile stau la baza minții inconștiente . Sunt imagini străvechi care iau forma unor modele primitive, a formelor simbolice și a schemelor înnăscute care aparțin comorii comune a umanității.

Studii mai recente (antropologice și etnografice) au propus teoria modelului comportamental, arhetipul primind sensul trăsăturii specifice unei culturi. Perenitatea și transmiterea acestei trăsături se realizează prin mijloace sociale și culturale. Acest termen este preluat de la Sfântul Augustin: „imaginile arhetipale se regăsesc în fiecare om din toate timpurile și pretutindeni, alături de amintirile personale” [19].

Spre deosebire de Freud, Jung ia în considerare istoria: „arhetipurile, structurile inconștientului colectiv sunt pline de istorie” [20].

Arhetipul este menit să ordoneze și să sintetizeze toate trăirile fizice, atât experiențele interioare, cât și exterioare, după o imagine deja existentă și de aceea, făcând legătura între toate aceste elemente, anumite energii psihice devin disponibile pentru a fi folosite ulterior.

De cele mai multe ori, modul în care arhetipul alege să se exprime, să intre în conștiință este cel simbolic și astfel, cu ajutorul simbolurilor, mintea inconștientă reușește să se impună minții conștiente. Simbolul se referă întotdeauna la ceva necunoscut, reprezintă mintea inconștientă, este plin de semnificații multiple care provin din aprecierea individuală a unui fond comun al omenirii. Prin urmare, un simbol conține o mare varietate de semnificații datorate tocmai specificului psihic al fiecărei persoane; ele converg spre acelaşi punct comun care este tocmai determinantul unui simbol: arhetipul.

Arhetipurile sunt definite de Jung ca „modele de comportament”. Imaginile sunt caracterizate de o dinamică care nu poate fi atribuită individului. Nu li se dau structuri încă, ci realități psihice dinamice, având un conținut emoțional intens. Există o legătură directă între aceste structuri psihice și tiparele de comportament care își arată prezența în toate producțiile imaginative ale ființei umane: mituri, povești, vise. Arhetipurile au putut fi descoperite „observând că miturile

---

[19] Neveanu, Popescu-Paul (coord.). 1978. *Dicționar de psihologie.* București: Ed. Albatros

[20] Sillamy, Norbert (coord.). 1996. Dicționar de psihologie. București: Ed. Univers Enciclopedic

și poveștile din literatura universală conțin teme bine definite care reapar în orice moment și pretutindeni” [21].

În viziunea lui Jung, nucleul psihic care guvernează dezvoltarea psihică și adaptarea socială a fiecărei persoane a fost numit de psihologul elvețian *Ego (Eul).* Alături de Eul (Eul), Jung a postulat o serie de componente arhetip care au contribuții specifice în dezvoltarea psihică și adaptarea socială a fiecăruia dintre noi. Acestea sunt *Ego, persoană, umbră, anima și animus.*

Există însă o serie de idei și imagini simbolice care au o frecvență mai mare în diferite mitologii, în literatură sau în fenomene psihologice. Există personaje-prototip, ca de exemplu *bătrânul înțelept, magicianul, profesorul, elful, satirul,* precum și componentele lui Jung ale psihicului uman *(anima, umbră, persoană).* Jung mai menționează despre așa-numitele arhetipuri ale transformării, reprezentate de situații, locuri și moduri tipice care simbolizează o tranziție de obicei de la starea de înțepenire într-o cale oarbă la iluminare” [22].

Giuseppe Tucci crede că simbolul este o cale magică de acces către un „univers inconstant de forțe care pot fi găsite în afara și în interiorul” individului. Cu ajutorul simbolului „putem pune în mișcare resurse infinite care se găsesc în interiorul minții inconștiente, frici neexprimate, pasiuni, credințe, impulsuri primordiale”. [23].

Întrebarea la care căutăm un răspuns este că dacă se poate afirma cu certitudine că arhetipurile pot fi găsite și la originea simbolurilor biblice, ecleziastice, cu alte cuvinte dacă produc efecte evidente și la nivel spiritual-uman înalt.

Așadar, aducem în evidență impactul exercitat asupra psihicului, la nivel inconștient, de serii de simboluri arhetip, precum simbolurile cerești, *Luna și Apa, Pământul și Vegetația, Spațiul și Timpul.*

Cerul este unul dintre cele mai importante simboluri cerești; dicționarul de simboluri coordonat de Jean Chevalier și Alain Gheerbrant îl definește drept „simbolul cvasi-universal reprezentând credința într-o *Ființă divină cerească* , creatoare a universului și

---

[21] Eliade, Mircea. 1995. *Sacrul și profanul.* București: Ed. Humanitas

[22] Verlag, Walter. *Die Bedentung das Vaters fur das schicksaal des Eunzelen,* vezi Jung, Carl-Gustav. 1994. *În lumea arhetipurilor.* București: Ed. Jurnalul Literar

[23] Jung, Carl-Gustav. 1994. *În lumea arhetipurilor.* București: Ed. Jurnalul Literar

garanție pentru fecunditatea pământului, înzestrată cu înțelepciune și capacitate de previziune infinită, veghând la respectarea legilor pe care aceste ființe le-au stabilit pe pământ [24].

Una dintre cele mai importante părți este deținută de simbolurile ascensionale: „omul ascensional este simbolul înălțării înspre cer, ceea ce reprezintă răspunsul pozitiv al omului la vocația sa spirituală și o legătură mai degrabă către sfințenie decât către o stare de perfecțiune”... Această ascensiune este una progresivă datorită dependenței de dezvoltare interioară și în măsura în care spiritul reușește să depășească nivelul cel mai înalt al lumii cosmice și cosmice [25].

Cercul dă formă bolții cerești care îi certifică încă o dată perfecțiunea. Este simbolul divinității dedicate creației, divinitate care generează, guvernează și face ordine.

De la un simbol al Divinității și perfecțiunii având centrul peste tot, la o mișcare circulară care, în asociere cu Pătrat, simbolizează schimbarea, transcendența și până la circuitul apropiat propriu, Cercul este un simbol al protecției întrucât acoperă și protejează, menține echilibrul relației dintre suflet și corp, fiind considerat, așa cum spunea Jung: „un simbol al imaginii psihice a eului, totalitatea eului” [26].

A te scufunda în *apă* este un fapt necesar datorită proprietăților purificatoare ale apei ca element divin. Acest simbolism ancestral al Apei a fost preluat și îmbogățit de botezul de botez, unde avem de-a face cu vindecarea sufletească, care este purificată prin curățarea păcatelor. Apa este simbolul energiilor inconștiente, al puterilor neașteptate ale sufletului, al motivațiilor secrete necunoscute.

Pământul este temelia tuturor lucrurilor evidente, a vegetației, a apei și chiar a omului, unind toate într-un singur agregat de mare coeziune. Pământul primește calitatea de Maternitate (Mama Primordială, Mama Pământ) datorită capacității sale fertile nesfârșite, de a procrea entități vii cerute de Pământ.

Spre deosebire de Cer, simbolizat de forma circulară, Pământul, suport constant de lungă durată al oricărei creații, are Piața drept simbol. Fie că Cerul face apel la ideea de mișcare, Piața se bazează pe principiul static, înseamnă oprire, stagnare, dar nu ca apa înghețată. Este mai

---

[24] Tucci, Giuseppe. 1995. *Teoria și practica mandalei.* București: Editura Humanitas
[25] Chavalier & Gheerbrant (coord.). 1994
[26] Jung 1994

degrabă o constantă în perfecțiune.

Element de legătură între cerc, pătrat și centru, *Crucea* simbolizează pământul împreună cu elementele sale intermediare, dinamice, subtile. În primul rând, este un simbol al orientării datorită brațelor care arată direcțiile.

Spațiul Sacru - locul în care divinitatea s-a revelat direct și a reușit prin activitatea sa să recunoască acest spațiu și prin această recunoaștere spațiul este transfigurat, i se creează noi posibilități semnificative. Odată descoperit, acest spațiu sacru trebuie amenajat, dar această acțiune de construire a spațiului sacru nu este o opera de creație, ci omul imită la nesfârșit un simbol arhetip, care conferă un caracter simbolic locului sacru: întregul univers se oglindește în construcția umană.

Spațiul sacru este un centru de viață, existența oricărei entități izbucnește din acest centru, iar acesta se afirmă.. Potrivit lui Mircea Eliade, trei etape reprezintă modul în care Omul Primitiv percepe Centrul. În primul rând, lumea există și are un centru - matricea: Muntele sacru, locul în care se întâlnesc toate principiile, locul în care cerul și pământul devin una.

Apoi, orice castel, palat, templu, sanctuar de cult, oraș sacru sau reședință suverană este considerat Munte sacru și, în consecință, devine Centru. Mai mult, aceste spații sacre, datorită virtuților centrale pe care le au, se prezintă ca fiind locul prin care trece *Axis mundi* și, prin urmare, se recunosc ca fiind locul unde Cerul, Pământul și Infernul se întâlnesc și comunică între ele.

Pentru a ajunge în centru, omul trebuie să lupte, chiar și pentru el însuși, pentru a înlătura obstacolele din calea lui, pentru că drumul către centru este unul inițiator și cel care încearcă și reușește va ajunge la perfecțiune, la nemurire.

De aici provine semnificația bogată a Labirintului; are sarcina de a proteja centrul care cuprinde realitatea absolută, principiile puterii, ale sfințeniei, ale nemuririi, căci acestea nu sunt accesibile nimănui.

Jean Borella demonstrează că sacrul nu există pentru noi, ci sub forma simbolurilor și prin simboluri sacre omul poate ajunge la Transcendență, cea „care apare și se prezintă tocmai în simboluri” [27].

Dintre toate simbolurile sacre ale creștinismului, simbolul lui

[27] Borella 1995

Isus Hristos este cel mai important, este simbolul-rege. Simbolul grâului (cultură), al darului vieții, este în strânsă legătură cu acesta; Adam, o copie șchioapă a divinității, și Eva, sensibilitatea ființei umane. Simbolul principal al religiei creștine, Crucea, alături de actul ritual de purificare reprezentat de Botez; Sfânta Treime îl simbolizează pe Dumnezeu în trei entități: Cerul, transcendența, forța, sfințenia; Raiul (Paradisul) versus Infernul (Iadul); Icoana sacră, imagine divină pictată sau sculptată; rozariul (mărgele); lumina simbolului lumânării; tămâia.

Simbolul sacru este veșnic prezent în interiorul psihicului și spiritului omului, este calea de comunicare între om și divinitate și, în același timp, este dorința și speranța divinului pierdut.

Arhetipuri fundamentale în ortodoxismul românesc. Cercetare de explorare

Vom încerca aici să pătrundem mai adânc în semnificațiile primite de simbol, nu atât în interiorul sufletului omului competent care, așa cum tocmai am văzut, nu îl percepe în ansamblu, ci mai ales științific, ci la nivelul omului simplu care are sufletul deschis la influențele simbolului în special ale naturii inconștiente [28].

Dar unde sufletul uman este mai atent, mai receptiv la acțiunea simbolului? În ce condiții se deschide sufletul și simbolul arhetip își poate exercita influența în mod deplin? Este fără îndoială că este vorba despre biserică, cadrul spiritual înalt în care toate preocupările obișnuite de care omul se îngrijorează în fiecare zi sunt abandonate și spiritul omului se deschide spre Transcendența pentru Transcendență.

Vom încerca să găsim câteva dintre cele mai importante simboluri arhetip menționate anterior în biserică, în arhitectura și pictura ei și vom încerca să înțelegem cum sunt însămânțate și germinează în interiorul sufletului credinciosului.

Pentru a face posibilă abordarea noastră exploratorie, s-au întreprins câteva interviuri pe 250 de persoane care mergeau frecvent la biserică, cel puțin la slujba săptămânală, și li s-a cerut să întocmească o listă cu acele elemente (obiecte, reprezentări grafice, imagini, forme arhitecturale care au cel mai puternic impact emoțional asupra propriilor persoane atunci când au fost comparate cu elementele alese din interiorul lor. au fost eliminate cele redundante, s-au păstrat doar

[28] Călin, R.A. 2014.

acele elemente care au avut o frecvenţă mare. Lista rezultată a fost supusă ulterior unei dezbateri şi în consecinţă au fost reţinute doar elementele cu aspect relevant.

În ansamblu, din punct de vedere continental și transcontinental, spiritualitatea creștină prezintă câteva ramuri diferite. De fapt, nu este vorba despre o spiritualitate creștină în general, ci mai devreme despre o spiritualitate catolică, una evanghelică (protestantă) și una ortodoxă. Cele mai profunde diferențe dintre aceste trei spiritualități constau mai mult în stil decât în idee. Diferențele dogmatice, care sunt evidente și binecunoscute, au apărut doar ca o acuzație accidentală, sau uneori ca simptome care întăresc și ratifică diferențele de stil.

Spiritualitățile creștine sunt, fără îndoială, în primul rând și în intențiile lor cele mai profunde, orientate spre *transcendență.*

Existența unei posibile relații între transcendență și lumea reală a fost întotdeauna presupusă într-o metafizică latentă a arhitecturii bisericești. Omul bizantin, omul roman și omul gotic percep fiecare dintre ei o altă imagine despre această relație. În ceea ce privește relația dintre transcendență și lumea reală, omul bizantin are viziunea sau sentimentul că transcendența vine în jos de sus pentru a putea fi văzută. Omul gotic are viziunea că el, însuși, merge în sus de aici de jos spre transcendență. Omul roman este mai degrabă călărit de sentimentul că este situat la marginea transcendenței și, în consecință, trebuie să se pună în slujba transcendenței, cumva pe orizontală și în paralel cu aceasta. Catedralele bizantine, bazilica romană și cupolele gotice sunt reprezentările arhitecturale ale acestor metafizici atât de diferit percepute în funcție de vremuri și locuri.

Înainte de a aborda *transcendența descendentă,* vom observa că cele trei stiluri arhitecturale nu se potrivesc exact cu cele trei spiritualități creștine. Stilul bizantin corespunde, evident, cel mai bine spiritualității ortodoxe.

Bazilica romană nu exprimă în mod direct o transcendență, ci ideea unei slujbe religioase dedicate unei transcendențe care nu este aici dar care poate fi determinată să se manifeste ca o minune prin forța actului magico-ritual al preotului (ministrului) în fața altarului.

Catedrala gotică, cu verticalitatea frenetică pierdută în infinit, înseamnă în primul rând o plutire spirituală în sus, o transformare a vieții după calea transcendenței, o schimbare dinamică prin efort uman a realității. Omul gotic are sentimentul că este capabil să ia parte la transcendența în sus de aici de jos.

Biserica Ortodoxă nu este nici așezată orizontal pe suprafața pământului, nici înălțată perpendicular către cer, ea plutește cumva de la sine ca o lume separată, limitată doar de propriile bolți. Atârnă în spațiu, de acolo sus în jos, atașată de cer printr-un fir invizibil. Orizontale sau verticale în expresia lor de aşezare sau ascensiune, ele sunt anihilate de bolţi şi arcade. Întregul univers al unei biserici reprezintă o lume autosuficientă care nu se bazează pe nimic, care nu se ridică spre nimic, ci pur și simplu se arată, se dezvăluie. De altfel, gândul, mai trăit decât imaginat, care s-a conturat în acest mod de a construi, include idurile că transcendentul coboară să ne lase să-l atingem, să devină palpabil, că o revelație în jos este posibilă, că harul ia contur din Cer, de sus și devine sensibil. Zidurile bisericii nu au altă misiune decât aceea de a închide și păstra în interiorul lor un cer descoperit.

Lumina

Transcendența, care se rezumă să ne dezvăluie, să se materializeze, este o gândire metafizică pe care o putem regăsi și în rolul pe care *lumina* îl are în arhitectura bizantină în comparație cu cea gotică. Când pășim într-o biserică bizantină, lucrul cel mai impresionant, spectaculos, în obscuritatea spațiului închis, sunt dârele luminoase care fulgeră prin ferestrele înguste tăiate în partea de jos a cupolei, dungi ușoare care aproape că pot fi tăiate cu sabia. Este aici o lumină aproape neterestră care invadează spațiul sfânt în jos, o lumină care este mai materială decât lumina zilei obișnuită. Este într-adevăr această lumină intensificată material un exemplu simbolic al transcendenței care devine vizibilă? Misterul suprem al cosmosului este lumina.

Templul

Nava escatologică, naosul (din *navis* = corabie), dominată de forma sferică a cupolei, reprezintă sinteza dintre cerc și uniunea pătrată, măsura și cifrul Cerului (Raiului) și Imperiului (Tărâmului). "Sanctuarul, spune Sfântul Maxim, luminează și stăpânește naosul, acesta devenind expresia vizibilă a sanctuarului. O astfel de relație restabilește ordinea... restabilește ceea ce era în Paradis și care va fi în Imperiu (Tărâm)."

Pătratul sau cubul reprezintă imobilitatea, stabilitatea planului realizat; în interiorul ei se desfăşoară dinamismul circular al slujbelor şi ritualurilor. Dezvoltarea spațiului liturgic se face în plan vertical; este direcția urmată de rugăciunea simbolizată de ridicarea fumului de

tămâie, parfum al soarelui și al luminii, parfum de *Pneuma;* sunt și mâinile ridicate ale preotului, gestul din timpul epiclezei și ridicarea sfintelor daruri. De asemenea, mersul în marș (procesiune, dans sacru la început) în jurul templului sau în jurul altarului semnifică întoarcerea în jurul centrului cosmic care leagă pământul de cer și imită mișcarea circulară a stelelor.

Forma și conținutul transcendent al arhitecturii bisericești ortodoxe este subliniată de faptul că aici totul este ordonat în jurul unei axe centrale încununate de măreția cupolei și este expresia unei frumuseți mai ezoterice, care vine dintr-o profunzime misterioasă și dintr-un cer infinit înalt; această frumusețe vine peste om și îi aduce o pace transcendentă.

Crucea de pe vârful cupolei și cupola în sine pun spațiul în ordine. Prin liniile sale curbe cupola reprezintă mișcarea descendentă a iubirii divine; forma sferică a cupolei reunește toți oamenii, îi unifică într-o singură entitate, într-un singur corp. Sub cupolă ne simțim protejați, salvați de anxietatea pascaliană a spațiilor infinite; de asemenea, crucea: dacă extindem la infinit brațele frumoasei sale forme geometrice, ea va cuprinde tot spațiul organizat, martor al infinitului real.

Orientarea

Pătratul central al templului se numește *naos,* Chivotul lui Noe reprezentând înfățișarea profetică a Bisericii. Un templu este o navă lansată în spațiu spre Est. Acest fapt arată că orice rugăciune, dacă este corect orientată, înseamnă așteptare și, prin urmare, dorința sa finală este de natură escatologică. Când pășim înăuntru, lumina ne întâlnește, mergem pe calea mântuirii conducându-ne spre cetatea sfinților și spre țara celor vii unde Soarele strălucește mereu și nu apune niciodată.

Iconostaza și ușile

Bine orientată și ordonată, Biserica este despărțită după tabernacolul lui Moise și Templul lui Solomon, în trei părți: Altarul la Răsărit, Pronaosul la Vest și naosul, partea centrală, între primele două părți. Altarului corespunde Sfântului Sfinților, casa lui Dumnezeu. Cel ce este sfințit de Dumnezeu locuiește aici și trimite de aici strălucirea Sa. Reprezentare a Sfântului Imperiu, altarul este separat de naosul în care stau credincioșii printr-un perete despărțitor numit *catapeteasmă* . Aceasta este fosta balustradă care înconjoară sanctuarul și plină cu icoane sacre în timpul victoriei asupra iconoclasmului. Acest perete are trei uși în el. Ușa din mijloc este dublă, formată din două uși batante și

de aceea se numeşte uşile sfinte sau uşile imperiale. Pe fiecare parte este o uşă mai mică numită cea de Nord şi cea de Sud, servitorii trecând prin aceste uşi,

Uşa imperială are în dreapta icoana lui Iisus Hristos, iar în stânga icoana Sfintei Născătoare de Dumnezeu - *Theotokos.* Chiar deasupra se află icoana Euharistiei. Al doilea registru este centrat în jurul *Deisis* , al treilea combină icoanele reprezentând zilele liturgice, al patrulea reprezintă profeţii şi, în sfârşit, registrul patriarhilor.

Urcatul pe scări

Urcăm încet pe scările pridvorului bisericii, subliniind mişcarea de ascensiune care ne conduce spre pronaos, altădată locul în care erau ţinuţi penitenţii, locul slujbelor de înmormântare şi de asemenea trapeză. Numai pregătiţi de această iniţiere treptată caracterizată printr-o tranziţie progresivă admirabilă putem păşi în templul însuşi. Aici, perspectiva care se deschide în faţa noastră reînvie şi realizează escalada; este drumul care duce la vârful Sfântului Munte.

În consecinţă, biserica poate fi observată din două perspective: Biserica - ca clădire şi Biserica - ca realitate creştină spirituală, instituţie umană divină fondată de Iisus Hristos.

Biserica ca clădire (altar, naos, pronaos) este continuatorul Templului din Vechiul Testament care, la rândul său, este continuatorul cortului, loc de retragere şi pace spirituală.

Icoana şi Liturghia

Formele arhitecturale ale unui templu, frescele, icoanele, obiectele de cult nu sunt pur şi simplu puse una lângă alta precum obiectele dintr-un muzeu, ci la fel ca organele unui corp, ele trăiesc aceeaşi viaţă sacră, sunt *integrate misterului liturgic.* Aceasta este esenţa: o icoană nu poate fi niciodată înţeleasă din această integrare. În casele credincioşilor, icoana este aşezată sus pe perete, în locul cel mai dominant al încăperii; ochii sunt ghidaţi de icoană spre cer, spre Dumnezeu şi spre singurul necesar. Contemplarea rugătoare trece prin icoană şi se opreşte numai asupra conţinutului viu pe care îl exprimă.

Cu siguranţă, icoana nu are o realitate proprie; icoana în sine nu este altceva decât o scândură de lemn; îşi ia toată valoarea teofanică datorită participării sale la acel altceva cu ajutorul asemănării, deoarece nu este capabil să blocheze nimic în interiorul ei, dar devine asemănător cu un punct radiant.

O creaţie de artă este făcută pentru a fi văzută; farmecă sufletul; emoţionantă şi admirabilă în desăvârşirea sa, nu are o funcţie sau scop

liturgic. Dar arta sacră a icoanei transcende planul emoțional care se exprimă prin sensibilitate. O anumită sobrietate hieratică intenționată și denudarea ascetică a structurii opun icoanei atitudinii delicate și reconfortante, împotriva oricăror ornamente sau plăceri specifice artistice. Prin această funcție liturgică, icoana rupe triunghiul estetic și imanența lui; dă naștere nu emoției, ci simțului mistic, acel *mysterium tremendum* înainte de a veni al patrulea principiu, în comparație cu triunghiul: Transcendentul, a cărui prezență este atestată de icoană. Prin valoarea sa simbolică, icoana depășește arta dar și o explică. Icoana realizează o întâlnire în rugăciune, fără a limita această comuniune în interiorul icoanei ca obiect material, ci prin și cu icoana ca vehicul al prezenței.

Icoana, punct material al lumii, deschide o uşă. Transcendentul izvorăște și undele succesive ale prezenței sale trec dincolo de orice graniță, umplând universul.

În asociere cu icoana, putem găsi mai multe *teme iconografice,* toate având o valoare simbolică, iar mesajele lor decodificate la nivel psihic sunt relevate de Paul Evdochimov [29].

Icoana Sfintei Treimi

Dogma spune: Trei persoane (Ipostas) și o singură natură sau esență (în greacă: ousias). Trei persoane consubstanțiale stau la baza unității și a diversității absolute. „Un singur Dumnezeu, pentru că este un singur Tată"; după această zicală patristică, este un gest de iubire veșnic, Tată – Sursă recunoaște Persoanelor Fiului și Duhului Sfânt și le încredințează tot ceea ce există în această lume.

Icoana Sfintei Născătoare de Dumnezeu

Fie că Duhul Sfânt este întruchiparea sfințeniei divine, Fecioara este reprezentarea integrității și castității trupului, a sfințeniei omenești. Structura de fecioară a corpului ei, simpla ei prezență ca „Imaculată", sunt pur și simplu insuportabile pentru forța demonică. Ea este noua Ajun-Viață care salvează și protejează orice ființă și care apare sub reprezentarea Bisericii ca mamă protectoare.

Icoana Nașterii lui Isus

În Vest, sub influența franciscană, Crăciunul este reprezentat într-o manieră mai pitorească în imaginea grajdului ieslei. Credința a fost mișcată emoțional și locuiește pe latura umană a Sacramentului

---

[29] Evdochimov, Paul. 1993. *Arta icoanei - o teologie a frumuseții.* București: Ed. Meridiane

(Sfânta Împărtăşanie): pruncul Isus, mama Sa Maria şi Iosif dulgherul; este sărbătoarea intimă a „Sfintei Familii”, Dumnezeu – Omul mai mult decât Omul – Dumnezeu.

Icoana Botezului lui Isus (Epifanie)

„Prin Naştere, spune Sfântul Geronim, Fiul lui Dumnezeu vine în această lume într-un mod tainic; prin Botezul Său, El Se arată într-un mod vădit”. Aceeaşi părere îi aparţine şi Sfântului Ioan Chrisostom: „Bobotează nu este sărbătoarea Naşterii, ci cea a Botezului. Înainte nu era cunoscut de oameni, prin Botez Se arată tuturor” [30].

Catehumenul primitiv indică o parte din misterul botezului, care a fost complet uitată de-a lungul istoriei: prin cufundare, botezul reproduce întreg drumul spre mântuire (Răscumpărare): cel botezat parcurge acest drum urmând Domnului. Taina botezului este deci o coborâre foarte reală cu Iisus Hristos în moarte, reprezentând în acelaşi timp o coborâre în Iad (Infern). Sfântul Ioan Hristos spune clar: „A plonja şi a ieşi din apă după aceea simbolizează coborârea în iad şi mântuirea din acest tărâm”. A primi botezul nu înseamnă doar a muri şi a învia împreună cu Isus, ci şi a coborî în iad şi a scăpa de acolo urmând lui Isus [31].

Icoana Răstignirii

„Mielul răstignit înainte de crearea lumii” intră în istorie pentru a fi răstignit în timpul lui Pontius Pilat Ierusalim. Cel, fără pată şi umbră, vine pe lume otrăvit de păcat. Ostilitatea, ura ontologică a Perversului faţă de Sfântul, Neprihănit, Inocent capătă o asemenea intensitate, încât Crucea devine evidentă, inexorabilă: „Fiul omului este dat în mâinile păcătoşilor” (Matei XXVI 45) şi, în acelaşi timp, în mâinile „Stăpânului acestei lumi”.

Obiectivul şi baza universală a Mântuirii se aplică întregii rase umane; dar Răscumpărarea se realizează într-un mod efectiv, este asumată în mod personal, nominal, prin opţiunea liberă a fiecăruia dintre noi; aceasta este marea dramă a lui Dumnezeu Însuşi. „Dumnezeu poate face totul decât să-l constrângă pe om să-L iubească”, spune celebrul adagiu al Părinţilor Bisericii.

Dar Hristos oferă Tatălui moartea Sa şi de aceea în Hristos cel care moare este Moartea însăşi: „Prin moarte moartea este zdrobită”. De atunci, n0 om moare singur; Hristos moare cu El, pentru a învia

---

[30] Evdochimov 1993

[31] Evdochimov 1993

împreună cu El.

Concluzii și deschidere spre discuție

Această abordare teoretică și explorativă a modului în care simbolurile pe care le vedem și le percepem, conștient sau inconștient, ne influențează atitudinile și comportamentul, a urmărit să faciliteze înțelegerea unor mecanisme de recepție și asimilare a simbolurilor.

Prezent peste tot în viața noastră, simbolul își exercită influența asupra noastră. Acest lucru este complet și benefic la cel mai înalt grad în interiorul Bisericii, unde toate frecvențele sunt deschise. Nu este posibil ca, la ieșirea din Biserică, la sfârșitul slujbei religioase, să nu simțim în interiorul întregului trup acea stare bună înălțătoare, să nu ne simțim eliberați de problemele vieții noastre cotidiene.

The symbols found in the Orthodox church are based on archetypes and thus the effects upon the spiritual plan are amplified.

The religion, the spirit and the world are profoundly inter-penetrated, each one of us lives in a world of symbols in the same measure in which a world of symbols lives inside us.

Referances

1. Allport, Gordon. 1991. *Structura și dezvoltarea personalității.* București: Ed. Didactică și Pedagogică.
2. Borella, Jean. 1995. *Criza simbolismului religios.* Iași: Ed. Institutului European.
3. Călin, R.A. (2014). *Simboluri arhetipale și psihologia lor în ortodoxismul românesc,* în volumul Conferinței Naționale „Educație și Spiritualitate”, Ediția a Il-a, organizată de D.P.P.D. din cadrul Universității din Craiova în colaborare cu Facultatea de Teologie Ortodoxă, 07-08.06.2014, Editura Mitropolia Olteniei, Craiova, pp. 120-124.
4. Cocagnac, Maurice. 1996. *Simbolurile biblice - Lexic teologic.* București: Ed. Humanitas.
5. Chavalier, Jean & Gheerbrant, Alain (coord.). 1994. *Dicționar de simboluri.* București: Ed. Artemis.
6. Eliade, Mircea. 1992. *Istoria credințelor și ideilor religioase.* Vol. I, II, III. București: Ed. Științifică.
7. Eliade, Mircea. 1995. *Sacrul și profanul.* București: Ed.

Humanitas.
8. Emmanuel, Pierre. 1960. *Etudes carmeliaines, Polarite du symbole*. Paris.
9. Evdochimov, Paul. 1993. *Arta icoanei - o teologie a frumuseții.* București: Ed. Meridiane.

10. Jung, Carl-Gustav. 1994. *În lumea arhetipurilor*. București: Ed. Jurnalul Literar.
11. Jung, Carl-Gustav. 1996. *Psihologie și alchimie.* Vol. I, II. București: Ed. Teora.
12. Jung, Carl-Gustav. 1997. *Tipuri psihologice*. București: Ed. Humanitas.
13. Lovinescu, Vasile. 1996. Al patrulea hagealâc. București: Ed. Rozmarin.
14. Neveanu, Popescu-Paul (coord.). 1978. *Dicționar de psihologie.* București: Ed. Albatros.
15. Nicolescu, A., Teodorescu, M., & Gîfu, D. (2015). Architecture of Political Legal Communication. *International Letters of Social and Humanistic Sciences*, 1(1), 21-31.
16. Novak-Marcincin, J., Gîfu, D., & Nicolescu, A. (2014). The standard of axes in ontology of communication. *International Letters of Social and Humanistic Sciences*, 30(2), 176-183.
17. Novak-Marcincin, J., Nicolescu, A., & Teodorescu, M. Routes for a Strong Communicational Ontology. *International Letters of Social and Humanistic Sciences.*
18. Pleșu, Andrei. 1994. *Proba viselor. Carl Gustav Jung și tradiția oneirocritică,* în *Limba păsărilor.* București: Ed. Humanitas
19. Răzvan-Alexandru Călin, Amana Evelyne (2014). *L'impact de la negligence manifestee au cours de leur formation professionnelle par les etudiants futurs professeurs sur le systeme educatif: etude comparative Cameroun-Roumanie*. In *Creativity, Imaginary, Language*. Craiova: Sitech.
20. Sillamy, Norbert (coord.). 1996. Dicționar de psihologie. București: Ed. Univers Enciclopedic.
21.Stanca, Dan. 1995. *Simbol sau vedenie*. București: Ed. Rozmarin.
22. Ștefan Vlăduțescu & Florentin Smarandache (2014). Five Computational Actions in Information Processing. *Social Sciences and*

Education Research Review, 2.
23. Florentin Smarandache & Ștefan Vlăduțescu (2014). Communicative Universal Convertibility Matter- Energy-Information. *Social Sciences and Education Research Review*, 1.
24. Tucci, Giuseppe. 1995. *Teoria și practica mandalei.* București: Editura Humanitas.
25. Vlăduțescu, Ș. (2013). A Completion to the Traditions Matrix-
Standard-RT Craig, indus de transformarea membranei de comunicare ca câmp în comunicarea ca univers Membrană. *American International Journal of Contemporary Research, 5* (10).

Tipărit în România

Craiova, Aleea Teatrului, nr.2, bl. T1, parter Tel./Fax: 0251 414 003;
Mobil: 0722 216 508, 0722 216 509, 0741 205 715 e-mail: sitech@rdslink.ro; editura_sitech@yahoo.com

ISBN 978-606-11-

4346-7

4346-7